

ဖြသန်းတင့်

လေရှားသုန်သုန်
(ဒုတိယတွဲ)

Gone with
the Wind by
MARGARET MITCHELL



(၃၁)

၁၈၆၆ ခု ချမ်းအေးသည့် ဇန်နဝါရီလ တစ်ညနေ၌ စကားလက်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ဒေါ်လေးပစ်တီထံ စာတစ်စောင် ရေးနေသည် ။ မီလာနီနှင့် အက်ရှလေတို့ အတ္တလန်တာသို့ ပြန်မလာနိုင်သေးကြောင်းကို ဆယ်ကြိမ်မြောက် အသေးစိတ် ရှင်းလင်းထား၏ ။ ရေးမည့် ရေးရသော်လည်း စကားလက် စိတ်မရှည်။ ဒေါ်လေးပစ်တီသည် ပထမတစ်ကြောင်းလောက်ကိုသာ ဖတ်မည်။ ထိုနောက် ‘ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်း နေရတာ ကြောက်တယ်’ ဟု တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် စာထပ်ရေးဦးမည်။ ဤသည် ကို စကားလက်သိပြီးသား ဖြစ်သည် ။

လက်များက အေးစက်နေသည် ။ စကားလက်က လက်နှစ်ဖက်ကို မွေ့ရာဟောင်းကြီးထဲသို့ ခြေထောက်ကို ထိုးထည့်၏ ။ လွှာဖိနပ် အောက်ခံခုံက မရှိတော့။ ကော်ဇောစုတ်များကို ကိုက်၍ ထပ်ချုပ်ထားသည် ။ စီး၍ ဖြစ်သည့် တိုင် ခြေထောက်ကို နွေးအောင် မတတ်နိုင်။ ယနေ့ နံနက်တွင် ဝီလီသည် မြင်းခွာသံရိုက်ရန် ဂျန်းဘာရီသို့ ထွက်သွားသည် ။ မြင်းကိုသံခွာရိုက်၍ လူ့ခြေထောက်က ခွေးခြေထောက်လို ဟာလာဟင်းလင်းနေသည့် ကပြောင်းကပြန် အဖြစ်ကို စကားလက် စိတ်နာနာဖြင့်တွေးမိ၏ ။

စကားလက်က ငှက်တောင်တပ် ကလောင်တံကို ကောက်ကိုင်သည်

။ သို့ရာတွင် နောက်ဖေးခန်းဘက်ဆီမှ ဝီလီ၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ပြန်ချ၏ ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဝီလီ၏ သစ်သားခြေထောက်တစ်ဖက်၏ အသံသည် တဒေါက်ဒေါက်မြည်နေသည် ။ ခြေသံသည် ရပ်သွား၏ ။ ဝင်လာမည်လောဟု စကားလက်စောင့်သည် ။ သို့ရာတွင် ဆက်လျှောက်လာသံ မကြားရသဖြင့် စကားလက်က လှမ်းခေါ်သည် ။ ဝီလီ ဝင်လာသည် ။ သူနားရွက်များ သည် အအေးဒဏ်ကြောင့် နီရဲနေကြ၏ ။ သူ့ဆံပင် နီကျင်ကျင်များ သည် ဖွာကျနေကြသည် ။ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် စကားလက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ။

‘စကားလက်မှာ ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’

‘ဘာလဲ၊ စကားလက်က ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးမဆိုရင် လက်ထပ်ယူမလို့ လား’

စကားလက်က စိတ်တိုတိုဖြင့် မေးလိုက်၏ ။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ ပါ’

စကားလက်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ဝီလီကို ကြည့်ရသည် က အလေးအနက် ရှိပုံမရ။ သို့ရာတွင် ဝီလီသည် မည်သည့် အခါမှ အလေးအနက်ဖြစ်ဟန် မရှိ။ သို့တိုင်အောင် ဤစကားကို ဝီလီ မေးလာခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်ကို တွက်လိုက်၏ ။

‘စကားလက်မှာ ဆယ်ဒေါ်လာ ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားပဲ ရှိတော့တယ်၊ ယန်ကီဆီက ရလာတဲ့ အထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပဲ’

‘အင်း၊ ဒီလောက်နှင့် တော့ မလောက်သေးဘူး’

‘ဘာအတွက် မလောက်တာလဲ’

‘အခွန်တော်တွေ ပေးဖို့ ’ ဝီလီက မီးလင်းဖို့ဘေးသို့ တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်သွားပြီး လက်များကို မီးကင်နေသည်။ ။

‘အခွန်တော်တွေ ဟုတ်လား’ စကားလက်က ဆိုသည်။ ။ ‘ဘုရားရေ၊ အခွန်တော်တွေ စကားလက်တို့ ပေးပြီးပြီ မဟုတ်လား’

‘ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျန်သေးတယ်တဲ့ ၊ ဂျုန်းဘာရီက ကြားခဲ့တယ်’

‘ဝီလီ ပြောတာတွေ စကားလက် တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး၊ ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ’

‘စကားလက် ပေးထားတဲ့ အခွန်တော်က မပြည့်ဘူးတဲ့ ၊ ဒီထက် ကျတယ်တဲ့ ၊ သူတို့ တွက်ထားတဲ့ အခွန်တော်က တော်တော်များ တယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ တော့ မြိုင်သာယာက အများ ဆုံးပဲ’

‘စကားလက်တို့ ပေးပြီးပြီပဲ၊ ဘာပေးစရာ လိုသေးလို့ လဲ’

‘စကားလက်က ဂျုန်းဘာရီကို ခဏ ခဏမှ မရောက်ဘဲကိုး၊ အင်းလေ မရောက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခုတလောတော့ ဂျုန်းဘာရီကို မိန်းကလေးတွေ သွားဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ တစ်မြို့လုံး တောကြောင်တွေ၊ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေ၊ ပြည်ထောင်စုဘက်သားတွေချည်းပဲ၊ ဟိုရောက်ရင် စကားလက် ရူးတောင် ရူးချင်ဦးမယ်၊ စကြံတွေပေါ်မှာ ဆိုရင်လည်း ကပ္ပလီတွေချည်းပဲ၊ လူကို လူလိုတောင် ထင်ပုံမရဘူး၊ လူဖြူတွေကို ပန်းချင်း ဝင်တိုက်ပြီး လျှောက်နေကြတာ၊ သူတို့ ကို မနည်း ကြည့်ရှောင်နေရတယ်၊ ပြီးတော့’

‘ဒါနှင့် စကားလက်တို့ အခွန်ပေးရမယ်ဆိုတာနှင့် ဘာဆိုင်လို့ လဲ’

‘ပြောမယ်လေ၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရက မြိုင်သာယာကို အခွန်ထပ်ကောက်ချင်တယ်၊ အခွန်က မနည်းဘူး၊ ဝါဂွမ်းထုပ် တစ်ထောင်လောက် ထွက်တဲ့ ဝါခင်းတွေကို ကောက်သလောက်ရှိမယ်၊ ဒီသတင်းကြားတော့ ကိုယ်လည်း အရက်ဆိုင်တို့ ၊ ဈေးတို့ သွားပြီး စနည်းနာကြည့်တယ်၊ မြိုင်သာယာကို လူတစ်ယောက်က ဝယ်ချင်တယ်တဲ့ ၊ နောက်ထပ် အခွန်မဆောင်နိုင်လို့ အစိုးရက လေလံပစ်ရင် ဈေးပေါပေါနှင့် ဆွဲမလို့ တဲ့ ၊ သူတို့ တောင်းတဲ့ အခွန်တော်တွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ဝယ်ချင်တဲ့ လူဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိခဲ့ရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကက်သလင်းနှင့် နေသွားတဲ့ ဟိုယန်ကီကောင်၊ စကြောက် ဟီလ်တန်တော့ သိမယ်ထင်တာပဲ၊ ကိုယ် သူ့ကို သွားမေးတော့ သဘောကျပြီး ရယ်နေတယ်’

ဝီလီက ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ငုံးတိတိဖြစ်နေသည့် ခူး တစ်ဖက်ကို ပွတ်နေ၏ ။ ခြေပြတ်ငုံးတိက ရာသီဥတုအေးလျှင် ကိုက်တတ် ခဲတတ်သည် ။ သစ်သားခြေထောက်ကလည်း သူနှင့် မကိုက်။ တပ်လျှင် နာသည် ။ စကားလက် သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်နေသည် ။ မြိုင်သာယာယာတော သူများ လက်ပါတော့မည့် ကိစ္စဖြစ်သည့် တိုင် ဝီလီ အမူအရာက ဘာမျှထူးခြားဟန် မရှိ။ သက်ဆိုင်ရာလေလံရုံးက လေလံတင်တော့မည်ဆိုပါတကား။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ ဘယ်သွားနေရမည်နည်း။ မြိုင်သာယာသည် တခြားသူလက်ထဲ ရောက်ရတော့မည်။ မဖြစ်နိုင်။ စကားလက် မတွေးရက်။ မတွေးရဲ။

စကားလက်သည် မြိုင်သာယာတွင် ဝါထွက်ကောင်းအောင် ဖိဖိစီးစီး လုပ်နေသည် ။ ပြင်ပ ကမ္ဘာလောကကြီး မည်သို့ဖြစ်နေသည် ကို

သတိထားချိန် မရ။ ဂျန်းဘာရီနှင့် ဖာယက်တီးဖီးလ်တွင် ကိစ္စဝိစ္စရှိလျှင် အက်ရှလေနှင့် ဝီလီတို့ ရှိသည် ။ သူတို့ ကို လွှတ်သည် ။ သူကမူ မြိုင်သာယာမှ မခွာ။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်က ဖေဖေ ပြောလေ့ရှိသည့် စစ်ကိစ္စ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများကို စကားလက် စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ထို့အတူ ယခုလည်း ထမင်းခိုင်းတွင် အက်ရှလေနှင့် ဝီလီတို့ ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၏ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများ အကြောင်း ပြောလျှင် စကားလက် စိတ်မဝင်စား။

စကယ်လာဝပ် ခေါ်သည့် တောကြောင်များ အကြောင်းကို စကားလက် ကြားဖူးသည် ။ ယန်ကီတို့ ပြည်တွင်းစစ်အနိုင်ရပြီး တောင်ပိုင်းတွင် ပြည်ထောင်စုအစိုးရဖွဲ့သည့် အခါ၌ ပြည်ထောင်စုအစိုးရနှင့် ပေါင်းကာ မတရား စီးပွားရေး ရှာနေကြသည့် တောင်ပိုင်းသားများကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကားပက်ဗက်ဂါးဟု ခေါ်သော ကော်ဇောအိတ်သမားများ ၊ လွယ်အိတ်သမားများ အကြောင်းကိုလည်း သူကြားဖူးသည် ။ ပြည်တွင်းစစ် ပြီးသည့် အခါတွင် ရှိစုမဲ့စုကလေးကို ကော်ဇောစဖြင့်ချုပ်သည့် လွယ်အိတ်ကလေး တစ်လုံးထဲထည့်ကာ စီးပွားရှာလာကြသူများ ဖြစ်သည် ။ လွတ်လပ်သော ကပ္ပလီများ အစည်းအရုံးသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားစဉ် စိတ်မချမ်းသာစရာများကိုလည်း စကားလက် တွေ့ဖူးပြီ။ ကျန်အဖြစ်မှ လွတ်လပ်သွားကြသည့် ကပ္ပလီများ သည် စော်ကားရိုင်းပျသည် ဟု စကားလက်ထင်သည် ။ ရိုင်းပျသည့် ကပ္ပလီဆို၍ သူတစ်သက်တွင် တစ်ယောက်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် စကားလက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

သို့ရာတွင် ဝီလီနှင့် အက်ရှလေတို့ က သူ့ကို ဖွင့်မပြောသည့် အရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည် ။ ပြည်တွင်းစစ်၏ ဒုက္ခသုက္ခများ

ပြီးသည့် နောက်တွင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကာလ၏ ဒုက္ခ သုက္ခတွေပေါ်လာသည်။ ဝီလီနှင့် အက်ရှလေတို့က အခြေအနေများကို စကားလက် မသိအောင် ဖုံးဖိထားရန် တိုင်ပင်ထားကြသည်။ သူတို့ ပြောသမျှကိုလည်း စကားလက်က နားမဝင်။ တစ်ဖက်က နားထောင်ပြီး တစ်ဖက်က ထွက်သွားသည်။

တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များကို စစ်ရှုံးပြည်နယ်များ အဖြစ် ဆက်ဆံကြောင်း၊ ယန်ကီတို့ သည် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များကို ဖိနှိပ်ကြောင်း၊ လက်စားချေရေး ပေါ်လစီကို ကျင့်သုံးကြကြောင်း အက်ရှလေက စကားလက်ကို ပြောပြသည်။ ။ သို့ရာတွင် စကားလက်အဖို့ သူ့စကားများ သည် ဘာမျှ မထူးခြား။ နိုင်ငံရေးဆိုသည် မှာ ယောက်ျားတို့ ၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များအား ကြီးပွားတိုးတက်ခွင့် မပေးဘဲ နှိမ်ထားကြောင်းဖြင့် ဝီလီက ပြောသည်။ ယောက်ျားများ သည် မဆီမဆိုင်တွေ တွေး၍ စိတ်ပူတတ်ကြသည် ဟု ပင် စကားလက် တွေးမိသေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ပြောရလျှင် ယန်ကီတို့ သည် သူ့ကို ယခုထိ လက်ဖျားနှင့် မျှ မတို့ ဖူးသေး။ သူ့အဖို့ အရေးကြီးဆုံးမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ၊ ယန်ကီအစိုးရ၏ အကြောင်းကို စိတ်ရှုပ်ခံ၍ တွေးမနေဖို့ သာ ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လော။

ခေတ်ကြီး ပြောင်းနေပြီ။ ယခင်က လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ဖြင့် လုပ်၍ မရတော့။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်ရုံမျှဖြင့် မကြီးပွားနိုင်တော့။ ဤအချက်ကို စကားလက် သဘောမပေါက်။ ယခုဆိုလျှင် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင် ယန်ကီစစ်သားတွေ အနှံ့အပြား

တပ်စွဲထားသည် ။ လွတ်လပ်သော ကပ္ပလီများ အစည်းအရုံးက နေရာတကာ ခြယ်လှယ်နေသည် ။ သူတို့ အကျိုးနှင့် အညီ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ လုပ်နေသည် ။ ကပ္ပလီကျွန်ဟောင်းများကို စီမံခန့်ခွဲရန်အတွက် ထိုအစည်းအရုံးကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရက ဖွဲ့ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအစည်းအရုံး၏ ဆော်ဩမှုကြောင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကပ္ပလီများ သည် ယာတောများ ခြံများမှ ထွက်ခွာကာ မြို့ကြီးများ စွာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏ ။ အစည်းအရုံးက အလုပ်ရှာပေးသည် ။ အလုပ် ရှာမရခင် ကျွေးမွေးသည် ။ ကျွန်ပိုင်ရှင် ဆန့်ကျင်ရေး အယူအဆများ သွတ်သွင်းပေးသည် ။ ဖေဖေ၏ စာရင်းခိုင်ဟောင်း ဂျီနာသည် ထိုပြည်နယ်က လွတ်လပ်သောကပ္ပလီများ အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည် ။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌမှာ ကက်သလင်း၏ ယောကျ်ား ဟီလ်တန် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ တောင်ပိုင်းသားများ နှင့် ဒီမိုကရက်ပါတီဝင်များ သည် ကပ္ပလီငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ကို ပြန်အသက်သွင်းရန် ချက်ကောင်းကို စောင့်နေကြကြောင်း၊ ဤအဖျက်သမားတို့ ၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ရန်အတွက် ကပ္ပလီများကို အစည်းအရုံးနှင့် ရီပါဘလီကန်ပါတီက ကာကွယ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦးက တွင် တွင် ဝါဒဖြန့်နေကြသည် ။

ထိုမျှမက ကပ္ပလီများ သည် လူဖြူများ နှင့် အတန်းအစားတစ်ခုတည်းဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာမီတွင် လူဖြူလူမည်း လက်ထပ်ခွင့်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ပိုင်ရှင်များ ၏ မြေများကို ဝေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကပ္ပလီတစ်ယောက်လျှင် မြေဧက လေးဆယ်နှင့် လားတစ်ကောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည် ။ ကပ္ပလီများအား လူဖြူများက မည်သို့နှိပ်စက်ကြောင်းကို ကျွန်ပိုင်ရှင်နှင့်

ကပ္ပလိကျွန်တို့ ဆက်ဆံရေးကောင်းသည့် နယ်များ တွင်
ဝါဒဖြန့်ကြသည် ။ သို့ဖြင့် လူဖြူများ နှင့် ကပ္ပလိများကြားတွင်
မုန်းတီးမှုတို့ များ လာသည် ။ ထိုအစည်းအရုံးကို ယန်ကီစစ်တပ်က
ထောက်ခံသည် ။ စစ်တပ်က သူတို့ သိမ်းထားသည့် နယ်မြေများ တွင်
အမိန့်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထုတ်နေသည် ။ အမိန့်တွေကလည်း
တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ရှေ့နောက်မညီ။ ရှေ့ကအမိန့်နှင့် နောက်ကအမိန့်
ဆန့်ကျင်နေကြသည် ။ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချင်လျှင်လည်း
အလွယ်ကလေး။ အစည်းအရုံးခေါင်းဆောင်များက အမြင်ကတ်လျှင်
ဆွဲဖမ်းသည် ။ ကျောင်းများ ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများမှ အစ၊ မည်သည့်
အင်္ကျီမျိုးကို ဝတ်ရမည်၊ မည်သည့် ကြယ်သီးမျိုးကို တပ်ရမည်ဆိုသည့်
ကိစ္စ အလယ်၊ ကုန်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းအထိ ကိစ္စအဝဝနှင့်
ပတ်သက်၍ စစ်တပ်က အမိန့်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်နေသည် ။
စကားလက်၏ ရောင်းရေးဝယ်တာလုပ်ငန်း၊ စကားလက် ရောင်းသည့်
ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းကို ဟီလ်တန်တို့ က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့် ရှိသည်
။ သတ်မှတ်ခွင့် ရှိနေသည် ။

ကံကောင်းထောက်မ၍ လော မပြောတတ်။ စကားလက်အဖို့ မူ
သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် မဆက်ဆံရ။ ရောင်းရေးဝယ်တာ
လုပ်ငန်းအဝဝကို ဝီလီက ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးသည် ။ သူက
ယာတောကိစ္စလောက်ကို စီမံရသည် ။ ဝီလီက အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို
စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဖြေရှင်းသည် ။ စကားလက် စိတ်ညစ်မည်စိုးသဖြင့်
ဝီလီသည် လိုအပ်လျှင် ဂျီပါဘလီကန်များ နှင့် လည်း တည့်အောင်
ပေါင်းတတ်သည် ။ ကော်ဇောအိတ်သမားများ နှင့် လည်း
ရေလိုက်ငါးလိုက် နေတတ်သည် ။ ယခု အခွန်ကိစ္စကမူ
သူတစ်ယောက်တည်း ရှင်း၍ ရမည့် ကိစ္စမဟုတ်။ အပိုခွန်နှင့်

မြိုင်သာယာကို လေလံတင်ခံရမည့် ကိစ္စကမူ စကားလက် သိမှ
ဖြစ်မည်။ သူ့ကို ပြောမှ ဖြစ်မည်။

စကားလက် သူ့ကို ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့်
ကြည့်နေ၏ ။

‘အလကား ယန်ကီကောင်တွေ၊ စကားလက်တို့ ကိုလည်း
အနိုင်ကျင့်တယ်၊ သူတောင်းစားဖြစ်အောင်လည်း လုပ်တယ်’
ရှိနေသေးသည် ။ ငတ်အောင်လုပ်ခွင့် ရှိနေသေးသည် ။ အိမ်မှ
ဆွဲထုတ်ခွင့် ရှိနေကြသေးသည် ။ နွေဦးပေါက်လျှင် အစစအရာရာ
ချောမောပြေပြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့မိသည် မှာ မှားလေစွ
မိုက်လေစွဟု စကားလက် ထင်မိသည် ။ ယာတောအလုပ်ဖြင့်
ပင်ပန်းရသည့် အထဲတွင် ဝီလီယူလာသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်
အခါ၌ စကားလက် စိတ်မရှည်နိုင်။

‘ပြည်တွင်းစစ်ပြီးလို့ ကိစ္စအေးပြီ ထင်နေတာ၊ ဒုက္ခကလည်း ကုန်ပဲ
မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား’

‘ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ’ ဝီလီက မေးရိုးကြီးကြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းမျက်နှာကို
မော့၍ စကားလက်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်သည် ။

‘ဒုက္ခက အခုမှ အစပဲ ရှိသေးတယ်’

‘အပိုခွန် ဘယ်လောက် ဆောင်ရမှာ တဲ့ လဲ’

‘ဒေါ်လာ သုံးထောင်’

စကားလက် ကြက်သေ သေနေသည် ။ ဒေါ်လာသုံးထောင်။
ဒေါ်လာသုံးထောင်ဆိုသည် မှာ ယခုအချိန်တွင် ဒေါ်လာ
သန်းသုံးရာလောက် ထင်မိသည် ။

‘ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ’ စကားလက် စကားထစ်နေသည် ။ ‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆောင်ရမှာ တဲ့ လဲ၊ ငွေသုံးထောင် ရှာရဦးမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သက်တန်ရှောင်နှင့် လကို တက်ယူရတာ ကမှ လွယ်ဦးမယ်’

‘မြိုင်သာယာကိုတော့ အရောင်းမခံနိုင်ဘူး ဝီလီ၊ ဘယ်နည်းနှင့် မှ အရောင်းမခံနိုင်ဘူး’

ဝီလီ၏ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးများက နာကြည်းသည့် အသွင် မုန်းတီးသည့် အသွင် ပေါ်နေ၏ ။

‘မြိုင်သာယာကို ရောင်းရုံတင်မကဘူး၊ ဒီသောက်ကောင်တွေ (ခွင့်လွှတ်ပါ၊ စကားလက်) ကြီးစိုးနေသမျှ သူတို့ ထင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်နေပြီ၊ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေ တောကြောင်တွေ ထင်ရာစိုင်းနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဒီမိုကရက်ပါတီဝင်တွေသာ ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိတာ၊ သူတို့ ကျတော့ ထင်ရာလုပ်နေကျတာပဲ၊ အခွန်တော်ကြွေးကျန်ရင် ကိုယ်တို့ မဲမပေးနိုင်ဘူး၊ စကားလက်ရဲ့ ဖေဖေတို့လို၊ တာလက်တန်တို့လို၊ ဖွန်တိန်တို့လို လူတွေပေါ့၊ ပြည်တွင်းစစ်မှာ ပြည်နယ်ဘက်က ဝင်တိုက်ခဲ့ဖူးရင် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် အထက်က လူတွေ မဲမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီပြည်နယ်ဆိုရင် ဒီပြင်ပြည်နယ်တွေထက် ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ ပိုများ တယ်၊ ပြည်နယ်အစိုးရအောက်မှာ အမှုထမ်းဖူးရင်လည်း မဲပေးခွင့် မရဘူး၊ ယန်ကီစစ်တပ် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကြေညာချက်အရ ဆိုရင် ပြည်တွင်းစစ်မတိုင်မီ ပြည်နယ်အစိုးရအောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့သူတိုင်း မဲပေးခွင့် မရတော့ဘူး၊ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်တုန်းက လူချမ်းသာတွေ၊ လူကုံထံတွေ၊ ကြေးရတတ်တွေ အားလုံး ဆိုပါတော့။

‘ကိုယ့်အဖို့ တော့ သူတို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကြေညာချက်ကို သစ္စာခံရင် မဲပေးခွင့်ရပါတယ်။ ကိုယ်က ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်တုန်းက ဘာမှ ရှိတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာကောင်မှ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် သူတို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို သစ္စာမခံချင်ဘူး၊ နောင်မှာ ယန်ကီတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ မှန်လာရင်တော့ သူတို့ သစ္စာကို ခံကောင်း ခံမယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သစ္စာခံ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ကိုယ်ဟာ ပြည်ထောင်စုရဲ့ ထဲမှာ ပြန်ပြီး နေကောင်းနေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြည်ထောင်စုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ တော့ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံး မဲမပေးရရင်လည်း နေပါစေ၊ ကိုယ် သူတို့ သစ္စာကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိလ်တန်တို့လို ကြမ်းပိုးတေလေတွေ၊ ဂျီနာတို့လို လူဆိုးလူရမ်းတွေ၊ စလက်တာရီတို့လို လူဖြူဆင်းရဲသားတွေ၊ မက္ကွင်တော့တို့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်တွေကတော့ မဲပေးခွင့်တွေ၊ အရွေးခံပိုင်ခွင့်တွေ ရနေကြမှာပဲ၊ ခုလည်း နေရာတကာမှာ သူတို့ တစ်တွေ ကြီးစိုးနေကြပြီ မဟုတ်လား၊ သူတို့လို လူတွေက စကားလက်တို့ အပေါ်မှာ အခွန်အကောက်တွေ မတရား စည်းကြပ်ချင်လည်း စည်းကြပ်မှာ ပဲ၊ ကပ္ပလီတစ်ယောက်က လူဖြူတစ်ယောက်ကို သတ်ရင်လည်း အရေးယူချင်မှ ယူမှာ ပဲ’

ဝီလီက ခဏရပ်သည် ။ မေတ္တာသုခတောအနီးက လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။

‘ကပ္ပလီတွေက ကိုယ်တို့ အပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျကြတော့မယ်၊ သူတို့ ကို လွတ်လပ်သော ကပ္ပလီ အစည်းအရုံးနှင့် စစ်သားတွေက သေနတ်နှင့်

ထောက်ခံအားပေးကြတော့မယ်၊ ကိုယ်တို့ တစ်တွေ မဲလည်း ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ခြယ်လှယ်သမျှ ခံနေကြရမှာ ပဲ'

‘ဘာ မဲပေးဖို့ ဟုတ်လား’ စကားလက်က အော်သည် ။ ‘မဲ ပေးရတော့ကော ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ ဝီလီရယ်၊ စကားလက်တို့ က အခွန်တော်ကိစ္စကို ပြောနေတာပါ၊ ဒီမှာ ဝီလီ မြိုင်သာယာဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ယာတောလဲဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ လေလံတင်တဲ့ ဘဝတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ မြေပေါင်ပြီး အခွန်တော်ဆပ်လို့ ရရင် စကားလက် ဒီမြေကို ပေါင်မယ်’

‘ဒီ မှာ စကားလက်၊ စကားလက်က ခပ်ထုံထုံ ခပ်ထိုင်းထိုင်းထဲက မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ ပါးမလိုလိုနှင့် တော်တော်ထူတယ်၊ ဒီမြေကို ဘယ်သူက အပေါင်ခံမှာ လဲ၊ မြိုင်သာယာကို အပိုင်စီးချင်တဲ့ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေလောက်ကပဲ အပေါင်ခံမှာ ပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေကလွဲရင် လူတိုင်းမြေပိုင်နေပြီ၊ လူတိုင်းဟာ မြေရဲ့ သားသမီး ဖြစ်နေပြီ၊ မြေကို ဘယ်သူကမှ အပေါင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘စကားလက်မှာ ယန်ကီစစ်သားဆီက ရတဲ့ စိန်နားဆွဲတစ်ရန်တော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒီ စိန်နားဆွဲကို ရောင်းရင်ကော’

‘ခက်လိုက်ပါဘိ စကားလက်ရယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ စိန်နားဆွဲကို ဘယ်သူက ဝယ်ပန်မှာ တဲ့ လဲ၊ လူတွေမှာ ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်း မစားနိုင်တဲ့ ဘဝ၊ ဒီအလှအပတွေကို စိတ်ကူးတောင် မထည့်နိုင်ဘူး၊ ဆယ်ဒေါ်လာတန် ဒဂါးပြားရှိတဲ့ လူဟာ အချမ်းသာဆုံးပဲ’

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏ ။ စကားလက်က

သူ့ခေါင်းကို ကျောက်တံတိုင်းကြီးဖြင့် ပြေးဆောင့်လိုက်ချင်သည် ။
မနှစ်ကဆိုလျှင် ပြေးဆောင့်စရာ ကျောက်တုံးခြံစည်းရိုးတွေ ရှိသည် ။
ယခု မရှိတော့။

‘ကဲ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘စကားလက် မသိဘူး’ စကားလက်က ခပ်လေးလေး ဖြေသည် ။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဂရုမစိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည် ။ ဤပြဿနာသည်
ကျောက်တံတိုင်းများ စွာအနက် တစ်ခု ဖြစ်၏ ။ ခွန်အားတွေ
ကုန်ခန်းသွားသည့် နှယ် ပျော့ခွေကျသွားသည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ
အပင်ပန်းခံလုပ်နေရဦးမည်နည်း။ ရုန်းကန်နေရဦးမည်နည်း။
တိုက်ခိုက်နေရဦးမည်နည်း။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပြီးတိုင်း ဆုံးရှုံးမှုက
သူ့ကိုရပ်စောင့်ပြီး သူ့ကို လှောင်ပြောနေသည် မဟုတ်လော။

‘စကားလက် မသိဘူး’ သူက ပြော၏ ။ ‘ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို
ဖေဖေ့ကိုတော့ အသိမပေးပါနှင့် ၊ သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေပါမယ်’

‘မပြောပါဘူး’

‘ဒီပြင်ကော ဘယ်သူ့ကို ပြောသေးသလဲ’

‘ဟင့်အင်း၊ စကားလက်တစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောသေးတာပဲ’

ဟုတ်သည် ။ လူတွေက မကောင်းသတင်းဆိုလျှင် သူ့ကိုသာ
ပြောကြသည် ။ ဤသတင်းများကြောင့် သူ မောလှပြီ။

‘အက်ရှလေကော ဘယ်မလဲ၊ သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး
တောင်းရင် မကောင်းဘူးလား’

ဝီလီက အကြည့်ချိုချိုဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည် ။ အက်ရှလေ အိမ်သို့
ပြန်လာသည့် နေ့က ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး။ သူတို့ အကြောင်းကို

သူသိသည် ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။

‘သစ်သီးခြံထဲမှာ ထင်းခွဲနေတယ်၊ ကိုယ် မြင်းသွားချည်တုန်းက ပုဆိန်သံ ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတာ’

‘သူနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရင်ကော ဘယ့်နှယ်နေမလဲ ဟင်၊ တိုင်ပင်လို့ ကောင်းပါ့မလား’

စကားလက် ခြေထောက်တွင် ပတ်ထားသည့် မွေ့ရာစုတ်ကို ကန်ထုတ်၍ ထလိုက်၏။ ဝီလီက ဘာမျှမပြော။ သူ့လက်များကို ပွတ်၍ မီးကင်နေသည်။

‘ရှောစောင်လေး ဘာလေး ခြုံသွားလေ၊ အပြင်မှာ သိပ်အေးတယ်’

သို့ရာတွင် စကားလက် ဘာမျှမခြုံ။ ရှောစောင်ကို အပေါ်ထပ်သို့ တက်ယူမနေနိုင်။ အက်ရှလေကို မြန်မြန် တွေ့ချင်သည်။ သူ့ဒုက္ခတွေကို ရင်ဖွင့်ချင်သည်။

အက်ရှလေကို တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရလျှင် သူ့လောက်ကံကောင်းသူ လောကတွင် ရှိမည်မထင်။ အက်ရှလေ ပြန်လာပြီးကတည်းက နှစ်ယောက်ချင်း တစ်ခါမျှ စကားမပြောရသေး။ သူ့ဘေးတွင် အမြဲတမ်း လူရှုပ်နေသည်။ မီလာနီက သူ့နောက်က အမြဲကပ်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားပျောက်သွားမည်ကို စိုးသည့် နှယ် အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲလိုက်လာတတ်သည်။ မီလာနီ၏ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြသည့် အမှုအရာကြောင့် စကားလက် ရင်ထဲတွင် ကာလအတန်ကြာမျှ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည့် မနာလိုဝန်တို့စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့ သည် ခေါင်းပြုပေါ်လာကြ၏။ ယခုမူ အက်ရှလေကို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဆုံ စကားပြောရန် သူ ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ နှစ်ယောက်ချင်း စကားမပြောနိုင်အောင် နှောင့်ယှက်ဟန့်တားမည့် သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။

သစ်သီးခြံထဲရှိ ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ပင်များ အောက်မှ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ပေါင်းပင်များ တွင် နှင်းတွေရွဲနေသဖြင့် သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး စိုနေသည် ။ အက်ရှလေက ကိုင်းတောထဲမှ ဆွဲလာသည့် သစ်လုံးများကို ခွဲနေသည် ။ သူ့ပုဆိန်သံကို ကြားနေရ၏ ။ ယန်ကီတို့ က သူတို့ ခြံစည်းရိုးများကို လက်ဆော့၍ မီးရှို့သွားကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုခြံစည်းရိုးများကို ပြန်ကာရသည့် အလုပ်က မလွယ်။ ပင်ပန်းသည် ။ အချိန်ကြာသည် ။ အရာကိစ္စတိုင်းသည် ပင်ပန်းရှည်ကြာရန်ကောဟု စကားလက်တွေး၍ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်ရ၏ ။ ဤရှည်ကြာ ပင်ပန်းသည့် အလုပ်မျိုးကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ စိတ်ပျက်လှပြီ။ ထိုအရာများ အားလုံးကို စိတ်ကုန်လှပြီ။ အက်ရှလေသည် မီလာနီ၏ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ သူ့ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့၍ သူနှင့် အတူသာ ဤဘဝခရီးကို လျှောက်ရလျှင် မည်မျှ ပျော်စရာကောင်းမည်နည်း။ သူ့ပန်းပေါ်တွင် ခေါင်းမှီ၍ အမော ဖြေရလျှင် မည်မျှ အမော ပြေမည်နည်း။ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူ့ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးမှန်သမျှကို သူ့ပန်းပေါ်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်ရလျှင် မည်မျှ အပန်းပြေမည်နည်း။

စကားလက်က သလဲချုံ တစ်ချုံကို တွေ့လိုက်သည် ။ အရွက်မဲ့သော သလဲကိုင်းများက အေးစိမ့်သည့် လေထဲတွင် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိကြ၏ ။ အက်ရှလေသည် ပုဆိန်ကို မြေကြီးတွင် ထောင်၍ ရပ်ရင်း နဖူးကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်နေ၏ ။ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီက စစ်ဘောင်းဘီအဟောင်း။ အင်္ကျီက ဖေဖေ ရုပ်အင်္ကျီ။ ပွဲနေ ပွဲထိုင်သွားမှ ဝတ်သည့် ရင်တွန့်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီ။ အက်ရှလေ ဝတ်ထားသည့် အခါ၌

တိုနေသည် ။ ကုတ်အင်္ကျီကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ထားသည် ။
အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် အိုက်လာဟန်တူသည် ။ စကားလက်
ရောက်သွားသည့် အခါ၌ ပုဆိန်ကို မြေကြီးထောက်၍ ရပ်နေဆဲ။

အဝတ်အစား အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် လက်က ပုဆိန်ကို
ကိုင်ထားသည့် အက်ရှလေကို မြင်သည် ၌ စကားလက်သည်
ကံကြမ္မာကို ကျိန်ဆဲမိ၏ ။ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်ကိုဝတ်ကာ
အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေသည့် အက်ရှလေကို သူ မကြည့်ရက်။
သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကြော့ကြော့လွင်လွင် နေတတ်သည့် အက်ရှလေကို
ဤပုံပန်းဖြင့် သူ မကြည့်ရက်။ သူ့လက်များ သည်
အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရန်မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပိုးဖဲမှ အပ
အခြားဘာကိုမျှ တင်ဖူးသူ မဟုတ်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းပေါ်တွင်
နေနိုင်အောင်၊ လူကုံထံများ နှင့် ဆွေးနွေးစကားပြောနိုင်အောင်၊
စန္ဒရားတီးနိုင်အောင်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော်လည်း လှပသည့် စာတွေ၊
ကဗျာတွေ ရေးနိုင်အောင် အက်ရှလေကို ဖန်ဆင်းမည်ဟု
ဘုရားသခင်က ရည်ရွယ်တော်မူရင်း ရှိခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် ယခု
ဘုရားသခင်ကော ဘာများ တတ်နိုင်သေးသနည်း။

ဝိတ်ကလေးကို ဂုန်နီအိတ်စုတ်ချုပ်၍ ဝတ်ပေးသည် ကို
စကားလက် မြင်ရက်သေးသည် ။ မိန်းကလေးများ အိမ်တွင် ဆိုးသည့်
အကွက်တုံးဖျင်ကြမ်းကြီးတွေ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဝတ်သည် ကို မြင်လျှင်
စကားလက် မြင်ရက်သေးသည် ။ သို့ရာတွင် အက်ရှလေအား ဤသို့
မြင်ရသည် ကိုမူ စကားလက် မမြင်ရက်။ အက်ရှလေက ဤအရာများ
နှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်။ သူချစ်ရာ၊ မြတ်နိုးရသော အက်ရှလေ
ထင်းခွဲနေသည် ကို ကြည့်၍ စကားလက် ရင်နာရသည် ။ သူ
ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ပင် ထင်းခွဲပေးလိုက်ချင်သည် ။

‘သမ္မတလင်ကွန်းလည်း ဟိုတုန်းက ဒီလိုပဲ ထင်းခွဲရတာပဲတဲ့ ’
အက်ရှလေက စကားလက်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘အစ်ကိုကော လင်ကွန်းလို မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ’

စကားလက်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏ ။ အက်ရှလေသည်
အခက်အခဲ တွေ့လာလျှင် ဤသို့ပေါ့အောင် လုပ်ပစ်တတ်သည်။ သူ့အဖို့
မူ ဤအရာများ သည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြဿနာ မဟုတ်။ တကယ့်
ပြဿနာကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ အက်ရှလေက ဤသို့
ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောသဖြင့် စကားလက် စိတ်ဆိုးရသည်။

စကားလက်က အခွန်တော်ပေးရမည့် ကိစ္စကို ခပ်တိုတိုပြောပြ၏ ။
ထုတ်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ ။
အက်ရှလေသည် သူ့ကို တစ်နည်းနည်း အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မည်
ထင်သည်။ ။ အက်ရှလေက ဘာမျှ မပြော။ စကားလက်
ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ သစ်ပင်တွင်
ချိတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်၍ စကားလက် ပခုံးကို ခြုံပေးသည်
။

‘အခွန်ဆောင်ဖို့ ပိုက်ဆံ ရှာလို့ ရမယ့် နေရာများ မရှိဘူးလား’

‘အင်း၊ ဘယ်က ရှာမလဲ’

‘အဲဒါကို စကားလက် အစ်ကိုကို မေးနေတာပေါ့’

စကားလက် စိတ်တိုသွားသည် ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့်
စောစောက အသက်ရှူချောင်ခဲ့သမျှတွေ အကုန်ပျောက်သွားသည်။ သူ
မကူညီလျှင် ရှိစေ၊ အနည်းဆုံး နှစ်သိမ့်စကားလောက်ကိုမူ ပြောဖို့
ကောင်းသည်။ ။ အနည်းဆုံး ‘ဟုတ်တယ်နော်၊ စိတ်မကောင်းစရာ’

ဆိုသည့် စကားမျိုးလောက်ကိုမူ ပြောဖို့ ကောင်းသည်။ ။

အက်ရှလေက ပြုံး၏။ ။

‘အစ်ကို စစ်ထဲက ပြန် လာပြီးကတည်းက တွေ့သမျှ လူတွေအားလုံး ဖွတ်ကျားချည်းပဲ၊ တကယ်ချမ်းသာတဲ့ လူဆိုလို့ ရက် ဘတ်တလာတစ်ယောက်ပဲ ချမ်းသာတယ်လို့ ကြားဖူးသေးတယ်’

ယခင်အပတ်က ဒေါ်လေးပစ်တီထံမှ မီလာနီထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည် ။ စာတွင် ရက် ဘတ်တလာ တစ်ယောက် အတ္တလန်တာသို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်း၊ မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားကြီးဖြင့် သားနားနေကြောင်း၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရ ငွေစက္ကူစိမ်းစိမ်းတွေကို အိတ်အပြည့်ထည့်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဤငွေစက္ကူများကို ရိုးရိုးသားသားဖြင့် ရခြင်းဖြစ်ဟန်မတူကြောင်း စသဖြင့် ပါ၏ ။ ရက် ဘတ်တလာသည် ပြည်နယ်အစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာများကို မတရားနည်းဖြင့် ရယူထားသည် ဟု အတ္တလန်တာတစ်မြို့လုံးကဲ့သို့ပင် ဒေါ်လေးပစ်တီ နားလည်ထားသည်။ ။

‘သူ့အကြောင်း စကားထဲ ထည့်မပြောစမ်းပါနှင့် အစ်ကိုရယ်’ စကားလက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော၏ ။ ‘ဒီလို လူလိမ်လူညာဆီမှာ ရှိလို့ အလကားပေါ့၊ စကားလက်တို့ တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေများ ရောက်မလဲ မသိဘူး’

အက်ရှလေက ပုဆိန်ကို ချကာ ငေးကြည့်နေ၏ ။ သူ့မျက်လုံးများ သည် စကားလက် မလိုက်နိုင်သော တစ်ရပ်တစ်ကျေးဆီသို့ မျှော်ငေးနေသည် ထင်ရသည်။ ။

‘အစ်ကို စဉ်းစားမိတယ်’ အက်ရှလေက ပြောသည် ။
‘မြိုင်သာယာက အစ်ကိုတို့ တစ်တွေတင်မကဘူး၊

တောင်ပိုင်းပြည်နယ်သားတွေအားလုံး ဘယ်အခြေအနေရောက်မလဲလို့ အစ်ကို မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်'

‘တခြားလူတွေက ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိစ္စက အရေးကြီးပါတယ်’ ဟု စကားလက် ပြောချလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်မှ မထွက်။ ယခင်ကထက် ပို၍ ရင်မောနေသည်။ အက်ရှလေထံမှ လည်း ဘာအကူအညီမျှ မရ။

‘အေးလေ၊ အဆုံးမှာ တော့ ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်ပြီလဲ ပျက်စီးတဲ့ အခါ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်ကြတဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း ခုလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြရမှာ ပါပဲ၊ ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်ပျက်ရင် သတ္တိရှိတဲ့ လူ၊ ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိတဲ့ လူတွေ ရှေ့တန်းရောက်လာကြပြီး သတ္တိမရှိတဲ့၊ ကြံရည်ဖန်ရည် မရစဉ်သွားကြရတယ်၊ အနည်းဆုံး သံဝဇ္ဇကပ်ကြီး တစ်ကပ် ဆိုက်တာကို မြင်ရတာ ပျော်စရာမကောင်းပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းတာပေါ့’

‘ဘာ ကပ်ကြီးတစ်ကပ်’

‘ဘုရားသခင်တွေရဲ့ နေဝင်ချိန် ဆိုပါတော့၊ ခက်တာက အစ်ကိုတို့ တောင်ပိုင်းသားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘုရားသခင်တွေလို့ ထင်နေကြတယ်’

‘အစ်ကိုရယ်၊ ဒီစကားတွေ စကားလက်ကို မပြောပါနှင့် ၊ လွှင့်စဉ်သွားရမယ့်သူတွေဟာ စကားလက်တို့ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီ စကားမျိုးကြားရတာ စကားလက် ရင်တုန်လွန်းလို့ ပါ’

စကားလက် ရင်ထဲမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုသည် သူ့ထံသို့ ကူးစက်သွားသည် ထင်ရ၏ ။ အက်ရှလေသည် အဝေးသို့ငေး၍ တွေးနေရာက စကားလက်၏ လက်များကို တယုတယ ကိုင်သည် ။

လက်ဖဝါးကို လှန်ပြီး အသားမာတက်နေသည့် လက်ဖဝါးကို ကြည့်နေ၏။

‘အစ်ကို မြင်ဖူးသမျှ လက်တွေထဲမှာ ဒီလက်တွေဟာ အလှဆုံးပဲ’ အက်ရှလေက လက်ဝါးတစ်ဖက်စီကို အသာနမ်းသည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ စကားလက်ရဲ့ လက်တွေဟာ လှတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ စကားလက်ရဲ့ လက်တွေက ခွန်အားရှိလို့ ပဲ၊ အသားမာတစ်ခုတိုင်းဟာ ရွှေတံဆိပ်တစ်ခုပဲ၊ စကားလက်ရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်က သွေးခြည်ဥ တစ်ဥတိုင်းဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုနှင့် ရဲရင့်မှုအတွက် ရတဲ့ ဆုလာဘ်တွေပဲ၊ ဒီလက်တွေဟာ မင်းဖေဖေ၊ မင်းညီမတွေ၊ ကလေးတွေ၊ ကပ္ပလီတွေနှင့် အစ်ကိုတို့ အားလုံးအတွက် လုပ်ရကိုင်ရလို့ မကျောကြမ်းတမ်း လာခဲ့ကြရတယ်၊ စကားလက်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပါတယ်၊ အင်း ငါ့ရှေ့မှာ တော့ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အရူးတစ်ယောက် ရောက်နေပြီလို့ တွေးနေတယ် မဟုတ်လား၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေ ဒုက္ခ ပ င် လ ယ် ဝေ နေ ချိ န် မှာ သေသွားတဲ့ ဘုရားသခင်တွေကို တမ်းတနေတဲ့ အရူးတစ်ယောက် ရောက်နေပြီလို့ တွေးနေတယ်မဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူး လား။’

စကားလက်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်ချလိုက်မည်စိုးသဖြင့် ဘာမျှ မပြောရဲ။ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်သက်လုံး ဤသို့ ဆုပ်ကိုင်ထားစေချင်သည် ။ သို့ရာတွင် အက်ရှလေက လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်၏။

‘ခု စကားလက် အစ်ကို့ဆီက အကူအညီများ ရမလားလို့ မျှော်လင့်တကြီးနှင့်ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက ဘာမှ

အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူး'

အက်ရှလေက ပုဆိန်နှင့် သစ်တုံးများကို စိတ်နာနာဖြင့်
ငေးကြည့်နေသည်။ ။

‘ခု ကိုယ့်မှာ အိမ်မရှိတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ
မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလောကကြီးမှာ အစ်ကိုဟာ ဘာမှ သုံးစား မရတော့ဘူး၊
ဒီလောကကြီးနှင့် အံ့မဝင်တော့ဘူး၊ ပျက်သွားပြီ၊ အစ်ကို စကားလက်ကို
ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး စကားလက်၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်
လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မတတ်တတ်နှင့် ကြိုးစားရုံပဲ
ရှိတော့တယ်၊ မြိုင်သာယာကို စကားလက်တို့ နှင့် မကင်းမကွာ
ရှိနေအောင် လုပ်ပေးဖို့ အစ်ကိုလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊
ကိုယ့်အခြေအနေက စကားလက်ကို မှီခိုကပ်ရပ် စားနေရတဲ့
အခြေအနေ၊ ဟုတ်တယ်၊ စကားလက်တို့ ပေးစာကမ်းစာကို စားနေရတဲ့
အခြေအနေ၊ ဒီအခြေအနေကို ကိုယ် ပျော်တယ်လို့ များ စကားလက်
ထင်နေသလား၊ စကားလက်ဟာ ကိုယ်တို့ အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊
စကားလက်ရဲ့ ကျေးဇူးဟာလည်း အင်မတန်ကြီးပါတယ်၊
ဒီကျေးဇူးတွေကို အစ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်လို့ ကုန်တော့မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ စကားလက်ရဲ့ ကျေးဇူးကို နေ့တိုင်း အစ်ကို
သတိရတယ်၊ အစ်ကိုတို့ ရှေ့ရေးကို အစ်ကို နေ့တိုင်း တွေးတယ်၊
အစ်ကိုဟာ တကယ့် အမှန်ဘဝထဲမှာ မနေခဲ့ဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်၊
ဒီတော့ ခု လက်ရှိ အခြေအနေသစ်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင်
ဖြစ်နေတယ်၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်နေတယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ
သဘောပေါက်ရဲ့ လား မသိဘူး’

စကားလက်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏ ။ စင်စစ် အက်ရှလေ၏

စကားများကို စကားလက် ကောင်းကောင်း နားမလည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားများကို နားစွင့်ထောင်နေမိသည် ။ အသက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ သူ့အတွေးများကို စကားလက်က ထုတ်ဖော်ပြောသည် မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည် ။ စကားလက်သည် အထူးအဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည့်နှယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ။

‘အရှိကို အရှိအတိုင်း မကြည့်ချင်တာ မကြည့်ရဲတာဟာ ကျိန်စာသင့်တာနှင့် အတူတူပဲ စကားလက်၊ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်တုန်းက ဘဝဟာ အစ်ကိုအဖို့ အစစ်အမှန်ပဲလို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ကန့်လန့်ကာပေါ်က အရိပ်ပြပွဲလို့ ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ အရိပ်ပြပွဲလို့ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သဘောကျတယ်၊ အစ်ကိုက ပီပီသသ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတာ တွေကို သိပ်သဘော မကျဘူး၊ နှင်းမြူဆိုင်းသလို ရေးရေးမှုန်မှုန် ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရတာ မျိုးကို သဘောကျခဲ့တယ်’

အက်ရှလေ စကားကို ဖြတ်၍ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည် ။ လေအေးကြောင့် အနည်းငယ် တုန်နေသည် ။

‘တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အစ်ကိုဟာ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူပေါ့လေ’

အက်ရှလေ ပြောသည့် အရိပ်ပြပွဲနှင့် မှုန်မှုန်ဝါးဝါးမြင်ရသည့် အရာဆိုသည့် စကားများ သည် စကားလက်အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ နောက်ဆုံး စကားများကိုမူ သူ နားလည်သည် ။ သို့ရာတွင် အ က် ရှ လေ ၏ စကားကို သူ လက်မခံ။ အက်ရှလေသည် သူရဲဘောကြောင်သူမဟုတ်။ သူ၏ ကျစ်လျစ်မြင့်သွယ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အမူအရာတိုင်း၌ ရဲ ရ င့် ၍ သတ္တိကောင်းသည့်

ဘိုးဘေးများ ဧါ အမွေသည် အထင်းသားပေါ်နေသည် ။ သူ့ စစ်မှုထမ်းသက် ဆောင်ရွက်ချက်များကို စကားလက် အလွတ်ရသည် ။

‘အစ်ကိုဟာ သတ္တိမကြောင့်ပါဘူးကွယ်၊ သတ္တိကြောင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဂက်တီစဘတ်တိုက်ပွဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ အမြောက်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ရှေ့ဆုံးက တက်မလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင်က မီလာနီဆီ စာရေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ချီးကျူးနေမလဲ၊ပြီးတော့’

‘ဒါက သတ္တိ မဟုတ်ဘူး စကားလက်’ အက်ရှလေက အားယူ၍ ပြော၏ ။ ‘စစ်တိုက်ရတာဟာ အရက် သောက်ရတာ နှင့် အတူတူပဲ၊ အရက်ဟာ သောက်တဲ့ လူတိုင်းကို မူးစေသလို စစ်တိုက်ရရင် သူရဲကောင်းဖြစ်ဖြစ် လူကြောက်ဖြစ်ဖြစ်

သတ္တိကောင်းလာတာပဲ၊ ဝမ်းတွင်းရူးကို စစ်တိုက်ခိုင်းရင်တောင် စစ်မြေပြင်ရောက်ရင် သတ္တိကောင်းလာမှာ ပဲ၊ သတ္တိမကောင်းရင် သေသွားမှာ ပေါ့၊ မကောင်းဘဲ ဘယ်နေရဲပါ့မလဲ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ သတ္တိကြောင့်တယ်ဆိုတာက တခြားအဓိပ္ပာယ်ပါ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ သတ္တိကြောင့်နည်းမျိုးက ဒီထက်ဆိုးတယ်၊ အမြောက်သံကြားလို့ ထွက်ပြေးတဲ့ သတ္တိကြောင့်ပုံမျိုးကမှ အစ်ကိုသတ္တိကြောင့်တာမျိုးနှင့် စာရင် တော်ဦးမယ်’

အက်ရှလေက တစ်လုံးချင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောနေသည် ။ ဤသို့ ထုတ်ပြောရသည့် အတွက်လည်း နာကျင်နေဟန် ရှိသည် ။ အက်ရှလေသည် သူ့ကိုယ်မှ ခွာကာ အပြင်လူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ပြောနေပုံရသည် ။ အကယ်၍ သာ ဤစကားမျိုးကို တခြားသူတစ်ယောက်က ပြောသည် ဆိုလျှင် စကားလက် နည်းနည်းမျှ လက်ခံမည်မဟုတ်။ တမင်ဟန်လုပ်၍ နှိမ့်ချ ဟန်ဆောင်နေသည် ဟု

အထင်သေးမိလိမ့်မည်။ ချီးမြှောက်ခံလို၍ တမင် စကားခေါ်နေသည် ဟု ထင်မိလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှလေကမူ ရင်ထဲအသည်းထဲမှ ပြောသည် ဟု စကားလက် ယူဆသည် ။ အက်ရှလေ၏ မျက်လုံးတွင် စကားလက် မမြင်စေလိုသည့် အကြည့်မျိုးကို တွေ့ရ၏ ။ ကြောက်ရွံ့သည့် အကြည့်၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အကြည့်မျိုး မဟုတ်။ အားတင်းထားရသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည် ။ ဆောင်းလေ တသုန်သုန် တိုက်နေသဖြင့် စိုရွံ့နေသည့် စကားလက်၏ ခြေထောက်များ သည် အေးစက်နေကြ၏ ။ စကားလက် ခိုက်ခိုက်တုန်စ ပြုလာသည် ။ သို့ရာတွင် ဆောင်းလေကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်သည် ထက် အက်ရှလေ၏ စကားများကို ကြောက်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်သည် က ပိုသည် ။

‘ဒါဖြင့် အစ်ကို ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ’

‘အမည်တပ် ပြောလို့ မရတဲ့ အရာတွေကို ကြောက်နေတာ၊ အစ်ကို ကြောက်တာတွေကို ထုတ်ပြောရရင် ရယ်စရာတောင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အထူးသဖြင့်တော့ အစ်ကိုဘဝကို ကြောက်တယ်၊ အစ်ကို စိတ်ကူးထဲက ဘဝနှင့် မတူဘဲ မထင်တာတွေ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝကို အစ်ကို ကြောက်တယ်၊ ဘဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အစစ်အမှန်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတယ်၊ ခုလို ရွံ့ထဲ ဗွက်ထဲမှာ ထင်းခွဲနေရလို့ ဘဝကို ကြောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ခု အစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဘဝကို အစ်ကို ကြောက်တာပါ၊ အစ်ကိုချစ်တဲ့ အစ်ကို ပျော်တဲ့ ဘဝဟောင်းရဲ့ အလှအပတွေ ဆုံးရှုံးသွားရတာကို အစ်ကို နှမြောတယ်၊ ဒီမှာ စကားလက်၊ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်တုန်းက အစ်ကိုဘဝဟာ သာယာတယ်၊ လှတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံတယ်၊ ခေါ်မခေတ်

အနုပညာလက်ရာတစ်ခုလို အစ်ကိုဘဝဟာ အချိုးအဆစ်ကျတယ်၊
မပြေပြစ်တဲ့ အရာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ လူတိုင်းအတွက်တော့
မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ၊ အနည်းဆုံးအစ်ကိုအတွက်တော့ ပြေပြစ်နေတယ်၊
ဝက်သစ်ချမြိုင်မှာ နေရတဲ့ အစ်ကိုဘဝဟာ လှနေတယ်၊ အဲဒီက
ဘဝဟာ အစ်ကိုပိုင်တဲ့ ဘဝပဲ၊ အစ်ကိုဟာ အဲဒီဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲ၊
ခုတော့ အဲဒီ ဘဝဟာ မရှိတော့ဘူး၊ သွားပြီ၊ ခု ဘဝသစ်မှာ အစ်ကို
နေရာပျောက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို ကြောက်တယ်၊ ခုတော့
အစ်ကို သိပြီလေ၊ အရင်တုန်းက အစ်ကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တာတွေဟာ
လက်စသတ်တော့ အရိပ်ပြပွဲပါလားဆိုတာ အစ်ကို သိပြီ၊ အဲဒီတုန်းက
အစ်ကိုဟာ အရိပ်မဆန်တဲ့ အရာတွေကို ရှောင်ခဲ့တယ်၊ လက်တွေ့ကျတဲ့
လူတွေ လက်တွေ့ကျတဲ့ အခြေအနေတွေနှင့် ဝေးဝေးနေခဲ့တယ်၊
အစ်ကိုရဲ့ အရိပ်လို စိတ်ကူးယဉ်ဘဝထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့
လက်တွေ့ကျတဲ့ အရာတွေကို မုန်းခဲ့တယ်၊ စကားလက်ကိုလည်း
အစ်ကိုရှောင်ခဲ့တယ်၊ စကားလက်က လက်တွေ့ကျတယ်၊
လှုပ်ရှားတက်ကြွတယ်၊ အစ်ကိုဟာ အရိပ်တွေ၊ အိပ်မက်တွေကိုသာ
အဟုတ်ထင်ခဲ့တဲ့ လူကြောက်၊ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူ'

‘ဒါပေမယ့်၊ ဒါပေမယ့် မီလာနီကတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မီလာနီကလည်း အစ်ကိုအဖို့
အသိမ်မွေ့ဆုံးအိပ်မက်တစ်ခုပဲ၊ အစ်ကိုစိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ရဲ့
အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ၊ တကယ်လို့ သာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး မဖြစ်ခဲ့ရင်
အစ်ကိုဟာ ဝက်သစ်ချမြိုင်မှာ ပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အသက်ထက်ဆုံး
နေသွားမှာ ပဲ၊ ဘဝထဲမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
တစ်ယောက်အနေနှင့် ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေမှာ ပဲ၊
ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ တကယ့်ဘဝဟာ

အစ်ကိုထင်သလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရင်ညွန့်ကို လုံနှင့် စိုက်လိုက်သလို ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အစ်ကိုအသည်းမှာ စူးဝင်သွားတယ်။ အစ်ကိုတို့ ပထမဆုံး တိုက်ပွဲ (အဲဒီတိုက်ပွဲက နွားပြေးရွာတိုက်ပွဲ) မှာ အစ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ အမြောက်ဆန်ထိပြီး အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်း လွင့်စဉ်သွားကြတာကို အစ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျည်ဆန်မှန်လို့ အော်ဟစ်နေတဲ့ မြင်းတွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုလက်ချက်ကြောင့် လူတွေလဲကျသွားပြီး သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေတာကို အစ်ကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို မြင်ပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ စစ်ရဲ့ အဆိုးဆုံး အရာတွေ မဟုတ်သေးဘူး စကားလက်၊ စစ်ရဲ့ အဆိုးတကား အဆိုးဆုံး အရာကတော့ အစ်ကိုနှင့် အတူနေခဲ့ရတဲ့ လူတွေပဲ။

‘အစ်ကိုဟာ တစ်သက်လုံး လူတွေနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ခပ်ကင်းကင်း နေခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကိုတောင် ရွေးပေါင်းပြီး နည်းနည်းလေးပဲ ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုလို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ လူတွေကိုသာ ရွေးပေါင်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းထားတာပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပိုပြီး နားလည်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် နားလည်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ အစ်ကို လူတွေနှင့် အတူ မနေတတ်သေးဘူး၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ နေတတ်တော့မယ် မထင်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုသားမယားကို အစ်ကို ရှာဖွေကျွေးရတော့မယ်။ ဒီလို ရှာဖွေကျွေးဖို့ အတွက် ကိုယ်နှင့် လုံးလုံး အသွင်မတူတဲ့ လူတွေရှိရာ က မှ ၁ ကြီး ထဲ မှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်ရတော့မယ်။ စကားလက်ကတော့ ဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ

ပုံသွင်းယူတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုမှာ ဒီလိုသတ္တိမရှိဘူး၊ အစ်ကိုဟာ ကမ္ဘာကြီးမှာ နေရာပျောက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် မို့ အစ်ကိုဟာ သတ္တိကြောင့်တဲ့ လူလို့ ပြောတာ'

အက်ရှလေက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောနေ၏ ။ သူ့အသံက ကွဲအက်ဆွေးမြည့် နေသံပါသည် ။ သူ့တွေးပုံကို စကားလက် နားမလည်နိုင်။ စကားလက်သည် သူ့စကားတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးကို လိုက်ဆုပ်ကာ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့စကားလုံးများက တောငှက်ရိုင်းလို ဖမ်း၍ မရ။ သူ့လက်မှ ထွက်ပြေးကြသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့ကို နှင်တံဖြင့် မောင်းနှင်နေသလို စကားလက် ခံစားရသည် ။ နာနာရိုက်နှက် မောင်းနှင်သလို ခံစားရသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုအရာသည် မည်သည့် အရာဖြစ်ကြောင်းကို စကားလက် နားမလည်။

‘အစ်ကိုရဲ့ အရိပ်ပြပွဲဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ပြီးဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကိုတောင် အစ်ကို မသိလိုက်ဘူး စကားလက်၊ နွား ပြေး ရွာ တိုက် ပွဲမှာ အစ်ကို့လက်ချက်ကြောင့် လူတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးသွားတုန်းကပဲလား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ဆိုတာ အစ်ကို မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ အရိပ်ပြပွဲဟာ ပြီးသွားပြီ၊ အစ်ကိုဟာ ဘေးထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိလိုက်တယ်၊ ကန့်လန့်ကာရှေ့မှာ ဟန်ပြပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အမူအရာတွေကို လုပ်ပြနေတဲ့ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် ငေါင်စင်းစင်းကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလို အစ်ကိုဘဝဟာ အထီးကျန် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာလေးဟာ မရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်သွားတယ်၊ အစ်ကိုအတွေးနှင့် လုံးဝမတူတဲ့ တခြားလူတွေ အတွေးတွေက အစ်ကိုကို

လွမ်းမိုးသွားကြတယ်။ သူတို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံတွေက အစ်ကိုကို လာပြီး အရောင်ရိုက်ခတ်ကြတယ်။ ညစ်ပတ်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေနှင့် အစ်ကိုကမ္ဘာလေးကို နင်းခြေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ နင်းခြေဖျက်ဆီးသွားလို့ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးလာတဲ့ အခါကျတော့ အစ်ကိုမှာ ခိုလှုံရာ နားနေရာရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ အကျဉ်းထောင်ထဲတုန်းကဆိုရင် အစ်ကို မကြာမကြာ တွေးမိတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ပြီးရင် အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုအိပ်မက်ဟောင်းတွေဆီ ပြန်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အစ်ကို ဘဝဟောင်းလေးထဲမှာ ပြန်ရောက်ပြီး အရိပ်ပြပွဲကို ပြန်ကြည့်ရတော့မှာ ပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စကားလက်ရေ အစ်ကိုဟာ အတိတ်ကို ပြန်မရောက်တော့ဘူး။ ပြန်သွားလို့ မရတော့ဘူး။ အခု အစ်ကိုတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဘဝဟာ တကယ်ကျတော့ ပြည်တွင်းစစ်တိုက်ရတာ ထက်လည်း ဆိုးတယ်။ အကျဉ်းထောင်ထဲ နေရတာထက်လည်း ဆိုးတယ်။ အစ်ကို အဖို့ တော့ သေတာထက်တောင် ဆိုးတယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုကြောက်ခဲ့လို့ သတ္တိကြောင်ခဲ့လို့ အစ်ကိုခံရတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ။

‘ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ်’ စကားလက် စိတ်ရှုပ်ခြင်း ညွှန်ဗွက်ကြီးထဲတွင် နစ်နေသည်။ ‘အစ်ကိုက ဒီလောက်ကြောက်နေရင် စကားလက် တို့ တစ်တွေ အားလုံး ငတ်ကုန်ကြတော့မှာ ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အားလျှော့ရမှာ လဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားလက်တို့ တစ်တွေ ဒီအခက်အခဲတွေကို ဖြတ်ကျော်မယ်၊ ဖြတ်ကျော်နိုင်မယ်လို့ လည်း စကားလက် ယုံတယ်’

အက်ရှလေက စကားလက်ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကြီးမားပြူးကျယ်၍ မှန်သားလို ပြာလဲ့ကြည်လင်နေသည်။ ။

စကားလက်ကို အထင်ကြီးသည့် အကြည့်ပေါ်နေသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ဝေးသွားသည် ဟု ထင်မှတ်ရပြန်သည် ။ အက်ရှလေသည် ငတ်မည့် အရေးကို စဉ်းစားပုံမရဟု စကားလက်ထင်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နားမလည်သည့် ဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေကြသူ နှစ်ဦးနှင့် တူသည် ။ သို့ရာတွင် စကားလက် သူ့ကို ချစ်သည် ။ သူနှင့် စိတ်သဘောထားချင်း တူနေရာမှ သဘောကွဲသွားကြလျှင် နွေးထွေးသည့် နေမင်းကြီး စုန်းစုန်းမြုပ်ဝင်သွားကာ သူ တစ်ယောက်တည်း နှင်းတွေထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် နှယ် ခံစားရသည် ။ စကားလက် သူ့ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ကာ သူ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပြေးဝင်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ မိမိသည် သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲက အရိပ်မဟုတ်။ သွေးနှင့် သားနှင့် ကိုယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြလိုက်ချင်သည် ။ သူနှင့် တစ်စိတ်တည်း၊ တစ်ဝမ်းတည်း၊ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်ရန် စကားလက် တောင့်တခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။ သူ ဥရောပက ပြန် လာပြီး မြိုင်သာယာ လှေကားအတက်တွင် သူ့အပြီးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက စကားလက် မျှော်လင့်ခဲ့ရသည် ။ ယခု ထိုမျှော်လင့်ချက် ပြည့်လျှင် မည်မျှပျော်စရာ ကောင်းမည်နည်း။ 'ငတ်တယ်ဆိုတာ ပျော်စရာ မဟုတ်ဘူး ' အက်ရှလေက ပြောသည် ။ 'ငတ်ခဲ့ဖူးတော့ အစ်ကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငတ်တာကို အစ်ကို မကြောက်ဘူး၊ အစ်ကို ကြောက်တာက အစ်ကိုတို့ ခေတ်ဟောင်းကမ္ဘာဟောင်းက ငြိမ်သက်တဲ့ အလှအပတွေ မရှိတော့တဲ့ လက်ရှိဘဝကြီးကို ကြောက်တာ'

မီလာနီဆိုလျှင် အက်ရှလေပြောသည့် စကားတွေကို ကောင်းကောင်း နားလည်လိမ့်မည်။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည်

ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများကို ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်လော။ ကဗျာအကြောင်း၊ စာအုပ်များ အကြောင်း၊ အိပ်မက်နှင့် လရောင်အကြောင်း၊ ငွေကြယ်မှုန့်မှုန့်တို့ အကြောင်းများကို ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်လော။ အက်ရှလေသည် သူ့ကြောက်သည့် အရာများကို မကြောက်။ ဟာနေသည့် ဝမ်းဗိုက်မှ တကြုတ်ကြုတ် မြည်သံကို မကြောက်။ ဆောင်းလေ အေးစိမ့်စိမ့်ကြီး တိုက်သည် ကို မကြောက်။ မြိုင်သာယာမှ နှင်ထုတ်ခံရမည်ကို မကြောက်။ စကားလက် တစ်ခါမျှ မကြံဖူးသည့် အကြောက်မျိုး၊ စကားလက် မစဉ်းစားတတ်သည့် အကြောက်မျိုးကို ကြောက်နေသည် ။ စကားလက်အဖို့ မူ ဤကမ္ဘာပျက်ကြီးထဲတွင် ငတ်မွတ်ခြင်း၊ အအေးဒဏ် ခံရခြင်း၊ နေစရာ ရိပ်မြဲကလေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးခြင်းထက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိဟု ထင်မိသည် ။

အက်ရှလေ စကားကို ဂရုတစိုက်နားထောင်သည် ဆိုလျှင် အဖြေကို သိနိုင်လိမ့်မည်။ နားလည်နိုင်လိမ့်မည်။

‘ဟင်း’

စကားလက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချ၏ ။ သူ့ သက်ပြင်းချသံက လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့် အခါ၌ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည့် ကလေးငယ်၏ စိတ်ပျက်သံမျိုး။ အက်ရှလေက စကားလက်ကို တောင်းပန်သည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည် ။

‘စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောမိတဲ့ အတွက် အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ စကားလက် နားလည်အောင် အစ်ကို မပြောတတ်ဘူး၊ စကားလက်ကလည်း ကြောက်တယ်ဆိုတာကို နားမလည်ဘူး၊

စကားလက်က သတ္တိရှိတယ်၊ လက်တွေ့ကျတယ်၊ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး၊
စကားလက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး အရည်အချင်းမျိုး အစ်ကို သိပ်ရှိချင်တယ်၊
စကားလက်က အစ်ကိုလို မဟုတ်ဘူး ၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း
ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ အခက်အခဲကို ကျော်ဖြတ်ရဲတယ်၊ အစ်ကိုလို
ထွက်ပြေးချင်တဲ့ စိတ်မျိုးမရှိဘူး၊ စကားလက်က ဘဝက
ထွက်မပြေးဘူး'

‘ထွက်မပြေးဘူး’

သူပြောသည့် စကားများ ထဲတွင် ဤစကားလုံး တစ်လုံးကိုသာ
နားလည်သည့် နှယ် စကားလက်က လိုက်၍ ရွတ်သည် ။
အက်ရှလေသည် သူ့လိုပင် ဘဝတိုက်ပွဲကို ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်နေပြီ။
ထွက်ပြေးချင်နေပြီ။ စကားလက် အသက်ရှူသံ မြန်လာ၏ ။

‘အစ်ကို’ စကားလက်က အော်သည် ။ ‘ဒါတော့ အစ်ကို
မှားပြီထင်တယ်၊ စကားလက်လည်း ထွက်ပြေးချင်နေပြီ၊ စကားလက်
စိတ်ပျက်လှပြီ၊ ငြီးငွေ့လှပြီ’

အက်ရှလေက တအံ့တဩဖြင့် မျက်ခုံးကို ပင့်၍ ကြည့်သည် ။
စကားလက်က သူ့ လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၏ ။

‘ဒီ မှာ အစ်ကို’ စကားလက်က ခပ်မြန်မြန် ပြောသည် ။
စကားလုံးများ သည် သူ့ပါးစပ်မှ အစီအရီ ထွက်လာကြ၏ ။
‘စကားလက် ငြီးငွေ့လှပြီ၊ စိတ်ပျက်လှပြီ၊ ဒါတွေကို နောက်ထပ်
မတွေးချင် ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး၊ စကားလက် စားဖို့ သောက်ဖို့
ရုန်းကန်ခဲ့ရလှပြီ၊ ငွေရဖို့ ရုန်းကန်ခဲ့ရလှပြီ၊ ပေါင်းသင်ခဲ့ရပြီ၊
ပေါက်တူးပေါက်ခဲ့ရပြီ၊ ဝါဆွတ်ခဲ့ရပြီ၊ တစ်ခါတလေမှာ
ကိုယ်တိုင်တောင် ထွန်ခဲ့ ယက်ခဲ့ရပြီ၊ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊

တောင်ပိုင်းဟာ မရှိတော့ဘူး၊ ခေတ်ကုန်သွားပြီ၊ ယန်ကီတွေ ကပ္ပလီတွေ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေ ခေတ်ရောက်နေပြီ၊ စကားလက်တို့ မှာ အနာဂတ် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ စကားလက်နှင့် အစ်ကို ထွက်ပြေးကြမယ်လေ၊ ဟင် ဘယ့်နှယ်လဲ'

အက်ရှလေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏ ။ ရှက်သွေးဖြာနေသည့် စကားလက် မျက်နှာကို အကဲခတ်နိုင်ရန် ငဲ့ကြည့်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ စကားလက်တို့ ထွက်ပြေးကြမယ်၊ သူတို့ အားလုံးကို ထားပစ်ခဲ့မယ်၊ တစ်အိမ်လုံးအတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ စကားလက် ပင်ပန်းလှပြီ၊ စကားလက်တို့ မရှိပေမယ့် သူတို့ ကို စောင့်ရှောက်မယ့် လူတော့ ပေါ်လာမှာ ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကြည့်နိုင်တဲ့ လူတွေအတွက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မယ့်လူဟာ ပေါ်လာစမြဲပါ၊ အို အစ်ကိုရယ်၊ စကားလက်နှင့် အစ်ကို ထွက်ပြေးမယ်၊ ဟိုမှာ စစ်တပ်ဖွဲ့နေတယ်၊ အစ်ကိုလည်း အလုပ်ရမယ်၊ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာ ပဲနော်၊ စကားလက်လည်း အစ်ကိုအတွက် အလုပ်လုပ်မယ်၊ အစ်ကိုအတွက်ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ စကားလက် လုပ်ပါ့မယ်၊ အစ်ကို မီလာနီကို ချစ်လည်း မချစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့’

အက်ရှလေက ဝင်ပြောမည် ပြုသည် ။ သူ့မျက်နှာက ထိတ်လန့်ဟန် ပေါ်နေသည် ။ သို့ရာတွင် စကားလက်က ကရားရေသွန် ပြောနေသဖြင့် ပြောခွင့်မရ။

‘သူ့ထက် စကားလက်ကို ပိုချစ်တယ်လို့ အစ်ကိုတစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ကို အစ်ကို မှတ်မိပါတယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ အချစ်ဟာ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာ စကားလက် သိပါတယ်၊ စကားလက် ပြောရဲပါတယ်၊ သူဟာ အိပ်မက်တစ်ခုပဲလို့

အစ်ကို ခုတင် ပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုရယ် ထွက်ပြေး ကြရအောင်ပါနော်၊ အစ်ကိုကို စကားလက် ပျော်အောင် ထားနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ကတော့ မီလာနီဟာ အစ်ကိုကို ပျော်အောင် မထားနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ထပ် ကလေးတောင် မွေးပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒေါက်တာ ဖွန်တိန်က ပြောပြီးပြီ၊ စကားလက်လေ ကလေးတွေ မွေးပြီး'

အက်ရှလေက စကားလက်၏ ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် စကားလက် နာသွားသည်။ ။ စကားလက် စကားပြတ်သွားသည်။ ။ အသက်ပင် မရှူနိုင်။

‘ဝက်သစ်ချမြိုင်တုန်းက အဲဒီနေ့ကို အစ်ကိုတို့ မေ့ပစ်ရလိမ့်မယ်’

‘စကားလက်က မေ့နိုင်မယ်လို့ အစ်ကို ထင်သလား၊ အစ်ကိုကတော့ မေ့ပြီလား၊ စကားလက်ကို မချစ်တော့ဘူးလို့ အစ်ကို မလိမ်မညာဘဲ ပြောနိုင်ပါ့မလား’

အက်ရှလေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၍ ခပ်မြန်မြန် ပြောသည်။ ။

‘ဟင့်အင်း၊ အစ်ကို စကားလက်ကို မချစ်ဘူး’

‘ဒါ အစ်ကို ညာပြောတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ညာတယ်ပဲ ထားပါတော့’ သူ့အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ။ ‘ဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုတို့ မပြောသင့်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် အစ်ကိုက’

‘အစ်ကိုဟာ မီလာနီနှင့် ကလေးလေးကို မချစ်ဘူး ထားဦး၊ အစ်ကို သူတို့ ကို ထားပစ်ခဲ့ရမှာ လား၊ မီလာနီရဲ့ အသည်းကို ခွဲပစ်ခဲ့ရမှာ လား၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သူတစ်ပါး ပေးစာကမ်းစာ စားရမယ့်ဘဝမှာ

ထားပစ်ခဲ့ရမှာ လား၊ စကားလက် ရူးနေသလား ဟင်၊ မင်းမှာ ဒီလောက်မှ သစ္စာမရှိတော့ဘူးလား၊ မင်းဖေဖေနှင့် ညီမတွေကိုကော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ဟင်၊ မီလာနီနှင့် သားလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အစ်ကိုမှာ ဝတ္တရားရှိသလို မင်းမှာ လည်း သူတို့ ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်၊ ပင်ပန်းသည့် တိုင်အောင် သူတို့ တာဝန်ကို ယူရမယ်'

‘စကားလက် သူတို့ ကို ထားပစ်ခဲ့နိုင်တယ်၊ သူတို့ ကို စကားလက် ငြီးငွေ့တယ်၊ စိတ်ပျက်တယ်’

အက်ရှလေ၏ ကိုယ်က စကားလက် ဘက်သို့ ယိုင်လာ၏ ။ စကားလက် စိတ်တွင် သူ့ကို ပွေ့လိုက်တော့မည်လောဟု ထင်လိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် အက်ရှလေက ပွေ့ဖက်ခြင်းမပြု။ သူ့လက်မောင်းကို ပွတ်သပ်ကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောသလိုချောနေသည် ။

‘စကားလက် ပင်ပန်းလှပြီဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်ကွယ်၊ ပင်ပန်းလို့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောတာပေါ့၊ လူသုံးယောက် တာဝန်ကြီးကို ထမ်းထားရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို ကူပါ့မယ်၊ အစ်ကိုလည်း အမြဲ ဒီလိုပဲ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘စကားလက်ကို ကူညီဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်’ စကားလက် က ခပ်စူစူပြောသည် ။ ‘စကားလက်ကို တစ်နေရာရာ ခေါ်သွားပြီး ဘဝကို အသစ်ပြန်စ၊ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒါမှ စိတ်ချမ်းသာမှာ ပဲ၊ ဒီမှာ ဘာမှ နေစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာအကြောင်းမှ တော့ မရှိဘူး၊ သိက္ခာထိန်းစရာအကြောင်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်’

စကားလက်က သူ့ကို နားမလည်နိုင်သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည် ။ သူ့မျက်တောင်များက ဂျုံနှံမှ ညှိမှ ညှိကာ ရွှေရောင်လို ဝါလဲ့နေသည် ။ ခေါင်းက မာနကြီးဟန်ဖြင့် မော့နေသည် ။ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အမျိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းထားသည့် နှယ် တောင့်တင်း ဖြောင့်မတ်နေသည် ။ စကားလက်၏ မျက်လုံးများ သည် သူ့မျက်လုံးများ နှင့် ဆုံမိကြ၏ ။ စကားလက် မျက်လုံးများက ကြည်ကြည်လင်လင် ထင်ထင်ရှားရှား။ အက်ရှလေ၏ မျက်လုံးများက မိုးရိပ်အောက်မှ ကန်များ လို ရေးရေးရိပ်ရိပ်။ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။

ဤမျက်လုံးများ ထဲတွင် သူ့စိတ်ကူး အိပ်မက်ရိုင်းတို့ ဖြိုလဲသွားကြပြီ။ ဆန္ဒပြင်းပြင်းတို့ ပျက်စီးသွားကြပြီ။

စကားလက် ရင်နာသည် ။ ရင်မောသည် ။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုသည် ။ စကားလက် ငိုသည် ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ စကားလက်လို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူမျိုးတွင် မျက်ရည်ရှိသည် ဟု သူမထင်ခဲ့။ ဤသို့ သူထင်ခဲ့သူက မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်နေသည့် အခါတွင် အက်ရှလေ စိတ်မကောင်း။ သနားလည်း သနားသည် ။ စကားလက်ထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ စကားလက်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း၏ ။ စကားလက်၏ ဆံပင်နက်နက်ခေါင်းကို ရင်ခွင်အပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်နေသည် ။

‘မငိုပါနှင့် အချစ်ရယ်၊ အချစ်က သတ္တိကောင်းပါတယ်’

သူ့ အထိအတွေ့ကြောင့် စကားလက် ပြောင်းလဲသွားပုံကို အက်ရှလေ ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူ ပွေ့ထားသည့် စကားလက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသွယ်သွယ် ကြော့ကြော့ထဲတွင် ပြင်းပြမှုနှင့် ပျော့ပျောင်းမှုကို ထိတွေ့ခံစားရသည် ။ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများ

ထဲတွင် နူးညံ့သည့် အရောင်တစ်မျိုး လက်နေသည် ။ သူ့စိတ်၌ ဆောင်းရာသီဟု မထင်။ နွေဦးသို့ ပြန်ရောက်သွားသည် ဟု ထင်လိုက်သည် ။ သစ်ရွက်တို့ ပွတ်ထိသံ၊ စမ်းရေ သွင်သွင် စီးသံတို့ ဝေစည်သည့် နွေဦး။ မေ့လုမေ့ခင် မွေးပျံ့ပျံ့ နွေဦး။ ချမ်းချမ်းသာသာ ဇိမ်နှင့် နေခဲ့ရသည့် နွေဦး။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် ပျံ့ရွယ်နေသည့် ဆန္ဒတို့ ဖြင့် နွေးနေသည့် နွေဦး။ နာကြည်း စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ကာလများ သည် မှီ န်ပျောက်သွားကြ၏ ။ သူ့မျက်နှာဆီသို့ မော့လာသည့် နှုတ်ခမ်းများက နီရဲတုန်ယင် နေကြသည် ။ အက်ရှလေက သူ့ကို နမ်းလိုက်၏ ။

စကားလက် နားထဲတွင် ထူးဆန်းသည့် အသံတွေကို ကြားနေရသည် ။ အသံများက ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရေလှိုင်း ပြန်အကျတွင် လွင့်ပါသွားကြသော ခရုခွံလေးများ ၊ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ ပွတ်တိုက်သွားသံနှင့် တူသည် ။ ထိုအသံများကြားမှ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည့် သူ့နှလုံးခုန်သံကို ကြားရသည် ။ စကားလက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာကာ သူ့ကိုယ်တွင်းတွင် အရည်ပျော်ကျသွားသည် ဟု ထင်ရသည် ။ အချိန်မရှိသော အချိန်တစ်ခုတွင်း၌ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ရောထွေးပူးကပ်၍ ရပ်နေကြသည် ။ နမ်း၍ မဝသည့် နှယ် သူ့နှုတ်ခမ်းများက စကားလက်နှုတ်ခမ်းများကို မွတ်သိပ်စွာ နမ်းနေကြသည် ။

သူ့ကို လွှတ်လိုက်သည့် အခါတွင် စကားလက်သည် တစ်ယောက်တည်း မရပ်နိုင်သည့် နှယ် ခြံစည်းရိုးကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရ၏ ။ ချစ်ခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းတို့ ဖြင့် တောက်ပနေသော မျက်လုံးများကို ပင့်၍ ကြည့်သည် ။

‘အစ်ကို စကားလက်ကို ချစ်တယ်နော်၊ ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြောလေ အစ်ကို၊ ပြောပါ’

အက်ရှလေက သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထားသည် ။ သူ့လက်များက တုန်နေသည် ။ ဤသို့တုန်နေသည် ကို စကားလက် သဘောကျသည် ။ စကားလက် သူ့ကို မှီလိုက်၏ ။ သို့ရာတွင် အက်ရှလေက တွန်းထားပြီး သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်နေသည် ။ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း အရိပ်အယောင်သည် သူ့မျက်လုံးများ ထဲတွင် ပေါ်နေကြ၏ ။

‘တော်ပြီ စကားလက်၊ လွန်ကုန်လိမ့်မယ်၊ တော်တော့’

စကားလက် ဝင်းလက်စွာ ပြုံးလိုက်၏ ။ အချိန်၊ နေရာကိုလည်း သတိမရ။ ဘာကိုမျှ သတိမရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ခပ်စောစောက အက်ရှလေ၏ အနမ်းကိုသာ သတိရနေ၏ ။

အက်ရှလေက စကားလက် ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ကိုင်လှုပ်လိုက်သည် ။ သူ ကိုင်လှုပ်သဖြင့် စကားလက်၏ ဆံပင်နက်နက်များ သည် ပခုံးပေါ်သို့ ဖွာကျနေကြ၏ ။ အက်ရှလေသည် ရူးသွပ်သွားသူပမာ စကားလက် တစ်ကိုယ်လုံးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ကိုင်လှုပ်နေသည် ။

‘တော်ပြီ စကားလက်၊ အစ်ကိုတို့ ရပ်တန်းက ရပ်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ရပ်တန်းက ရပ်ကြစို့’

နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်လိုက်လျှင် စကားလက်၏ လည်ပင်းသည် ကျိုးကျသွားတော့မည် ထင်ရ၏ ။ ဆံပင်တွေ မျက်နှာပေါ် အုပ်နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ သူ့အပြုအမူကြောင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်။ စကားလက်က ရုန်းထွက်ကာ သူ့ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည် ။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးပြန်နေသည် ။ သူ့လက်များက နာကျင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို

ခံစားရသည့် နှယ် တုန်နေကြသည် ။ အက်ရှလေကလည်း သူ့ကို ကြည့်သည် ။ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများက စူးရှရှ။

‘အစ်ကို မှားတယ်၊ စကားလက်ရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ဘူး ၊ အစ်ကိုအပြစ်၊ မီလာနီနှင့် ကလေးကို ခေါ်ပြီး အစ်ကိုသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ရင် လွန်ကုန်ကြလိမ့်မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ မသွားရဘူး မသွားရဘူး’

စကားလက် အလန့်တကြား အော်သည် ။

‘သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ် ဒီမှာ ဘယ်နှယ်လုပ် မျက်နှာပြရဲတော့မလဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖြစ်မှ ဖြင့်’

‘ဟင့်အင်း၊ အစ်ကို မသွားရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာ လဲ၊ အစ်ကိုပဲ စကားလက်ကို ချစ်တယ် ဆို၊ ချစ်တယ် ဆို’

‘စကားလက် ဒီစကားကို ပြောစေချင်သလား၊ ကောင်းပြီ အစ်ကို ပြောမယ်၊ အစ်ကို စကားလက်ကို ချစ်တယ်’ အက်ရှလေက ရုတ်တရက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သဖြင့် စကားလက် လန့်သွားကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည် ။ ‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို စကားလက်ကို ချစ်တယ်၊ စကားလက် သတ္တိကောင်းတာ စကားလက် ခေါင်းမာတာကို အစ်ကို ချစ်တယ်၊ စကားလက် ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တာ ရက်စက်တတ်တာကို ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ထင်သလဲ သိရဲ့ လား၊ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်သားမယားကို နားခိုခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် မထောက်နိုင်သည် အထိ ချစ်ခဲ့တယ်၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး မယားတစ်ယောက်ကို မေ့ပြီး မင်းကို ဟောဒီ ညွှန်ဗွက်ထဲမှာ နှစ်တော့မယ့် အထိ’

စကားလက်က ခပ်ရှင်းရှင်း စဉ်းစားသည် ။ သူ့နှလုံးတွင်
ရေခဲတုံးတစ်ခု လာတင်သလို အေးစက်သွား၏ ။

‘ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရက်သားနှင့် ထွက်မပြေးဘူးဆိုရင် အစ်ကို
စကားလက်ကို မချစ်လို့ ပေါ့’

‘စကားလက်၊ အစ်ကိုကို မင်း နားမလည်ဘူး၊ အစ်ကိုလည်း
နားလည်အောင် မပြောတတ်ဘူး’ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကာ
စိုက်ကြည့် နေမိကြသည် ။ စကားလက် ခိုက်ခိုက်တုန်စ ပြုလာ၏ ။
ဆောင်းရာသီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယာခင်းများ လွင်တီးခေါင်ဖြစ်ကာ
ရိုးပြတ်ငုတ်များ ဖြင့် ကြမ်းထော်နေကြောင်း၊ သူချမ်းနေကြောင်း
စသည် တို့ ကို ယခုမှ သတိပြုမိလာသည် ။ အက်ရှလေ၏ မျက်နှာသည်
လည်း ဆောင်းရာသီရှုခင်းလို အေးစက်ကာ နောင်တရခြင်း၊
စိတ်ပျက်ခြင်း စသည် တို့ ဖြင့် ကြမ်းထော်နေသည် ကို သတိရသည် ။

ဤအနားမှ ထွက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ဖို့ ကောင်းပြီ။ သို့ရာတွင်
မလှုပ်ရှားနိုင်။ ပင်ပန်းနေပြီ၊ စကားတစ်ခွန်း ပြောရသည် ကပင်လျှင်
ပင်ပန်းလှပြီ။

‘ဒါဖြင့် စကားလက်အဖို့ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်တယ်၊
စကားလက်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ချစ်စရာလည်း မကျန်တော့ဘူး၊
ရုန်းကန်ဖို့ လည်း မလိုတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကိုလည်း လက်လွှတ်ရပြီ၊
မြိုင်သာယာကိုလည်း လက်လွှတ်ရပြီ’

အက်ရှလေသည် သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏ ။ ကုန်းကာ
မြေကြီးထဲမှ ရွှံ့စေးရဲရဲတစ်ခဲကို ကော်ယူလိုက်သည် ။

‘စကားလက်အဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်’ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
ပြုံးယောင်သမ်းစ ပြုလာသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ လှောင်သည့် အပြုံး။

စကားလက်ကိုလည်း လှောင်သည့် အပြုံး။ ‘စကားလက် မသိပေမယ့် အစ်ကို့ထက် ပိုပြီး ချစ်ရတဲ့ မြေကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ စကားလက်ဟာ မြိုင်သာယာကို ပိုင်ရတုန်း ရှိသေးတာပဲ’

အက်ရှလေက စကားလက်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ စိုစွတ်စွတ်ရွံ့စေးခဲကို လက်ထဲသို့ ထည့်သည် ။ လက်ချောင်းများကိုအုပ်၍ ဆုပ်ပေးလိုက်၏ ။ သူ့လက်များ ထဲတွင် ပြင်းပြထက်သန်သည့် သဘောကို မတွေ့ရတော့။ စကားလက် လက်များကလည်း ထို့အတူ။ စကားလက်က မြေဆီရဲရဲကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏ ။ သူ့အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ စကားလက် အက်ရှလေကို ကြည့်သည် ။ အက်ရှလေ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်းကို ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လာသည် ။ အက်ရှလေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူ့လက်များ ဖြင့် ချိုးဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်။ မည်သူ့လက်ကမျှလည်း ချိုးဖျက်နိုင်မည် မဟုတ်။

စကားလက်ကို သေမတတ် ချစ်သည် ထား၊ မိလာနီကို မည်သည့် အခါမျှ စွန့်ပစ်ခဲ့မည် မဟုတ်။ စကားလက်နှင့် အတူ မည်သည့် အခါမျှ နေမည်မဟုတ်။ စကားလက်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဖြစ်ရန် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိမ့်မည်။ စကားလက်သည် သူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား သံချပ်အင်္ကျီကို မည်သည့် အခါမျှ ဖောက်နိုင်မည်မထင်။ ဖော်ရွေမှု၊ သစ္စာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ စသည့် စကားလုံးများ သည် စကားလက်အဖို့ အရေးကြီးသည့် တိုင် သူ့အဖို့ အရေးကြီးနေသည် ။

လက်ထဲက ရွံ့စေးခဲက အေးစက်နေ၏ ။ ရွံ့စေးခဲကို စကားလက် ကြည့်သည် ။

‘ဟင်း၊ ခုထိတော့ စကားလက်မှာ ဒီမြေကြီး ရှိသေးတာပေါ့လေ’

ပထမသော် သူ့စကားများက ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မထင်။ ရွံ့စေးခဲက

မြေနီ ရွံ့စေးခဲ့မှုသာ ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် မြိုင်သာယာ ပတ်လည်က ပင်လယ်ကြီးတမျှ အပြောကျယ်သော မြေနီရဲရဲတို့ ကို စကားလက် ရုတ်တရက် မြင်ယောင်လာသည် ။ ဤမြေဆီရဲရဲသည် မည်မျှ အဖိုးတန်လိုက်ပါသနည်း။ ဤမြေဆီရဲရဲကို လက်မလွှတ်ရန် သူ မည်မျှ ရုန်းကန်ကြိုးစား ခဲ့ရပါသနည်း။ ထိုမြေဆီ ရဲရဲကို ပိုင်လိုသေးသည် ဆိုလျှင် မည်မျှ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ရဦးမည်နည်း။

အက်ရှလေကို စကားလက် နောက်တစ်ခါ ကြည့်သည် ။ ပူနွေးသည့် ခံစားချက်တို့ သည် မည်သည့် နေရာသို့ ပျောက်ကွယ်သွားကုန်ကြပြီ မသိ။ စကားလက် စဉ်းစားနိုင်သေးသည့် တိုင် သူ့တွင် ခံစားချက် မရှိတော့။ အက်ရှလေနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ မြိုင်သာယာနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း ခံစားချက် မရှိတော့။ ခံစားချက်ဟူသမျှ ခန်းခြောက်သွားခဲ့ကြပြီ။

‘အစ်ကို ထွက်သွားဖို့ မလိုပါဘူး အစ်ကို’ စကားလက်က ပီပီသသ ပြောလိုက်သည် ။ ‘အစ်ကိုတို့ မငတ်စေရပါဘူး၊ ဒီအမှားမျိုး နောက်တစ်ခါ မဖြစ်အောင် စကားလက် ထိန်းပါ့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး’

စကားလက်က ချာခနဲ လှည့်သည် ။ ရိုးပြတ်ငုတ်တို့ ဖြင့် ကြမ်းထော်နေသည့် ယာတောကို ဖြတ်၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာ၏ ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို နောက်တွင် စုထုံးသည် ။ အက်ရှလေက သူ့ကိုနောက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ စကားလက်၏ ဖြောင့်မတ်သည့် ပခုံးသေးသေးကို မြင်ရသည် ။ ဤရုပ်သွင်ကို အက်ရှလေ မမေ့။ သူ့ရုပ်သွင်သည် သူပြောသည့် စကားများ ထက် သူ့အသည်းတွင် စွဲနေသည် ။

* * *

(၃၂)

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် လှေကားရင်းသို့ ရောက်သည် အထိ
မြေနီရွှံ့စေးခဲကို ကိုင်ဆုပ်ထားဆဲ။ နောက်ဖေးဘက်မှ မဝင်ချင်။
ကြီးဒေါ်က မျက်စိရှင်သည် ။ သူ မူပျက်လာသည် ကို သတိထားမိမည်။
စကားလက် ကြီးဒေါ်ကို မတွေ့ချင်။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း မတွေ့ချင်။
တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့၍ စကားပြောမိလျှင် သူတင်းခံနိုင်မည်
မဟုတ်။ သူ့တွင် ရှက်စိတ်လည်း မရှိ။ စိတ်ပျက်ခြင်းလည်း မဖြစ်။
နာကြည်းစိတ်လည်း မပေါ်။ ခူးတွေ ပျော့ညွတ်ခွေကျကာ ရင်ထဲတွင်
ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည် ။ လက်ထဲက မြေစေးခဲကို တအား
ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသဖြင့် မြေစေးက လက်သီးဆုပ်ထဲမှ လျှောထွက်လာ၏
။ ‘ငါ့မှာ ဒီမြေကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မြေကြီး ရှိသေးတယ်’ ဟု
ကြက်တူရွေး ရွတ်သည့် နှယ် ရွတ်လာသည် ။

သူ့တွင် ဘာမျှမရှိ။ ခပ်စောစောကမူ ဤမြေကြီးကို
လက်ကိုင်ပဝါစုတ်တစ်ထည်ကို လွှင့်ပစ်သည့် နှယ် လွှင့်ပစ်ချင်စိတ်
ပေါ်ခဲ့သည် ။ စင်စစ် ဤမြေကြီး နီနီမှ အပ သူ့တွင် ဘာမျှမရှိ။ ယခုမူ
ဤမြေနီနီသည် သူ့ အတွက် အဖိုးတန်ရတနာ တစ်ပါး ဖြစ်သည် ။
ဤမြေနီနီကို စွန့်ပစ်ရန် မည်သို့များ စိတ်ကူးပေါက်လာသနည်းဟု
သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည် ။ အက်ရှလေကသာ သဘောတူလျှင်
မိသားစုကိုရော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကိုပါ ပြန်စောင်းမျှ
ကြည့်ဖော်မရဘဲ အက်ရှလေနှင့် ထွက်ပြေးမိလိမ့်မည်။ သို့တိုင်အောင်

ဤမြေနှီနှီ ဤတောလျှိုမြောင် ဤထင်းရှူးရိပ်ဝေဝေတို့ ကို သူ
မစွန့်ရက်။ အက်ရှလေနှင့် သာ ထွက်ပြေးဖြစ်ခဲ့လျှင် သေသည် အထိ
ဤမြေကြီးကို လွမ်းနေလိမ့်မည်။ မြိုင်သာယာကို အမြစ်မှ
လှန်နှုတ်ပစ်ခဲ့ရာ သူ့ အသည်းမြေမဟီတွင် ကွက်လပ်ကြီး
ဖြစ်နေတော့မည်။ ထိုကွက်လပ်ကို အက်ရှလေသော်မှ ဖြည့်ဖို့ မလွယ်။
အက်ရှလေသည် မည်မျှ အမြော်အမြင်ကြီးလေသနည်း။ သူ့သဘောကို
မည်မျှ နားလည်လေသနည်း။ မြေနှီခဲကလေးကို သူ့လက်ထဲ
ကောက်ထည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူ့ကို သတိတရား ရအောင် လုပ်ခဲ့သည် ။

ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ရောက်၍ သံတံခါးမကြီးကို ပြန်ပိတ်မည်ပြုစဉ်
မြင်းခွာသံများ ကြားရ၏ ။ ဝင်းဝ အဝင်လမ်းသို့ လွမ်းကြည့်သည် ။
ဤအချိန်တွင် မည်သည့် ဧည့်သည် နှင့် မျှ မတွေ့ချင်။ ခေါင်းကိုက်သည်
ဟု အကြောင်းပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်တော့မည်။

သို့ရာတွင် ရထား တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည့် အခါ စကားလက်
အပေါ်ထပ်သို့ မတက်ဖြစ်တော့။ အံ့အား သင့်နေသည် ။ ရထား
အသစ်စက်စက်။ ပြောင်လက်နေသည် ။ ဇက်ကြိုးများကလည်း
ပြောင်နေသည် ။ ကကြိုးတန်ဆာတို့ မှ ကြေးဝါများက ဝင်းလျက်။
သူစိမ်းဧည့်သည် များ ဖြစ်ရမည်။ သူ့အသိထဲတွင် ဤသို့ ရထားသစ်ကြီး
စီးနိုင်အောင် ပိုက်ဆံရှိသူတစ်ဦးမျှ မရှိ။

စကားလက်က တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည် ။
လေအေးတိုက်သဖြင့် သူ့ ဝတ်စုံသည် လွင့်နေ၏ ။ ခြေထောက်က
အေးစက်နေသည် ။ ရထားက အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်၏ ။ ဆင်းလာသူက
ဂျီနာ။ သူတို့ အိမ်တွင် စာရင်းဒိုင် လုပ်ခဲ့ပြီး အထုတ်ခံခဲ့ရသည့် ဂျီနာ။
ဤမျှ ခမ်းနားသောရထားကြီးကို စီးကာ အကောင်းစားဝတ်ရုံ

အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်လာသည့် ဂျုံနာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ၌ စကားလက် အံ့အားသင့်နေသည် ။ သူ့မျက်လုံးများကိုပင် သူ မယုံနိုင်။ လွတ်လပ်သည့် ကပ္ပလီအစည်းအရုံးတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ကတည်းက ဂျုံနာတစ်ယောက် ကြီးပွားနေသည် ဟု ဝီလီက ပြောဖူးသည် ။ ဂျုံနာသည် ကပ္ပလီများကိုတစ်ဖက်၊ အစိုးရကို လှည့်၍ လိမ်ကာ ချမ်းသာနေကြောင်း၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင်များကို ထိန်းကာ အစိုးရကိုမူ ပြည်နယ်အစိုးရ၏ ဝါများ ဖြစ်သည် ဟု လိမ်ပြောကြောင်း ဝီလီက ပြောဖူးသည် ။ ဤလို ခေတ်ကျပ်ကြီးတွင် ဤမျှ ကြီးပွားနေခြင်းမှ မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်နိုင်။

ယခု ဂျုံနာ ရောက် လာပြီ။ ခမ်းနားလှသည့် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လာသည် ။ အမျိုးသမီး ဝတ်ထားသည် က ပုံပန်းမကျ။ သူ့ တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ ဝတ်ဖူးပုံ ရသည် ။ ဝတ်စုံအရောင်က တောက်လွန်းသဖြင့် မကြည့်ရဲစရာ။ သို့တိုင်အောင် စကားလက်သည် သူ့ဝတ်စုံကို ကြည့်၍ အားကျသည် ။ ပုံကျပုံနချုပ်ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်အဆင်ကို မမြင်ရသည် မှာ ကြာလှပြီ။ ယခုနှစ်တွင် တင်ပါးအောက်ခံခွေများက ယခင်ကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ်ကြီးတွေ မဟုတ်တော့။ ကျဉ်းသွားသည် ။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါစက လှသည် ။ ဦးထုပ်ကလည်း ပုံဆန်းပါတကား။ ယခင်တုန်းက ဆောင်းကြသည့် ဦးထုပ်ချွန်းမျိုး မဟုတ်တော့။ အနီရောင်ကတ္တီပါကို ခပ်ပြားပြား ချုပ်ထားကာ ခေါင်းပေါ်တွင် သံပုရာခွံလို တင်ထားသည် ။ ဦးထုပ်ချွန်းများ လို ဖဲကြိုးကို မေးအောက်တွင် မချည်။ ခေါင်းနောက် ဆံပင်အောက်တွင် သွားချည်ထား၏ ။

အမျိုးသမီးက ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ အိမ်ဘက်သို့

လှမ်းကြည့်၏ ။ မျက်နှာက ယုန်မျက်နှာလို ခပ်ချွန်းချွန်း။ ပေါင်ဒါတွေ
ဝိန်းနေအောင် ရိုက်ထားသည် ။ ဤမျက်နှာကို စကားလက် မြင်ဖူးသည်
ထင်သည် ။

‘ဟင်၊ စလက်တာရီရဲ့ သမီး အင်မီပါလား’

စကားလက်က အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်မိသည် ။

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်ပါ’

အင်မီက မျက်နှာချိုသွေး၍ ပြုံးပြကာ ခေါင်းကိုခါလိုက်ရင်း
လှေကားထစ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏ ။

ဟုတ်သည် ။ အင်မီ။ အင်မီ စလက်တာရီ။ လျှာနှစ်ခွနှင့်
မြွေဟောက်မ။ အဖေ မပေါ်ဘဲ ကလေး မွေးခဲ့သဖြင့် မေမေက
သူ့ကလေးကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ သွန်းပေးခဲ့သည် ။ သူ့ဆီက
အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ ကူးသဖြင့် မေမေ သေခဲ့ရသည် ။ အဝတ်အစား
ကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်ခြင်း ရှိ မရှိမျှ မစဉ်းစားဘဲ အဝတ်အစား
တောက်တောက်ပပတွေကို ဝတ်လာသည့် အောက်တန်းစားလူဖြူမက
ရာရာစစ မြိုင်သာယာ လှေကားထစ်တွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တက်
လာပြီ။ စကားလက် မေမေ့ကို အမှတ်ရလာ၏ ။ ရင်ထဲတွင်
ကွက်လပ်ဖြစ်နေရာမှ ခံစားချက်တွေ ပြည့်လာသည် ။ လူသတ်ချင်စိတ်
ပေါက်လာသည် ။ ငှက်ဖျားတက်သည့် နှယ် တစ်ကိုယ်လုံး
တုန်လာသည် ။

‘ဟေ့ကောင်မ၊ သွား၊ အိမ်ရိပ်ကို မနင်းနှင့် ။ သွား ခုထွက်သွား’

စကားလက် အော်ပစ်လိုက်၏ ။ အင်မီက ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်နေသည် ။ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လာသည့် ဂျုံနာကို

လှမ်းကြည့်သည် ။ ဂျီနာက ဒေါသထွက်နေသည့် တိုင် လူနွေ
ဆောင်ထား၏ ။

‘ငါ့ မိန်းမကို ဒါမျိုး မပြောပါနှင့် ’

‘ဘာ၊ ရှင့် မိန်းမ’ စကားလက်က တမင်လုပ်၍ ရယ်၏ ။ ‘တော်တော်
ကောင်းစားနေကြပုံ ရတယ် ဟုတ်လား၊ မေမေ့ကို သတ်တဲ့ ဟာတွေ၊
ခုတော့ ရှင်တို့ အားတိုင်းမွေးတဲ့ ကလေးတွေကို ဘယ်သူက လာပြီး
နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ လုပ်ပေးသလဲ’

အင်မီက တစ်ချက်အော်ကာ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းသည် ။ သို့ရာတွင်
ဂျီနာက လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏ ။

‘တို့ က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ဆိုပြီး အလည်လာတာ၊
အလုပ်အကိုင် ကိစ္စလေးလည်း ’

‘ဘာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းလည်း ’ စကားလက်၏ အသံက
ကျာပွတ်ရိုက်သံလို ပြင်းထန်သည် ။ ‘ဘယ်တုန်းကများ
ရှင်တို့လိုဟာမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးလို့ လဲ၊ ရှင့်မိန်းမ အမျိုးတွေကို
ကျွေးမွေးထားခဲ့ရတာ သိလား၊ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနှင့် မေမေ့ကို
ပြန်သတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုတောင် အင်မီကိစ္စကြောင့် ဖေဖေက အလုပ်
ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ ရှင်သိတယ်၊ ဘာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းလဲ၊
နားမလည်ဘူး၊ ခု ထွက်သွားပါ၊ မသွားရင် ဝီလီနှင့် အက်ရှလေကို
ခေါ်ပြီး ဆွဲထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်’

အင်မီက သူ့ယောက်ျားလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး
ရထားဆီသို့ပြေးသည် ။ ဖိနပ်က အကောင်းစား သားရေဖိနပ်။
ဦးချွန်နီနီ။ ပန်းပွားကြိုး နီနီဖြင့်။

ဂျီနာ ဒေါပွ လာပြီ။ ဝါထိန်နေသည့် သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ဆိုးနေသည့် ကြက်ဆင် အမောက်လို ရဲတက်လာ၏။

‘ဟင်း၊ ခုထက်ထိ ဘဝင်မြင့်ကြတုန်း ရှိသေးတယ်၊ နင်တို့ အကြောင်းကို ငါ အကုန်သိတယ်၊ သိရဲ့ လား၊ နင်တို့ မှာ ဖိနပ်တောင် ကောင်းကောင်း စီးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ နင့်အဖေကလည်း ရူးနေပြီ၊ ဆန်မရှိ အစားကြီးတွေ’

‘ရှင် ထွက်သွားပါ’

‘အေး၊ နင်တို့ ဒီစကားမျိုး နောင်ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောထားကြ၊ အားရအောင် ပြောထားကြ၊ နင်တို့ မှာ ကုန်းကောက်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ သိတယ်၊ မြေခွန်တောင် မဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ ခု ငါလာတာ အလကားလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူများ မြေ ဝယ်ရမယ့် အတူတူ နင်တို့ မြေ ဝယ်ရအောင် လာတာ၊ ရချင်းရရင် ကိုယ့်အထဲက ရပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနှင့် လာတာ၊ ဒါတောင် ငါက ဒီလောက်ဝယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်မီက နေချင်လွန်းလှချည့်လို့ ပူဆာလို့ လာတာ၊ ခုတော့ ရှင်းတာပေါ့၊ နင်တို့ ကို တစ်ပြားမှ ပေးလိမ့်မယ် မထင်နှင့် ၊ ရွံ့ဗွက်ထဲက ထ လာပြီး ဘဝင်မြင့်တဲ့ အိုင်းရစ်မျိုးတွေ၊ ဒီမြေကို နင်တို့ လေလံပစ်ခံရရင် ဘယ်သူဆွဲမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ ဒီမှာ ဟောဒီ မြိုင်သာယာကို ငါ ဝယ်ပြမယ် သိရဲ့ လား၊ ပရိဘောဂတွေရော ဘာတွေရော အကုန်ဝယ်ပြီး တက်နေ ပြလိုက်ဦးမယ် သိရဲ့ လား’

မြိုင်သာယာကို လိုချင်သူက အခြားသူမဟုတ်၊ ဂျီနာ။ ဂျီနာနှင့် အင်မီ။ တစ်ခါက သူတို့ အောက်ကျနောက်ကျ နေခဲ့ရသည့် ဤအိမ်ကြီးတွင် အခန့်သား နေပြလိုက်ဦးမည် ဟူသော အထာကြီးဖြင့်

လာကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ သူ့သွေးကြောများ ထဲတွင် အမုန်းတွေ
မြည်ဟည်းဆူညံလာသည် ဟု မှတ်ထင်ရသည် ။ ယန်ကီစစ်သား၏
မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူ မျက်နှာကြီးကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပစ်ခဲ့သည့်
နေ့ကလည်း ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ ယခု သူ့လက်ထဲတွင်
သေနတ်သာရှိလျှင် မုချပစ်မိလိမ့်မည်။

‘ဒီ မှာ ရှင်တို့ အဝယ်မခံဘူး သိလား၊ ဒီအိမ်ကို အုတ်တစ်ချပ်ချင်း
ခွာပြီး မီးရှို့ပစ်မယ်၊ အဲဒီ တော့မှ ဝယ်သိလား၊ ဒီအတိုင်းတော့
ရလိမ့်မယ် မထင်နှင့် ၊ သွား ခုထွက်သွား’

ဂျီနာက သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည် ။ စကားပြောမည်ပြုပြီးမှ
ရထားဆီသို့ လျှောက်သွား၏ ။ ငြူစူနေသည့် သူ့မိန်းမဘေးတွင် ထိုင်ပြီး
မြင်းဇက်ကို ဆွဲလိုက်၏ ။ သူတို့ ထွက်သွားမှ စကားလက်
တံတွေးထွေးချင်လာသည် ။ စကားလက် တံတွေးထွေးလိုက်၏ ။
ကလေးဆန်သည့် အပြုအမူဟု သိသော်လည်း
တံတွေးထွေးလိုက်ရသဖြင့် ပေါ့သွားသည် ။ သူတို့ ရှေ့တွင်
တံတွေးထွေးပြလိုက်ချင်သည် ။

လာကြစမ်းပေစေ။ ကပ္ပလီတွေကို အဟုတ် ထင်နေသူတွေ လာပြီး
သူ့ပစ္စည်းတွေကို လေလံ တင်လျှင် သိစေမည်ဟု စိတ်ထဲက ကြိမ်းသည်
။ ဤသတ္တဝါသည် စင်စစ် မြိုင်သာယာကို တန်ရာတန်ဖိုးပေး၍ ဝယ်ရန်
လာခြင်း မဟုတ်။ အကြောင်းပြချက်ရှာကာ သူတို့ ကို လာကြွားခြင်း
ဖြစ်သည် ။ သူတို့လို တေလေကြမ်းပိုးတွေ၊ အလေဏတောတွေက
မြိုင်သာယာကို နေမည်ဆိုပါတကား။ ရာရာ စစ။

စကားလက် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတွေးမိကာ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွား၏ ။ သူတို့ တစ်တွေ ဤအိမ်ကြီးသို့ လာနေကြတော့မည်။

အကယ်၍ သာ မြိုင်သာယာကို လေလံဆွဲ၍ ဝယ်လိုက်လျှင် စင်စစ် သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ မှန်ကြီးတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ထိုင်ဖုံတွေ၊ ခုတင်တွေ၊ မေမေ၏ တောက်ပနေသည့် မဟော်ဂနီစားပွဲနှင့် တောနှင်းဆီသား ပရိဘောဂတွေကို သူတို့ ပိုင်ကြတော့မည်။ ယန်ကီစစ်သားတွေ သောင်းကျန်း သွားကြသဖြင့် ထစ်ရာ ခြစ်ရာတွေ ထင်နေသည့် တိုင် စကားလက် မစွန့်ရက်။ ဘိုးဘေးလက်ထက် ကတည်းက သုံးလာခဲ့သည့် ငွေထည် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သူတို့ ကိုင်သည် ကို မမြင်နိုင်။ မြိုင်သာယာကို မီးရှို့ပစ်ချင် ပစ်ပေစေတော့။ သူတို့ လက်ထဲ ရောက်သည် ကိုမူ မကြည့်နိုင်။ မေမေလျှောက်သည့် ကြမ်းပေါ်တွင် အင်စီတို့လို မိန်းမစားတွေ အလျှောက်မခံနိုင်။

စကားလက် တံခါးကို ပိတ်ကာ မှီ၍ ရပ်သည် ။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ရှားမင်း၏ ယန်ကီစစ်တပ်များ ဤအိမ်ကြီးကို သိမ်းထားသည် ထက် ပို၍ လန့်နေသည် ။ ထိုနေ့က မြိုင်သာယာကို သူတို့ မီးရှို့မည်လောဟု တွေး၍ စိုးရိမ်ခဲ့ရသည် ။ ထို့ထက် ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ သို့ရာတွင် ယခု အကြောက်ကမူ ထိုစဉ်က အကြောက်ထက် ကြီးသည် ။ အောက်တန်းစား ပေါက်လွှတ်ပဲစားတွေ ဤအိမ်ကြီးတွင် တက်နေကြတော့မည်။ မာနကြီးသည့် အိုဟာရာမျိုးမိသားစုကို မည်သို့မည်ပုံ နှင်ချလိုက်သည် စသည် တို့ ကို သူတို့ ပေါက်လွှတ်ပဲစား မိတ်ဆွေတွေကို ကြွားကြတော့မည်။ ကပ္ပလီတွေကို ခေါ်၍ ပင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးလား ဘာလား လုပ်ကြဦးမည်။ ဂျီနာသည် ကပ္ပလီများ နှင့် တန်းတူကြောင်း၊ အတူ ထမင်းစားကြောင်း၊ သူတို့ အိမ်သို့ အလည်အပတ်သွားကြောင်း၊ သူတို့ နှင့် အတူ ရထားဖြင့် လေညင်းခံ ထွက်ကြောင်း၊ ဖက်လုံတကင်း နေကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကပ္ပလီတို့ ကို

တန်းတူသဘောထားကြောင်း ဟန်ရေးပြနေသည် ဟု ဝီလီက ပြောဖူးသည်။ ။

ယခု ဂျီနာက သူတို့ မြိုင်သာယာကို ဝယ်မည်ဟု စော်စော်ကားကား ပြောပြီ။ ဤသည် ကို တွေး၍ စကားလက် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ။ အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်။ စကားလက် သူ့ပြဿနာကို ရှင်းရန် စဉ်းစားသည် ။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍ မရ။ စဉ်းစားတိုင်း ဒေါသစိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်တွေ ပေါ်လာ၏ ။ ဖြေရှင်းသည့် နည်းတစ်နည်းတော့ ရှိရမည်။ ပိုက်ဆံချေး၍ ရနိုင်မည့် သူ တစ်ဦးမူ ရှိရမည်။ ပိုက်ဆံဆိုသည် မှာ ခန်းခြောက် ပျောက်ပျက်သွားသည့် အရာမျိုး မဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက်ထံတွင် မူ ရှိရမည်။ ဤတွင် အက်ရှလေ ရယ်ချွန်း ဖတ်ချွန်း ပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကို သတိရသည်။ ။

‘ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူဆိုလို့ ရက် ဘတ်တလာ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်’

ရက် ဘတ်တလာ။ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာကာ တံခါးကို နောက်ပြန် ပိတ်လိုက်သည် ။ ခန်းဆီးများကို ဆွဲချထားသဖြင့် အခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်။ ဆောင်းဆည်းဆာက ခပ်မှုန်မှုန်။ ဤနေရာတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ လာရှာမည် မဟုတ်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားချင်သည် ။ ရက် ဘတ်တလာဆီက ချေးမည် ဆိုသည့် အတွေးသည် ရိုးရိုးလွယ်လွယ်ကလေး။ ဤမျှ လွယ်ကူရှင်းလင်းသည့် အတွေးကို စောစောက ဘာကြောင့် များ မတွေးမိခဲ့သနည်း။

‘ဟုတ်တယ်၊ ရက် ဘတ်တလာဆီက ချေးမယ်၊ ငါ့ စိန်နားဆွဲကို

ရောင်းပစ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း စိန်နားဆွဲကို သူ့ဆီမှာ အပေါင်ထားမယ်'

စကားလက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် ။ ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသဖြင့် အားကုန်သွားသည့် နှယ် ထင်ရ၏ ။ မြေခွန်တော်တွေကို အကျေပေးမည်။ ဂျီနာ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်မည်။ သို့ရာတွင် ပျော်စရာကိုတွေး၍ မျှ မပြီးခင် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည် ။

‘ဒါပေမယ့် မြေခွန်တော်က တစ်နှစ်တည်းပေးရုံနှင့် ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်တိုင်း ပေးနေရမှာ ၊ ဒီတစ်ကြိမ် အကျေပေးပြီးရင် နောက်တစ်ခါ အခွန်တော်တော်တွေ ထပ်တိုးလာဦးမှာ ၊ ဒီလိုနှင့် ငါ့ကို ဒီမြေပေါ်က ထွက်မပြေး ပြေးအောင် လုပ်ကြမှာ ၊ ဝါ ပိုထွက်ရင် အခွန်လည်း ပိုကောက်မှာ ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဝါတွေကို သိမ်းချင် သိမ်းပစ်ကြမှာ ၊ ပြည်နယ်အစိုးရရဲ့ ဝါတွေဆိုပြီး သိမ်းချင်သိမ်းမှာ ၊ ယန်ကီတွေနှင့် ပေါင်းတဲ့ လူတွေဟာ ငါ့ကို အကြောင်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ပြုပြီး ရန်ရှာနေကြမှာ ပဲ၊ ငါ အသက်ရှင်နေသမျှ ငါ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမလားနှင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရမှာ ၊ တစ်သက်လုံး အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နှင့် နေရပြီး အခွန်တော်ပေးဖို့ ပိုက်ဆံရှာနေရမှာ ၊ ဒီလိုနှင့် တကုတ်ကုတ်လုပ်ရင်း သေသွားရတော့မှာ ပဲ၊ ဝါတွေ ဘယ်လောက်ထွက်အောင်လုပ်လုပ် ငါ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ပဲ သိမ်းကြမှာ ပဲ၊ ခု ရက် ဘတ်တလာ ဆီက ငွေသုံးထောင် ချေးလို့ ရပါပြီတဲ့ ၊ ဒါက ယာယီ ထွက်ပေါက်ပဲ၊ ငါက ဒီအကျပ်အတည်းကြီးထဲက တစ်သက်လုံး ထွက်ချင်တာ၊ မနက်ဖြန်မှာ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ တထိတ်ထိတ်နှင့် အိပ်ရာဝင်ရတဲ့ ဘဝမျိုးက တစ်သက်လုံး လွတ်ချင်တာ၊ နောင်လ နောင်နှစ်မှာ

ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို မသိဘဲ တထိတ်ထိတ်နှင့် နေရတဲ့ ဘဝက လွတ်ချင်တာ'

စကားလက်၏ စိတ်သည် နာရီချိန်သီးလို အလုပ်လုပ်လျက် ရှိ၏ ။
နောက်ဆုံးတွင် အကြံ တစ်ခု ရသည် ။ မျက်နှာညိုညို၊ သွားတွေ
အဖွေးသား ဝင်းလက်လျက်၊ လှောင်ပြောင်သည့် မျက်လုံးများ နှင့် သူ့ကို
ကြည့်နေတတ်သော ရက် ဘတ်တလာကို မြင်ယောင် လာသည် ။
အတ္တလန်တာကို ယန်ကီတွေ ဝိုင်းထားစဉ်က အိုက်စပ်စပ် ညကို
အမှတ်ရ၏ ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ အိမ်ဆင်ဝင်အောက်
နေ့ညအမှောင်ထဲတွင် ထိုင်၍ ပူနွေးသည့် လက်ကို
သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်ထားရင်း 'ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်းလောက်
သဘောမကျခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းကို စောင့်သလောက် ဘယ်မိန်းမကိုမှ
မစောင့်ခဲ့ဖူးဘူး' ဆိုသည့် အသံကို ကြားနေသည် ။

'ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်' စကားလက်က တည်ငြိမ်စွာ
စဉ်းစားသည် ။ 'နောင်မှာ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ ဘာမှ
ပူစရာ မလိုတော့ဘူး'

မည်မျှ ဟန်ကျလိုက်ပါသနည်း။ နိဗ္ဗာန်ဘုံမှာ ထက်ပင် ပျော်စရာ
ကောင်းဦးမည်။ နောင်တွင် ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ဘာမျှ
မပူရတော့။ မြိုင်သာယာအတွက် စိတ်ချရပြီ။ သူ့ မိသားစုတွေ
ဝဝလင်လင် စားရတော့မည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်ရတော့မည်။
ကျောက်တံတိုင်းတွေကို ခေါင်းနှင့် ဝင်တိုက်စရာ မလိုတော့။

စကားလက် သူ့ကိုယ်သူ အသက်ကြီးသွားပြီဟု ခံစားရသည် ။
တစ်ညနေခင်း ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များ သည်
သူ့ခံစားချက်များ အားလုံးကို ခြောက်ခန်းသွားစေသည် ။

အခွန်တော်ကိစ္စကို ကြားရသည့် အတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရခြင်း၊ အက်ရှလေနှင့် စကားပြောရခြင်း၊ ဂျီနာတို့ ကို ဒေါသထွက်ရခြင်း စသည့် ခံစားချက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် တွေ့လိုက်ရသည် ။ ယခု သူ့ရင်ထဲတွင် မည်သည့် ခံစားချက်မျှ မရှိတော့။ သူ့ ရင်ထဲက ခံစားနိုင်စွမ်းအားသည် မကုန်ခမ်းသေးလျှင် ယခု သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အကြံအစည်ကို တစ်စုံတစ်ခုက ကန့်ကွက်မည်မှာ သေချာသည် ။ ရက် ဘတ်တ လာလောက် သူ မုန်းသည့် လူဟူ၍ ကမ္ဘာတွင် တစ်ယောက်မျှ ရှိမည် မထင်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ဤအမုန်းကို သူ မခံစားရတော့။ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပြီးပြီ။ သူ့ အတွေးများက လက်တွေ့ကျသည် ။

‘တို့ ကို တောထဲကလမ်းပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့တုန်းက ငါ သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မေ့ပျောက်သွားအောင် ငါ လုပ်နိုင်ပါတယ်’

သူ့ အလှဖြင့် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းကို စိတ်ချလျက် စကားလက် တွေးသည် ။

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ငါ သူ့ကို မြူရမှာ ပဲ၊ သူ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြရမယ်၊ အဲဒီညက ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြောမိပြောရာတွေ ပြောလိုက်တဲ့ ပုံမျိုးလုပ်ရမယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘဝင်မြင့်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး၊ သူတို့ ကို မြှောက်ပင့်ပြောရင် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အဟုတ်ကြီးထင်လို့၊ ငါတို့ အခက်အခဲကိုတော့ သူ့အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံမရမချင်း ဒါကိုတော့ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ က သိပ်ဆင်းရဲလို့ လူကိုမချစ်ဘဲ ပိုက်ဆံမက်လို့ ယူတယ်လို့ သူ့ဘာသာသူ သံသယ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေစေ၊ တို့ အခြေအနေမှန်ကိုတော့

အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူလည်း တို့ အခြေအနေကို အကုန်သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကို ယူပြီးရင်တော့ ငါ ပိုင်ပြီ၊ ငါ့ကို မကူညီဘဲနေလို့ မရတော့ဘူး၊ ကိုယ့် မိန်းမရဲ့ ဆွေမျိုးတွေငတ်နေတာ ဘယ်နှယ်လုပ် ကြည့်နေလို့ ရမလဲ'

ဪ သူ့မယား ဖြစ်ရတော့မည်။ မစ္စက် ရက် ဘတ်တလာ ဖြစ်ရတော့မည်။ အေးဆေး တည်ငြိမ်သည့် အတွေးအောက်တွင် မြှုပ်နေသည့် ရက် ဘတ်တလာကို မုန်းတီးစိတ်က ခေါင်းပြုလာသည် ။ သို့ရာတွင် မကြာ။ ချက်ချင်း ပျောက်သွားသည် ။ ချားလ်နှင့် စိတ်ပျက်စရာ မင်္ဂလာဦးခရီး ထွက်ခဲ့ရပုံ၊ ချားလ် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပုံ၊ လက်မရဲတရဲဖြင့် လာထိပုံ စသည် တို့ ကို မြင်ယောင်လာသည် ။ ဝိတ်ကလေးကိုလည်း မျက်စိထဲတွင် မြင်လာသည် ။

‘အို ဒါတွေကို ခု မစဉ်းစားသေးဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှ စဉ်းစားတော့မယ်’

ကောင်းပြီ။ လက်ထပ်ပြီးပြီ ဆိုပါစို့။ သူ့ ခေါင်းထဲတွင် ရက် ဘတ်တလာ၏ စကားတစ်ခွန်းသည် ပဲ့တင်ထပ်လာသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွား၏ ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ အိမ်ဆင်ဝင်အောက်က ထိုနွေတစ်ညကို သူ အမှတ်ရလာသည် ။ သူ့က လူပျိုစကား လာပြောနေသည် လောဟု ရက် ဘတ်တလာအား မေးပုံ၊ ရက် ဘတ်တလာက မုန်းစရာ ရယ်ပြီး ‘ကျုပ်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ’ ဟု ပြောပုံကို အမှတ်ရလာပြန်သည် ။

ရက် ဘတ်တလာသည် ယခုတိုင် ထိုလူစားမျိုး ဖြစ်နေသေးသလော။

သူက မာယာ ပရိယာယ်တွေဖြင့် ဖြားယောင်းသည့် တိုင်
လက်မထပ်နိုင်ဟု ငြင်းလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ သူ့ကိုမေ့ပြီး တခြား
မိန်းမတွေနောက် လိုက်နေလျှင်ကော။

‘ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်းလောက် သဘောမကျခဲ့သေးဘူး’

စကားလက်က လက်သီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်သည် ။
လက်သည်းများ သည် လက်ဖဝါးထဲသို့ စူးဝင်သွားကြ၏ ။

‘အို၊ ငါ့ကို မေ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မမေ့အောင် ပြန်လုပ်ယူမှာ ပေါ့၊
ငါ့ကို သဘောကျလာအောင် ပြန်လုပ်ယူမှာ ပေါ့’

သူ့ကို လက်မထပ်သည့် တိုင် သူ့ကို သဘောကျနေသေးသည်
ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံရနိုင်သည့် နည်းလမ်းတွေ ရှိသေးသည် ။
အပျော်မယားအဖြစ် နေမည်လောဟု သူ့ကိုတစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်လော။

ညွှန့်ခန်းဆောင် မှောင်ရီရီတွင် စကားလက်သည် သူ့ ဝိညာဉ်ကို
ချည်နှောင်ထားသည့် နှောင်ကြိုးသုံးကြိုးနှင့် အဆုံးအဖြတ်တိုက်ပွဲကို
တိုက်ရသည် ။ မေမေ၏ အဆုံးအမ၊ ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမနှင့်
အက်ရှလေကို ချစ်ရသော အချစ်နှောင်ကြိုးတို့ ဖြစ်သည် ။ သူ
ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မေမေအမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် လားလားမျှ မသင့်။
ယောက်ျားမိန်းမ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည် ဒုစရိုက်ဖြစ်ကြောင်းကို
စကားလက် သိသည် ။ သူပြုမည့် အပြုအမူသည် ပြည့်တန်ဆာအကျင့်
ဖြစ်သည် ကို စကားလက် သိသည် ။

သို့ရာတွင် ထိုအရာများအားလုံးသည် ခံစားခြင်းကင်းမဲ့သည့်
အဆင်ခြင် ဉာဏ်တရား အောက်တွင် လည်းကောင်း၊
စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း အောက်တွင် လည်းကောင်း ပျောက်ကွယ်ကြပြီ။

သူ့တွင် ထောက်ထားစရာ မေမေလည်း မရှိတော့။ ဘာသာတရား မှန်သမျှသည် ဖိုမ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို အပါယ်ကျမည့် အလုပ်ဟု သွန်သင်သင်ကြားခဲ့၏ ။ သို့ရာတွင် မြိုင်သာယာကို ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် သူမိသားစုကို မငတ်အောင် လုပ်ရေးသည် အပါယ်ငရဲသို့ ကျသည့် အလုပ်လော။ ဘာသာတရားက ဤသို့ယူဆလျှင်လည်း ယူဆပါစေတော့။ သူ မတတ်နိုင်။ သူကမူ ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမည် မဟုတ်။ အနည်းဆုံး ယခုလောလောဆယ်တွင် စဉ်းစားမည် မဟုတ်။ အက်ရှလေကကော မည်သို့ ယူဆမည်နည်း။ အက်ရှလေသည် သူ့ကိုချစ်သည် ။ ဤသည် ကို သူ၏ ပူဇွေးသော နှုတ်ခမ်းများက သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် အက်ရှလေသည် သူ့ကို မည်သည့် အခါမျှ ယူလိမ့်မည် မဟုတ်။ အက်ရှလေနှင့် ထွက်ပြေးခြင်းကို ဒုစရိုက်ဟု မထင်ခဲ့သော်လည်း ရက် ဘတ်တလာနှင့် မူ ...။

ဆောင်းညနေ၏ အံ့မှို၊ င်းမှို၊ င်းဆည်းဆာတွင် စကားလက် ခရီးဆုံးသို့ ရောက်ပြီ။ ထိုခရီးက ရှည်ပါဘိခြင်း။ အတ္တလန်တာကျသည့် ညကတည်းက ထိုခရီးကြီးကို သွားခဲ့ရသည် မှာ ယခုမှ အဆုံးတိုင်တော့သည် ။ ထိုခရီးစဉ်ကို စခဲ့စဉ်က စကားလက်သည် နွဲ့ဆိုးဆိုးသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ အရိုင်းသက်သက် ကလေးမလေး။ ခံစားချက်ဖြင့် စိတ်ဆူလွယ်သူ၊ ခွန်အားသတ္တိ အပြည့်ရှိသူ၊ ဘဝအခက်အခဲများကို မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ အလွယ်တကူ စိတ်ရှုပ်တတ်သူ၊ ယခုခရီးဆုံးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် မူ စကားလက်တွင် ထိုစရိုက်များ မရှိတော့။ ငတ်ပြတ်ခြင်းနှင့် ပင်ပန်းစွာလုပ်ရခြင်း၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ရခြင်းနှင့် အားစိုက်ရခြင်း၊ စစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများ နှင့် ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းခြင်း စသည် တို့ ကြောင့် နွေးထွေးခြင်း၊

ခွန်အားပြည့်ခြင်း၊ နူးညံ့ခြင်းတို့ ပျောက်ကွယ် သွားကြပြီ။ သူ့ဘဝ အမြဲတေပတ်လည်၌ မာကျောသော ဥဒ္ဓံသည် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဖုံးလာခဲ့ပြီ။ ထိုအခွံသည် မာကျောလာခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချမီ အထိ မျှော်လင့်ချက် နှစ်ခုဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့သည် ။ ပြည်တွင်းစစ်ပြီးလျှင် သူ့ဘဝသည် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည် ။ အက်ရှလေ ပြန်လာလျှင် သူ့ ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ် ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည် ။ ယခု ထိုမျှော်လင့်ချက် နှစ်ခုစလုံး ပြုလဲသွားကြပြီ။ သူ့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တက်လာသည့် ဂျီနာကို မြင်လိုက်သည့် နောက်၌ သူနှင့် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်သား အဖို့ ပြည်တွင်းစစ်သည် မည်သည့် အခါမျှ အဆုံးသတ်မည် မဟုတ်ဟု သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ပွဲ၊ အရက်စက်ဆုံး ကလဲ့စားချေမှုသည် ယခုမှ အစပြုသည် ဟု သဘောပေါက်လာခဲ့သည် ။ အက်ရှလေသည် လည်း အကျဉ်းထောင်အုတ်တံတိုင်းကြီးများ ထက် ခိုင်ခံ့သည့် ကတိသစ္စာစကားများ ၏ အနှောင်အဖွဲ့ထဲတွင် တစ်သက်လုံး မိနေပြီ။

ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကိုလည်း မရ။ အက်ရှလေကိုလည်း မရ။ တစ်နေ့တည်းတွင် ထိုအရာ နှစ်ခုကို စကားလက် သိရသည် ။ ဥဒ္ဓံမှ နောက်ဆုံးအက်ကြောင်းသည် အရေဖုံးကာ ပိတ်သွားလေပြီ။ ဥဒ္ဓံ၏ နောက်ဆုံး အလွှာသည် မာကျောသွားခဲ့ပြီ။ အဆိုးဆုံးကို တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် နောင်တွင် ကြောက်စရာ ဘာမျှရှိတော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမပီသရန် ကြောက်စရာတစ်ခုကို မွေးထားရမည်ဟု မေမေကြီးဖွန်တိန်က ပြောခဲ့ဖူး၏ ။ ယခုမူ စကားလက် မေမေကြီးဖွန်တိန်၏ အဆုံးအမနှင့် လုံးဝခြားနားသွားပြီ။

အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကြောက်စရာဟူ၍ မရှိတော့။
ဘဝကိုလည်း မကြောက်။ အမေကိုလည်း မကြောက်။ အချစ်လက်လွှတ်
ဆုံးရှုံးရသည် ကိုလည်း မကြောက်။ အများက မေးငေါ့ ကြမည်ကိုလည်း
မကြောက်။ ငတ်ပြတ်ခြင်းနှင့် ငတ်ပြတ်သည့် အကြောင်းကိုမက်သည့်
ခြောက်အိပ်မက်မှ အပ အခြား ဘာကိုမျှ မကြောက်တော့။

ယခု ထိုအနှောင်အဖွဲ့များမှ လွတ်ကင်းသဖြင့် ရင်ထဲတွင်
ပေါ့သွားသည် ။ လွတ်လပ် ချောင်ချိသွားသည် ။ သူ့က
ချည်နှောင်ခဲ့သည့် အနှောင်အဖွဲ့များကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီ။ အသည်း
မာလာခဲ့ပြီ။ မကြောက်မရွံ့ ရဲရဲတင်းတင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့်
စကားလက် ဝမ်းသာသည် ။ သူ့တွင် ဘာမျှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိတော့။ သူ့
စိတ်ထဲတွင် ပြတ်ပြီ။ သူ့ကို လက်ထပ်ယူအောင် ရက် ဘတ်တလာကို
မြူဖို့ သာ ကျန်တော့သည် ။ ရက် ဘတ်တလာကို မြူနိုင်လျှင်
အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြီ။ လက်ထပ်အောင် မြူ၍ မရလျှင် ရသည့်
နည်းဖြင့် မြူရလိမ့်မည်။ အပျော်မယားဆိုသည် မှာ
မည်သို့နေမည်နည်းဟု စကားလက် တွေးကြည့်သည် ။ ရက်
ဘတ်တလာသည် ဘဲလ် ဝက်တလင်း ဆိုသည့် မိန်းမကို
အပျော်ထားသည့် နည်းတူ မိမိကိုလည်း အတ္တလန်တာတွင်
ထားမည်လော။ အတ္တလန်တာတွင် ထားသည် ဆိုလျှင်မူ ရက်
ဘတ်တလာသည် သူ့ကို အပြည့်အစုံ ထောက်ပံ့ရလိမ့်မည်။
မြိုင်သာယာတွင် သူ မရှိသည့် အတွက် နစ်နာရသည့်
အတိုင်းအတာကိုလိုက်၍ ပေးရလိမ့်မည်။ ယောက်ျားများ ၏
အတွင်းရေးကို စကားလက် ကောင်းကောင်း နားမလည်။
ကလေးရမည်ကိုမူ စကားလက် စိုးရိမ်သည် ။

‘ဟင့်အင်း ခု မစဉ်းစားသေးဘူး၊ နောက်ကျမှ စဉ်းစားမယ်’

စကားလက်သည် သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပျက်မည် စိုးသဖြင့် ကလေးရမည့် ကိစ္စကို ဆက်၍ မတွေးတော့ဘဲ စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်၏ ။ အတ္တလန်တာသို့ သွား၍ ပိုက်ဆံချေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုအပ်လျှင် မြိုင်သာယာကို အပေါင်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ညကျလျှင် အိမ်သားများကို ပြောပြမည်။ သူတို့ ကို ဤမျှလောက်သာ ပြောထားဦးမည်။

သူ့လုပ်ငန်း စရတော့မည်ဟု တွေးမိသည် နှင့် စကားလက်၏ ခေါင်းသည် မော့လာကာ ခါးမတ်လာ၏ ။ ပြဿနာက သေးသေးမဟုတ်။ ယခင်က ရက် ဘတ်တလာက လိုက်သူ၊ သူက ပြေးသူ။ ရက် ဘတ်တလာက အောက်ကျို့သူ၊ သူက မာနတံခွန်ထူသူ။ ယခု သူက သူတောင်းစား။ သူတောင်းစား ဆိုသည် မှာ အရိုးများ သော ချေးခါးသော ရွေးမနေနိုင်။

‘ဒါပေမယ့် သူတောင်းစားတစ်ယောက်လို အောက်ကျို့ပြီးတော့ မသွားနိုင်ဘူး၊ ဘုရင်မလို သွားမယ်၊ သူ ဘာသိတာ မှတ်လို့ ’ ဟု စကားလက် တွေး၏ ။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီး ရှေ့သို့လျှောက်လာကာ သူ့ရုပ်ကို သူ ပြန်ကြည့်သည် ။ ခေါင်းက မော့ထား၏ ။ တစ်နှစ်အတွင်း ဤတစ်ကြိမ်သာ မှန်ကြည့်ဖူးသည့် နှယ် သေသေချာချာ ကြည့်သည် ။ စင်စစ် နံနက်အိပ်ရာ ထတိုင်း မျက်နှာသန့်ရှင်းခြင်း ရှိမရှိ၊ ဆံပင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခြင်း ရှိမရှိ ကြည့်မြဲ။ သို့ရာတွင် ကိစ္စဝိစ္စတွေကြောင့် သေသေချာချာ မကြည့်မိ။ ယခုမူ ရွှေရည်သုတ်ပေါင်ထဲက မှန်တွင်းမှ သူ့ရုပ်သွင်သည် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဟန်ပေါက်နေ၏ ။ ပါးရိုးကျကျနှင့် မိန်းမသည် သူမှ ဟုတ်ပါ၏ လော။ စကားလက် အိုဟာရာ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက

လှလှချောချော။ မျက်နှာက မာနကြီးသည့် မျက်နှာ။ ပြီတီတီ မျက်နှာ။
ယခု မှန်ထဲက မျက်နှာကလှလည်း မလှ။ ချောလည်း မချော။
စွဲမက်စရာဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။ ဖြူရော် သုန်မှုန်နေသည် ။ ခပ်စွေစွေ
မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းပေါ်က မျက်ခုံးနက်နက်များက ဖြူရော်ရော်
အသားပေါ်တွင် လန့်ပျံတော့မည့် ငှက်တောင်များ ပမာ ထင်းထင်းကြီး
ပေါ်နေကြ၏ ။ သူ့မျက်နှာသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကာ ထိတ်လန့်သည့်
ဟန် ပေါ်နေသည် ။

‘ဒီရပ်နှင့် တော့ သူ့ကို မြူလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊
ဝိန်လိုက်တာကလည်း အရိုးချည်းပဲ’ ဟု စကားလက် တွေး၍
စိတ်ပျက်နေသည် ။

ပါးကို ပွတ်သည် ။ ငေါငေါကြီးထွက်နေသည့် ညှပ်ရိုးများကို
အလန့်တကြား စမ်းကြည့်မိသည် ။ ရင်အုံများကလည်း မီလာနီရင်အုံလို
ခပ်သေးသေး။ ကြီးသည် ဟု ထင်ရအောင် အခုအခံတွေ ထည့်ရဦးမည်။
ဤအခုအခံတွေဝတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုလျှင် ယခင်က
စကားလက် အလွန်အထင်သေးသည် ။ ယခု သူ့ကိုယ်တိုင်
လုပ်ရတော့မည်။ ထိုမှ အဝတ်အစားသို့ စိတ်ရောက်သွားသည် ။ သူ
အဝတ်အစားကို သူငဲ့ကြည့်၏ ။ ဖာထေးသည့် ဖာစကြီးများကို
မြင်ရသည် ။ ရက် ဘတ်တလာက အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း
ဝတ်သည့် မိန်းမမျိုး၊ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်သည့် မိန်းမမျိုးကို
သဘောကျတတ်သည် ။ နိဗ္ဗာန်ဈေးတုန်းက ဝတ်သည့်
ဝတ်စုံစိမ်းစိမ်းကလေးကို စကားလက် အမှတ်ရသည် ။
ငှက်တောင်စိမ်းတပ် ဦးထုပ်စိမ်းနှင့် အတူ ရက်ဘတ်တလာက
လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်၏ ။ စကားလက်သည် အင်မီ ဝတ်လာသည့်
အင်္ကျီနီနီ၊ ဖိနပ်နီနီကို မြင်ယောင်ကာ မနာလို ဖြစ်နေသည် ။

အဝတ်အစားက တောက်ပလွန်းသည့် တိုင် အသစ်တွေ။ နောက်ဆုံးပေါ် ပုံဆန်းတွေ။ လူမြင်လျှင် ဂရုတစိုက် ကြည့်ရမည့် အဝတ်အစားမျိုးတွေ။ စကားလက် ဤသို့ အကြည့်ခံချင်သည် ။ အထူးသဖြင့် ရက်ဘတ်တာ ကြည့်သည် ကို ခံချင်သည် ။ ဤအဝတ်အစား ကပျစ်ကညစ်ဖြင့် မြင်ရလျှင် ရက် ဘတ်တလာသည် မြိုင်သာယာ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိမည် မူချ။ သူ အသိခံ၍ မဖြစ်။

လည်ပင်းက ငေါင်းစင်းစင်း၊ မျက်လုံးက ကြောင်ငတ်မျက်လုံး၊ အဝတ်အစားက စုတ်ပြတ်ပြတ်။ ဤပုံစံဖြင့် အတ္တလန်တာသို့သွားကာ ရက် ဘတ်တလာကို မြူ၍ မဖြစ်။ အလှဆုံး၊ အကြောဆုံးဝတ်ကာ အလှကြီး လှနေချိန်ကပင် ရက် ဘတ်တလာကို လူပျိုစကားပြောအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဤပုံစံဖြင့်မူ ဝေလာဝေး။ ဒေါ်လေး ပစ်တီပြောသည့် အတိုင်းသာမှန်လျှင် ရက် ဘတ်တလာသည် အတ္တလန်တာတွင် အချမ်းသာဆုံး။ ကောင်းသည် မကောင်းသည် အပထား အချောဆုံး အလှဆုံးမိန်းမကို ရွေးပြီးလောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့၌ အခြားမိန်းမချော မိန်းမလှများ တွင် မရှိသည့် အရည်အချင်းတစ်ခု ရှိသည် ။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲခြင်း ဖြစ်သည် ။ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း ကို ဝတ်လိုက်ရလျှင် ဟန်ကျနိုင်သည် ။

မြိုင်သာယာတွင် အဝတ်အစားကောင်းကောင်း တစ်စုံမျှမရှိ။ နှစ်ခါပြောင်းပြန် လှန်၍ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖာထားခြင်း မပြုသည့် အဝတ်အစားဆို၍ တစ်စုံမျှမရှိ။

‘အင်းလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

ကြမ်းပြင်ကို အမိပွယ်မရှိ ငုံ့ကြည့်၏ ။ မေမေ၏ ရေညှိစိမ်း ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးက စုတ်ပြတ်ကာ အမွှေးတွေ ထွက်နေပြီ။

စစ်သားတွေ အိပ်ခဲ့ကြသဖြင့် စွန်းထင်းပေရေနေပြီ။
ကော်ဇောစုတ်ကြီးကို မြင်သည် တွင် စကားလက် ပို၍
စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏ ။ မြိုင်သာယာသည် လည်း သူလိုစုတ်ပြတ်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြ နေသည် ။ မှောင်နေသည့် အခန်းထဲတွင်
စိတ်ညစ်နေသည် ။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားကာ ခန်းဆီးကြိုးကို ဆွဲ၏ ။
တရုတ်ကတ်များကို ဖွင့်သည် ။ ဟေမန်ဆည်းဆာ၏
နောက်ဆုံးနေခြည်ကြွင်းများ ဖြာကျလာသည် ။ ကတ္တီပါ ခန်းဆီးများကို
ဖယ်ကာ ပြတင်းမှ ရပ်၍ လွင်တီးခေါင်စားကျက်နှင့် မိသားစုသုသာန်
ရှိရာ တောင်တမာပင်အုပ်ကို လှမ်းကြည့်၏ ။

ရေညှိစိမ်း ကတ္တီပါခန်းဆီးစက သူ့ပါးကို လာထိနေသည် ။
ကြောင်တစ်ကောင်လို ခန်းဆီးကို သူ့ပါးဖြင့် ပွတ်နေသည် ။
ခန်းဆီးစများကို ရုတ်တရက် ကြည့်သည် ။

ခဏကြာလျှင် ကျောက်ဖြူသားခင်းသည့် စားပွဲကြီးကို ဆွဲလာသည်
။ စားပွဲအောက်တွင် တပ်ထားသည့် ဘီးများက သံချေးတက်သဖြင့်
တကျိကျိ မြည်နေကြ၏ ။ စားပွဲကိုတွန်း၍ ပြတင်းဝတွင် ကပ်သည် ။
စားပွဲပေါ်သို့ တက်ကာ ခန်းဆီးစွပ်ထားသည့် တုတ်တန်းကြီးကို
ဖြုတ်သည် ။ ကောင်းကောင်း မမီ။ ခုန်၍ လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် အခါတွင်
ပြုတ်ကျလာကာ ဝါးလုံးတန်းရော၊ ခန်းဆီးစရော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
လုံးထွေးကျသွား၏ ။

တံခါးပွင့်လာကာ ကြီးဒေါ်၏ မျက်နှာ ပြားပြားမည်းမည်းကြီး
မျက်လှည့် ပြလိုက်သလို ပေါ်လာသည် ။ သူ့မျက်နှာက စူးစမ်းသည့်
ဟန်၊ မသင်္ကာ သည့် ဟန်။ စားပွဲပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့်
စကားလက်ကို ကြည့်နေသည် ။ စကားလက်မျက်နှာက

အောင်မြင်သည့် ပုံ၊ ကျေနပ်သည့် ပုံကို ပြနေသဖြင့် ပို၍ မသင်္ကာ
ဖြစ်လာသည်။ ။

‘မမရဲ့ ခန်းဆီးစတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြုတ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့ ထင်သလဲ’

စကားလက်က ဖော့၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး
ဖုန်တထောင်းထောင်း ဖြစ်နေသည့် ခန်းဆီးစကြီးကို
ကောက်သိမ်းနေ၏။ ။

‘ပြတင်းပေါက်မှာ တပ်ထားမှ ပေါ့’

ကြီးဒေါ်၏ တိုက်စစ် လာပြီ။ ‘မမရဲ့ ခန်းဆီးစကြီးကို ဖြုတ်ပစ်လို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြမ်းပေါ်မှာ ဖုတ်တွေနှင့် ပေကုန်ပြီ၊
မမက သူ့ခန်းဆီးစတွေကို သိပ်သဘောကျတာ’

စကားလက်က မျက်လုံးစိန်းစိန်းများဖြင့် ကြီးဒေါ်ကို ကြည့်၏။ ။
မျက်လုံးက ပြောင်ချော်ချော်။ သူ ငယ်ငယ်အပျိုတုန်းက ကြီးဒေါ်ကို
စသည့် မျက်လုံးမျိုး။ ကြီးဒေါ်က သက်ပြင်းချသည်။ ။

‘အောက်ထပ် မြေတိုက်ထဲမှာ စကားလက် အင်္ကျီပုံစံ စာအုပ်ရှိတယ်၊
ကြီးဒေါ် သွားယူပေးစမ်းပါ’ စကားလက်က တွန်းပို့သည်။ ။ ‘ဝတ်စုံသစ်
တစ်စုံချုပ်မလို့’

ပေါင်နှစ်ရာရှိသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖိင့်ဖိင့်ကြီးကိုမျှ အားမနာ။ ။
နေရာတကာ ခိုင်းသည့် အတွက် ကြီးဒေါ် စိတ်ဆိုးသည်။ ။ ယခု
အောက်မြေတိုက်ခန်းထဲ အဆင်းခိုင်းနေပြန်ပြီ။ ကြီးဒေါ် သံသယ
ပိုကြီးလာသည်။ ။ ခန်းဆီးစကို သူ့လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲလုယူကာ ရင်တွင်
အမြတ်တနိုးကပ်ပြီး ဝှက်ထား၏။ ။

‘အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မမကြိုက်တဲ့ ခန်းဆီးစကို ဝတ်စုံချုပ်မလို့ တဲ့ ၊
မလုပ်ပါနှင့် တော်၊ ကျုပ် အသက်ရှင်နေတုန်းတော့ မလုပ်ပါနှင့် ၊
လုပ်ချင်ရင်လည်း ကျုပ်သေမှ လုပ်ကြပါ’

စကားလက်က မျက်နှာကြီး စူနေသည် ။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း
ပြီးလာသည် ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြီးဒေါ်ကို အလျှော့ပေးစမြဲ။ သို့ရာတွင်
ဤတစ်ချီတွင် မူ အလျှော့မပေးနိုင်။

‘ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေစမ်းပါနှင့် ကြီးဒေါ်ရယ်၊ စကားလက်
အတ္တလန်တာကိုသွားပြီး ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ချေးရမယ်၊
အဝတ်အစားဝတ်စရာ မရှိဘူး၊ ချုပ်မလို့ ’

‘အမယ်လေး၊ အဝတ်သစ်အစားသစ် မလိုပါဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
ဘယ်သူမှ လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ မဝတ်နိုင်ပါဘူး၊
အဟောင်းတွေ အစုတ်တွေ ဝတ်နေကြရတာပါ၊ မမသမီး ဆိုရင်
ဘယ်လို အဝတ်အစားပဲ ဝတ်သွားသွား အထင်မသေးပါဘူး’

စကားလက် မျက်နှာ ပြန့်စူသွားသည် ။ စကားလက်သည် သူ့
အမေလို မဟုတ်။ အဖေနှင့် တူသည် ဟု ကြီးဒေါ် တွေးနေ၏ ။

‘ဒီ မှာ ကြီးဒေါ်၊ ဖန်နီ တစ်ယောက် လာမယ့် စနေနေ့မှာ
လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဒေါ်လေး ပစ်တီဆီက စာလာတာ ကြီးဒေါ်လည်း
သိသားပဲ၊ စကားလက် သွားမှ ကောင်းမှာ ပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင် သွားရင်
ဒီအဝတ်အစားနှင့် သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ခု မလေး ဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားက သတို့ သမီး
အဝတ်အစားထက်တောင် ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်’

‘ဒါပေမယ့် ဝတ်စုံတစ်စုံတော့ ချုပ်ရမယ် ကြီးဒေါ်၊ စကားလက်တို့

မှာ ပိုက်ဆံသိပ်လိုနေတယ်၊ ကြီးဒေါ် ဘာမှ မသိဘူး၊ မြေခွန်တော်လည်း ပေး'

‘မြေခွန်တော် ကိစ္စတွေကို ကြီးဒေါ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ကြီးဒေါ် သိလို့ လား’

‘သိတာပေါ့၊ ဘုရားက နားပေးထားတာပဲ၊ မကြားဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ဝီလီ ပြောတာ ကြားသားပဲ’

ကြီးဒေါ်သည် သူနှင့် ဝီလီတို့ ပြောနေသမျှကို အကုန်ကြားသည် လော။ ကြီးဒေါ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးသလောက် ပေါ့ပါးသည် ။ သူ တိတ်တိတ် နားထောင်ချင်သည် ဆိုလျှင် ခြေသံမကြားအောင် လာပြီး တိတ်တိတ် နားထောင်နိုင်သည် ။

‘ဒါဖြင့် ကြီးဒေါ် အကုန်လုံး ကြားတာပေါ့၊ ဂျီနာနှင့် အင်မီတို့ ပြောတာတွေကော’

‘ကြားတာပေါ့’

‘ဒီလိုဆို ကြီးဒေါ် အကုန်ကြားပြီးပြီပဲ၊ အခွန်တော်ပေးဖို့ ပိုက်ဆံချေးရမယ်၊ အတ္တလန်တာကို သွားရမယ်၊ ဒီအဝတ်အစားကြီးနှင့် ဖြစ်မတဲ့ လား’ စကားလက်က လက်ဝါးကို လက်သီးဖြင့် ထု၍ ပြောသည် ။ ‘ကြီးဒေါ်ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး၊ စကားလက်တို့ အိမ်ကိုလေလံပစ်ရင် စကားလက်တို့ ဘယ်သွားနေရမှာ လဲ၊ လ မီး မ ပေါ် မှာ နေရမှာ လား၊ အင်မီတို့ က အိမ်ကို ပြောင်းလာတော့မယ်၊ မေမေအိပ်တဲ့ အိပ်ရာပေါ် တက်လာတော့မယ်၊ ဒါကိုတော့ ကြီးဒေါ် မစဉ်းစားဘူး၊ မေမေခန်းဆီးကို စကားလက် ဝတ်စုံချုပ်ဝတ်တာကိုတော့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေတယ်’

ကြီးဒေါ်က တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လို
ခြေထောက်ကိုရွှေ့၍ ရပ်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စကားလက်
သဘောကို လိုက်ရတော့မည်။

‘ဒီကောင်မတွေ ဒီအိမ်ပေါ် တက်လာတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊
ကျုပ်တို့ လည်း လမ်းမပေါ် ဆင်းမနေနိုင်ဘူး’

ကြီးဒေါ်က စကားလက်ကို သင်္ကာမကင်းသည့် အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်သည်။ ‘နေစမ်းပါဦး၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် သွားပြီး
ပိုက်ဆံချေးရအောင် ပိုက်ဆံချေးမယ့်သူက ဘယ်လိုလူမို့တဲ့ လဲ’

‘ဒါက ကြီးဒေါ် အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားလက် အလုပ်ပါ’
စကားလက် စိတ်တိုသွားသည်။ ‘ဒီခန်းဆီး စကားလက်ကို ပေးပါ၊
ပြီးတော့ ဝတ်စုံချုပ်ရင် စကားလက်ကို ကူချုပ်ပေးပါ၊ ဒါပဲ’

‘ကောင်းပါပြီတဲ့ တော်၊ ကောင်းပါပြီတဲ့’ ကြီးဒေါ်က
လေသံပြောင်းသွားကာ ချက်ချင်း လိုက်လျောသဖြင့် စကားလက်ပင်
သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကူချုပ်ပေးပါမယ်တဲ့ ၊ ခန်းဆီးဖဲစက
ပိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လည်း ခါးပြတ်အင်္ကျီ တစ်ထည်လောက်တော့
ချုပ်ရဦးမယ်’

ကြီးဒေါ်က ခန်းဆီးကို စကားလက်သို့ ပြန်ပေး၏ ။
သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်သည့် အပြုံးတစ်ခု ယှက်သန်းနေသည်
။

‘မလေး မိလာနီကော အတ္တလန်တာကို အတူလိုက်မှာ လား’

‘ဟင့်အင်း မလိုက်ပါဘူး၊ စကားလက် တစ်ယောက်တည်းပါ’

စကားလက်က စကားခေါ်နေသည် ကို ရိပ်မိသဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်

ပြော၏။

‘ဒီလိုဆို ကြီးဒေါ်လိုက်ရမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်ဘူး၊’

စကားလက် အတ္တလန်တာသို့ ရောက်လျှင် ရက် ဘတ်တလာနှင့် တွေ့ရမည်။ ဤ ကပ္ပလီမ ၀၀ကြီးနောက်က တကောက်ကောက် ပါနေလျှင် ဟန်မကျ။ စကားလက်ကပြုံးကာ ကြီးဒေါ်၏ ပခုံးသို့ လက်တင်လိုက်သည်။ ။

‘ကြီးဒေါ်ရယ်၊ စကားလက်ကို စိတ်မချလို့ ကြီးဒေါ် လိုက်လာတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ကြီးဒေါ် မရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မြိုင်သာယာကို ကြီးဒေါ်ပဲ ဦးစီးနေတာ အသိသားနှင့်၊’

‘အမယ်၊ ခုမှ ချောပြီးတော့ ထားမပစ်ခဲ့နှင့် ၊ မလေးက ကျုပ် လက်ပေါ် ကြီးလာရတာ ၊ ဒါပဲ အတ္တလန်တာ သွားရင်တော့ ကြီးဒေါ် လိုက်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ မမ ရှိလို့ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်လို့ ပြောရင် ရင်ကျိုးမယ်၊’

‘အို၊ ဟိုမှာ ဒေါ်လေးပစ်တီလည်း ရှိသားပဲ၊ ဘာ စိုးရိမ်စရာရှိလို့ လဲ’

‘ဒေါ်လေးပစ်တီကို စကားထဲ ထည့်ပြော မနေပါနှင့် ၊ သူ့ကိုယ်သူ နေရာတကာ နှံ့စပ်လှပြီ အောက်မေ့နေတာ၊ တကယ်က ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊’

ကြီးဒေါ်က ဤတွင် နောက်ထပ် ဆွေးနွေးစရာမရှိတော့ ဟူသော အောင်မြင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခန်းမဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။ ပရဇ္ဇီကို လှမ်းပြောနေသည့် အသံသည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ဟိန်းသွားသည်။ ။

‘ပရဇ္ဇီရေ၊ မြေတိုက်ထဲမှာ မလေးရဲ့ အပ်ချုပ်သေတ္တာနှင့်
အင်္ကျီပုံစံစာအုပ်တွေ ရှိတယ်ဟေ့၊ အိမ်ပေါ်ကိုယူခဲ့စမ်း၊
ကတ်ကြေးလည်း သွေးစမ်း၊ မြန်မြန်လည်း လုပ်နော်’

‘ငါတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ နောက်မှာ အမဲလိုက်ခွေးကို ခေါ်လာတာကမှ
ကောင်းဦးမယ်’ ဟု စကားလက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးနေသည်။

ညစာစားပြီးလျှင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းသည်။ ။
ထို့နောက် စကားလက်နှင့် ကြီးဒေါ်သည် ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင်
ဝတ်စုံပုံစံများကို ဖြန့်ကြည့်နေကြ၏။ ။ ဆွီလင်နှင့် ကာရင်းက
ခန်းဆီးအနားမှ ဖဲသားများကို ညှပ်နေကြသည်။ ။ မီလာနီက ဝက်မှ
ငံဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ကတ္တီပါစမှ ဖုန်များကို တိုက်နေသည်။ ။ ဖေဖေ၊
ဝီလီနှင့် အက်ရှလေတို့က အခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့်
မိန်းမတစ်သိုက်ကို ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ကြည့်နေကြသည်။ ။ စကားလက်၏
ပျော်ရွှင်မှုသည် သူတို့ ကိုပါ ကူးစက် နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ။
စကားလက်၏ မျက်နှာသည် ပန်းနုသွေး ကြွလျက် ရှိ၏။ ။
မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများက တောက်ပနေကြသည်။ ။ စကားပြောသည် ရော
ရယ်သည် ရောဖြင့် စကားလက်ကို ကြည့်ရသည် မှာ
ပျာယာခတ်နေသည်။ ။ စကားလက် အဘယ်ကြောင့်
ဤမျှပျာယာခတ်နေသည် ကို မည်သူမျှ နားမလည်ကြ။ ။ စကားလက်
ဤသို့ရယ်မောခြင်း မပြုသည် မှာ ကြာပြီ။ ။ ဖေဖေကမူ ပို၍ ပျော်သည်။ ။
ခန်းဆီးစကြီးကို ဖြန့်၍ အခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည့် စကားလက်ကို
ကြည့်နေသည့် ဖေဖေမျက်လုံးများ သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကြောင်ငေးငေး
မဟုတ်တော့။ ။ သူ့အနားသို့ ရောက်လာလျှင် ဖေဖေက သဘောကျသဖြင့်
စကားလက် ကျောကို လှမ်းပုတ်တတ်သည်။ ။ ကျန်မိန်းကလေးများ
လည်း ကပွဲတက်ရန် ပြင်နေသည့် နှယ် ပျာယာခတ် နေကြ၏။ ။

အဝတ်ကို ဆုတ်သူဆုတ်။ ကတ်ကြေးဖြင့်၊ ကိုက်သူကိုက်။ အားလုံး အလုပ်များ နေကြသည်။ ။

စကားလက် အတ္တလန်တာသို့ သွား၍ ပိုက်ဆံချေးမည်။ မြိုင်သာယာကို အပေါင် ထားခဲ့မည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အပေါင်မျိုးနည်း။ စကားလက်ကမူ နောင်နှစ် ဝါဆွတ်ချိန်ရောက်လျှင် ပြန်ရွေးနိုင်မည်၊ လက်ကျန်လည်း ရှိဦးမည်ဟု တွက်ပြသည် ။ ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ အကျယ်အကျယ် မေးခွန်းမထုတ်ကြ။ မည်သူထံက ချေးမည်နည်းဟု မေးသည့် အခါတွင် မူ 'ကြုံရာလူပေါ့' ဟု စကားလက်က ပြောသည် ။ အားလုံးသဘောကျ၍ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ကြသည် ။ စကားလက်၏ မိတ်ဆွေက သန်းကြွယ်သူဌေးဟု စကားပြောသည်။ ။

‘ဧကန္တ ရက် ဘတ်တလာဆီက ဖြစ်မှာ ပဲ’ မီလာနီက နောက်သည် ။ စကားလက် ရက် ဘတ်တလာကို မည်မျှမုန်းကြောင်း အားလုံးသိကြသဖြင့် ရှာရှာဖွေဖွေ နောက်တတ်ရန်ကောဟု ဆိုကာ သဘောကျ၍ ရယ်ကြပြန်သည် ။ စကားလက်က ရက် ဘတ်တလာကို ‘ရက် ဘတ်တလာ ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သဖြင့် သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ရက် ဘတ်တလာ ထံမှ ချေးမည်မဟုတ်ဟု ထင်ကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် စကားလက်က မရယ်။ ကြီးဒေါ်က စကားလက်ကို အရိပ်ပြသည့် အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ကို အက်ရှလေ မြင်လိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏ ။ ဆွီလင်က တပျော်တပါး လုပ်နေကြသည့် အိမ်သားများကို မြင်သဖြင့် စေတနာပေါက်လာကာ သူ့အိုင်းရစ် ဇာနားကို ထုတ်ပေးသည် ။

ဇာနားက စုတ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် လှသည် ။ ကာရင်းက သူ့ဖိနပ်ကို စီးသွားရန် ပြောသည် ။ သူ့ ဖိနပ်က မြိုင်သာယာတွင် အကောင်းဆုံး မဟုတ်လော။ မီလာနီက စုတ်ပြတ်နေသည့် သူ့ဦးထုပ်နားကို ပိုးချုပ်ရန် ကတ္တီပါစ အပြတ်ကလေးများကို တောင်းနေ၏ ။ အိမ်က ကြက်ဖကြီး တောဝင်လျှင်ဝင်၊ မဝင်လျှင် ဦးထုပ်စိုက်ရန် နုတ်သဖြင့် သူ့အမြီး စိမ်းစိမ်းတွေကုန်တော့မည်ဟု ဆိုသဖြင့် ပွဲကျသွားကြပြန်သည် ။

စကားလက်က အပ်သီနေကြသည့် လက်ချောင်းများကိုကြည့်ရင်း ရယ်သံများကို နားထောင်ရင်း သူတို့ တစ်သိုက်ကို အထင်သေးဟန် ကြည့်နေသည် ။

‘အင်း၊ သူတို့ ကတော့ ဘာမှ မသိကြဘူး၊ ငါရော သူတို့ ရော တောင်ပိုင်းသားတွေရဲ့ ကံကြမ္မာရော ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူး၊ သူတို့ ဘဝကလေးကို သူတို့ လုံခြုံလှပြီ အောက်မေ့နေကြတယ်၊ အိုဟာရာမျိုး၊ ဝီလ်ကီမျိုး၊ ဟယ်မီတန်မျိုးတွေဟာ မတိမ်ကောနိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်၊ သူတို့ မပြောနှင့် ကပ္ပလီတွေတောင် ဒီအတိုင်း ထင်နေကြတယ်၊ ဘာမှ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိကြဘူး၊ နောင်လည်း သူတို့ ဘာမှ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်တုန်းကလို တွေးပြီး အရင်တုန်းကလိုပဲ နေကြမှာ ပဲ၊ သူတို့ မှာ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး၊ မီလာနီဟာ အစုတ်အပြတ်လည်း ဝတ်ခဲ့ရပြီ၊ ငတ်လည်း ငတ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တုန်းက ငါ့ကိုလည်း ကူညီခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒါတောင်မှ သူ့မှာ ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘူး၊ ခုထက်ထိ ရှက်တတ်တုန်း၊ အမျိုးကောင်းသမီး ဝီသချင်တုန်း၊ အက်ရှလေကကော၊ သူလည်း စစ်ကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ သေခြင်းတရားကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ထောင်ထဲလည်း နေခဲ့ဖူးပြီ၊ အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်တောင်ရှာလို့ မတွေ့တော့တဲ့ ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြီ၊

ဒါပေမယ့် သူလည်း မပြောင်းလဲဘူး၊ ဝက်သစ်ချမြိုင်မှာ နေတုန်းကလို လူကြီးလူကောင်း ဆန်တုန်းပဲ၊ ဝီလီကတော့ သူတို့ နှင့် မတူဘူး၊ တကယ့်အခြေအနေမှန်ကို နားလည်တယ်၊ ဝီလီမှာ နောက်ထပ် ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဆွီလင်နှင့် ကာရင်းကတော့ ခုဖြစ်နေတာတွေဟာ ခဏတစ်ဖြုတ် အဆင်မသင့်လို့ ဖြစ်နေတာတွေလို့ ထင်ကြပုံ ရရဲ့ ၊ ပြောင်းလဲနေတဲ့ အခြေအနေနှင့် အညီ မပြောင်းလဲကြဘူး၊ ခဏကြာရင် ဒါတွေဟာ ပြီးသွားမှာ ပဲလို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဘုရားသခင်က သူတို့ ကို တန်ခိုး ပြာဠိဟာပြပြီး ကယ်တင်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ၊ ဒီမှာ တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြနိုင်သူဆိုလို့ ရက် ဘတ်တလာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဟာ ဘာမှ ပြော င်း လဲ မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောင်းလည်း မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး၊ ပြောင်းလဲတဲ့ လူဆိုလို့ ငါ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်'

ကြီးဒေါ်က ယောက်ျားများကို ထမင်းစားခန်း အပြင်သို့ထွက်ရန်ပြောပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏ ။ စကားလက်ဝတ်စုံကို စမ်းဝတ်ကြည့်ရန် ဖြစ်သည် ။ ပေါ့က ဖေဖေကို အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ တွဲပို့ပေးသည် ။ အိမ်ရှေ့ မီးအိမ်မှ အရောင်တွင် အက်ရှလေနှင့် ဝီလီ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြ၏ ။ ဝီလီသည် စားမြုံ့ပြန်တတ်သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဆေးရွက်ကြီးကို ငြိမ်သက်စွာ ဝါးနေသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာချိုချိုက ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိ။

‘သူ အတ္တလန်တာ သွားတာ ကျွန်တော်တော့ သဘောမကျဘူး၊ နည်းနည်းလေးမှ မသွားစေချင်ဘူး’

ဝီလီက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ ။

အက်ရှလေက ဝီလီကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီးနောက် အဝေးသို့ ကြည့်နေသည်။ ။ ဘာမျှ မပြော။ ဝီလီသည် သူ့လိုပင် စကားလက် အတ္တလန်တာ သွားသည့် ကိစ္စကို သံသယ ဖြစ်နေသလော။ သို့ရာတွင် မဖြစ်နိုင်။ ညနေက သစ်သီးခြံထဲတွင် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ဝီလီ သိပုံမရ။ စကားလက်တစ်ယောက် မည်မျှ စိုးရိမ် ပူပန်နေသည် ကို သူ မသိနိုင်။ ရက် ဘတ်တလာ၏ အမည်ကို ထုတ်ပြောစဉ် ကြီးဒေါ် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည် ကို ဝီလီ မမြင်လိုက်။ ထိုမျှမက ရက် ဘတ်တလာ ပိုက်ဆံ မည်မျှချမ်းသာကြောင်း၊ နာမည်ပျက် မည်မျှ ရှိကြောင်းကိုလည်း ဝီလီ သိဟန်မတူ။ ဤအခြေအနေအားလုံးကို ဝီလီ သိသည် ဟု အက်ရှလေ မထင်မိ။ သို့ရာတွင် ဝီလီနှင့် ကြီးဒေါ်သည် အချို့ ကိစ္စများကို မပြောဘဲနှင့် သိနေတတ်ကြသည်။ ။ မဖြစ်ခင်က ကြိုသိ နေတတ်ကြသည်။ ။ စကားလက် အတ္တလန်တာသို့ သွားသည့် အတွက် အက်ရှလေ ရင်ထဲတွင် ထင့်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် အကြောင်းရာမရ။ မသွားအောင် စကားလက်ကိုလည်း တားနိုင်စွမ်း မရှိ။ ထို နေ့ ည နေ ပို င်း ၌ စကားလက်သည် သူနှင့် မျက်လုံးချင်း တစ်ခါမျှမဆိုင်တော့။ သူ မြူးနေပုံကို ကြည့်၍ အက်ရှလေ စိုးရိမ်နေသည်။ ။ သူ သံသယကို သူထုတ်၍ ပင် မပြောရ။ သူ ပြောသည့် အတိုင်း ငွေကိစ္စ သက်သက်ဖြင့် သွားသည် လော ဟူ၍ လည်း မေးခွင့်မရှိ။ မေးလျှင် စကားလက်ကို စော်ကားရာ ရောက်မည်။

အက်ရှလေ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်မိသည်။ ။ စကားလက် ကိစ္စကို သူ ဘာမျှဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခွင့် မရှိ။

စကားလက်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝတွင် သူပါဝင်ခွင့်ကို

ယနေ့ ညနေကတွင် ပင် စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ စကားလက်ကို သူ မကူညီနိုင်။ မည်သူကမျှလည်း မကူညီနိုင်။ သို့ရာတွင် ကြီးဒေါ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၍ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကတ္တီပါစများကို ကိုက်နေသည် ကို မြင်သည့် အခါ၌ အက်ရှလေ အားရှိသွားသည် ။ စကားလက် ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ ကြီးဒေါ်ကမူ နေမည်မဟုတ်။ စောင့်ရှောက် သွားလိမ့်မည်။

‘အင်း၊ ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ၊ ငါ့ကြောင့် ’

အက်ရှလေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တွေးနေသည် ။

ညနေသစ်သီးခြုံမှ အထွက်တွင် ရင်ကိုကော့၍ လျှောက်သွားသော စကားလက်၏ သဏ္ဌာန်ကို အက်ရှလေ မြင်ယောင်နေသည် ။ သူ့ခေါင်းက မော့ထားသည် ။ အက်ရှလေ စကားလက်ကို သနားသည် ။ မြတ်နိုးသည် ။ စကားလက်၏ အဘိဓာန်တွင် အများ အတွက် သတ္တိကောင်းကောင်း ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း ဟူသည့် ဝေါဟာရ မရှိ။ အများ အတွက် သတ္တိကောင်းကောင်း ဖြင့် အနစ်နာခံသည် ဟု သူ့ကို သွားချီးမွမ်းလျှင် စကားလက်သည် မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ငေးကြည့်လိမ့်မည်။ သတ္တိကောင်းသည် ဟု အက်ရှလေ ထင်သောအရာများကို စကားလက်ကို သွားပြောလျှင် နားလည်မည် မဟုတ်။ စကားလက်သည် ဘဝကို ဒေါင်လိုက်ကျကျ၊ ပြားလိုက်ကျကျ ရဲရဲ ရင်ဆိုင်သည် ။ တွေ့သမျှ အခက်အခဲကို စိတ်ခိုင်ခိုင်ဖြင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သည် ။ အရှုံးမပေးဘဲ ပိုင်းဖြတ်မှုရှိရှိဖြင့် ရုန်းကန်သည် ။ အရှုံးကို မြင်သည့် တိုင် အလျှော့မပေးဘဲ ဇွဲဖြင့် ကြိုးစားသည် ။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်လုံးလုံး အရှုံးကို လက်မခံခဲ့သူများကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လော။ အရှုံးကို ဇွတ်ဝင်တိုးကာ

အသေခံသွားသည့် လူများကိုမြင်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင်
အရှုံးသည် အရှုံးမျှသာ မဟုတ်လော။

မှောင်ရီရီအခန်းထဲတွင် ဝီလီကို ကြည့်ရင်း အက်ရှလေ
တွေးနေမိသည် ။ စကားလက်၏ သတ္တိအချို့ကို သူ မမြင်ခဲ့ဖူးသေး။
အမေ၏ ခန်းဆီးစကို ဝတ်စုံချုပ်ကာ ကြက်ခြံက ကြက်ဖကြီး၏
ကြက်တောင်ကို ဦးထိပ်တွင် စိုက်၍ ကမ္ဘာကြီးကိုအောင်နိုင်ရန်
ထွက်သွားသည့် စကားလက်၏ သတ္တိမျိုးကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။

* * *

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် စကားလက်နှင့် ကြီးဒေါ်တို့ အတ္တလန်တာသို့ ရောက်ကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရထားပေါ်မှ ဆင်းချိန်တွင် လေအေးက တစ်မိမ့်တိုက်နေသည် ။ ကောင်းကင်တွင် သင်ပုန်းကျောက်ရောင် တိမ်တိုက်တို့ ဖုံးထား၏ ။ မြို့ကို မီးလောင်ပြီးကတည်းက ဘူတာရုံကို ပြန်မဆောက်ရသေး။ ပြာပုံတွေ၊ ရွံ့ဗွက်တွေကြားထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ အကျင့်ပါနေသည့် စကားလက်၏ မျက်လုံးများ သည် ဦးလေးပီတာနှင့် ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ ရထားကို လိုက်ရှာနေသည် ။ ပြည်တွင်းစစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး မြိုင်သာယာမှ အတ္တလန်တာသို့ လာတိုင်း ကြိုနေကျ မဟုတ်လော။ ခဏကြာမှ သတိမေ့သွားသည့် သူ့အဖြစ်ကိုသူ စကားလက်တွေ့မိကာ နှာခေါင်းရှုံ့၏ ။ ဘူတာရုံတွင် ဦးလေးပီတာကို တွေ့မည်မဟုတ်။ သူလာမည်ဟု ဒေါ်လေးပစ်တီကို ကြို၍ အကြောင်းကြားထားခြင်း မရှိ။ ဦးလေးပီတာ၏ အချစ်တော်မြင်းမကြီး သေသွားကြောင်း ဒေါ်လေးပစ်တီက ဝမ်းပန်းတနည်း ရေးလိုက်သည့် စာကိုလည်း စကားလက် ပြန်အမှတ်ရသည် ။

စကားလက်က ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်က လှည်းဘီးရာနက်နက်တွေ ရှုပ်ပွေနေသည့် ကွက်လပ်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်၏ ရထားတစ်စီးတလေကို တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ဆိုသည့် အနေဖြင့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အသိမိတ်ဆွေ

ရထားတွေလျှင် ရထားကြို စီးရမည်။ သို့ရာတွင် စကားလက်
သိ သူ ဟူ ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ ရေးသည့်
အတိုင်းမှန်လျှင် သူမိတ်ဆွေဟောင်းများ ထဲတွင် ရထားစီးနိုင်သူ
တစ်ယောက်မျှ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ခေတ်က ခေတ်ကျပ်ကြီး။
တိရစ္ဆာန်ကျွေးဖို့ မပြောနှင့် ။ အိမ်တွင် လူပိုပင် ကျွေးမထားနိုင်။
ကျွေးစရာ မရှိ။ စားစရာလည်း မရှိ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ မိတ်ဆွေများ
သည် သူလိုပင် ခြေကျင်လျှောက်နေကြရသည်။ ။

ကုန်တွဲများ အနီးတွင် လူအချို့ ပစ္စည်းတင်နေကြသည် ။
ရုပ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း လူစိမ်းများ သည် ရွံ့စက်တွေ ပေကျံနေသည့်
ဘာဂီများကို မောင်းသွားကြ၏ ။ ရထားဆို၍ နှစ်စီးသာ တွေ့ရသည် ။
ရထားတစ်စီးက အလုံပိတ် ရထားလုံးတစ်စီး ဖြစ်သည် ။
အခြားတစ်စီးက အမိုးဖွင့်ရထားတစ်စီးဖြစ်၍ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့်
အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ယန်ကီတစ်ယောက်တွဲ၍ စီးသွားကြသည်
။ ယန်ကီစစ်ဝတ်စုံကို မြင်လိုက်သဖြင့် စကားလက် သက်ပြင်းချမိသည်
။ အတ္တလန်တာတွင် ယန်ကီစစ်တပ်များ တပ်စွဲထားသဖြင့်
တစ်မြို့လုံးတွင် ယန်ကီစစ်သားများ တင်းကျပ်ပြည့်နေကြောင်း
ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ စာထဲတွင် ပါပြီးဖြစ်သည့် တိုင် ယန်ကီစစ်ဝတ်စုံကို
မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် မူ စကားလက် လန့်သွားသည် ။
ပြည်တွင်းစစ် ပြီးပြီဟု ထင်စရာမရှိ။ ဤစစ်ဗိုလ်သည် သူ့ကိုလိုက်ခြင်း၊
လုခြင်း၊ ဇော်ကားခြင်းမပြုဟု ထင်စရာ မရှိ။

ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်တွင် အသွားအလာ ခပ်ကျဲကျဲ။ မုဆိုးမ
အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးအဖြစ် အတ္တလန်တာသို့ ပထမဆုံး
ရောက်လာသည့် ၁၈၆၂ ခုနှစ်ကိုသွား၍ သတိရသည် ။ ထိုစဉ်က
ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်တွင် လှည်းတွေ၊ ရထားတွေ၊ လူနာတွင် လှည်းတွေ

ပြည့်ကျပ်လျက်။ ရထားသမားများ ၏ ဆဲဆိုသံ၊ ငေါက်ငမ်းသံ၊
မိတ်ဆွေများ ၏ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံတို့ ဆူညံလျက်။
ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေခဲ့ကြရသည့် ပြည်တွင်းစစ်ကာလကို အမှတ်ရကာ
စကားလက် သက်ပြင်းချသည် ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ အိမ်အထိ
ခြေကျင်လျှောက်ရမည်ကို တွေးရင်း နောက်တစ်ကြိမ်
သက်ပြင်းချမိပြန်သည် ။ သို့ရာတွင် မက်မုံပင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့
ရောက်လျှင်မူ သူ့ကို ရထားကြိုတင်ခေါ်မည့် အသိမိတ်ဆွေ တစ်ဦးဦး
တွေ့တန်ကောင်းသည် ဟု စကားလက် မျှော်လင့်သည် ။

စကားလက် ရပ်ကြည့်နေစဉ် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
ကပ္ပလီတစ်ယောက်မောင်းသည့် ရထားလုံးတစ်စီး သူတို့ ဘက်ဆီသို့
ရောက်လာသည် ။ ရထားအမိုးပေါ်မှ ငုံ့၍ ကြည့်ကာ ‘ရထား ယူမလား
မလေး၊ သွားချင်တဲ့ နေရာအရောက် ပို့ပေးမယ်၊ နှစ်ကျပ်တည်းပါ’ ဟု
လှမ်းမေး၏ ။

ကြီးဒေါ်က မျက်စောင်းကြီး တစ်ချက်ထိုးသည် ။

‘အငှားရထား စီးတဲ့ ဟာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊’

ကြီးဒေါ်က ကျေးလက်တွင် မွေး၍ ကျေးလက်တွင် ကြီးလာသည့်
ကပ္ပလီ ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် အငှားရထားကို မိန်းမကောင်းတို့
စီးလေ့မရှိ။ အထူးသဖြင့် အလုပ်ဝတ်ထားသည့် ရထားလုံးမျိုးကို
မိသားစုထဲက ယောက်ျားတစ်ဦးဦးမပါဘဲ စီးလေ့မရှိကြ။
ဤမျှလောက်ကိုမူ ကြီးဒေါ်သိသည် ။ ကပ္ပလီ
အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပါသည့် တိုင် ဤရထားမျိုးကို မစီးသင့်။
ရှေးအစဉ်အလာနှင့် မကိုက်ဟု ကြီးဒေါ် ယူဆသည် ။ ကြီးဒေါ်က
ရထားလုံးကို ငေးကြည့်နေသည့် စကားလက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏

‘ လာလေ မလေး၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ရထားက အငှားရထား၊
ရထားသမားကလည်း ကျွန်ကပွလီ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်းပျဲ ကောင်းပျဲ၊’

‘ကပွလီကျွန်ပါပဲ၊ ကျုပ်က မစ္စတဲလ်ဘော့ အိမ်ကပါ၊
ဒီရထားကလည်း သူ့ရထား၊ ဘေးပေါက်ကလေးရအောင် ဝင်ဆွဲတာ’

ကပွလီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြော၏ ။

‘ဘယ်က မစ္စတဲလ်ဘော့လဲ’

‘မီလီဂီဗီးလ်က မစ္စ ဆူဇာန တဲလ်ဘော့၊ ခုမှ အတ္တလန်တာကို
ပြောင်းလာတာ’

‘မလေး သိလားဟင်’

‘ဟင့်အင်း၊ မီလီဂီဗီးလ်မှာ စကားလက် အသိသိပ်မရှိဘူး’

‘လာ ဒါဖြင့် ခြေကျင်သွားစို့၊ ရထား မယူဘူးဟေ့’

ကြီးဒေါ်က ကော်ဇောအိတ်ကို ကောက်ဆွဲသည် ။ စကားလက်၏
ကတ္တီပါ ဝတ်စုံသစ်၊ ဦးထုပ်နှင့် ညဝတ်အင်္ကျီ ထည့်ထား၏ ။ သူ
အဝတ်အစားကလေးတွေ ထည့်ထားသည့် အပြာအဖြူပြောက်
ပဝါကြီးဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကိုလည်း ချိုင်းကြားတွင်
ညှပ်လိုက်သည် ။ ဗွက်ထနေသည့် ပြာပုံကြားထဲက ဖြတ်၍
စကားလက်ကို ခေါ်လာခဲ့၏ ။ စကားလက်က ရထားစီးချင်သော်လည်း
ကြီးဒေါ်ကို ဘာမျှမပြောတော့။ ယခုအချိန်တွင် ကြီးဒေါ်နှင့် အငြင်းအခုံ
မဖြစ်ချင်။ မနေ့ညနေက ကတ္တီပါခန်းဆီးကို သူဖြုတ်ယူနေစဉ်
တွေ့သွားပြီးသည့် နောက်မှ စ၍ ကြီးဒေါ်၏ မျက်လုံးများ သည်
မသင်္ကာသည့် အကြည့်ဖြင့် စကားလက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။

ကြီးဒေါ်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လစ်ထွက်ဖို့ မလွယ်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးဒေါ်နှင့် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်ချင်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း
မက်မုံပင်လမ်းမဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏ ။ အပျက်အစီးပုံကြီး
ဖြစ်နေသည့် အတ္တလန်တာကို ကြည့်၍ စကားလက် စိတ်မကောင်း။
ရက် ဘတ်တလာနှင့် ဦးလေးဟင်နရီတို့ နေခဲ့ဖူးသည့်
အတ္တလန်တာဟိုတယ်နေရာကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည် ။ အဆောက်အဦးကြီး
မရှိတော့။ မီးကျွမ်းနေသည့် နံရံများ သာ ကျန်တော့သည် ။ ယခင်က
စစ်ရိက္ခာများ ထားသည့် မိုင်တစ်စိတ်ခန့်ရှည်သော ဂိုဒေါင်
တန်းလျားများကိုလည်း ပြန်မဆောက်ရသေး။ အုတ်ခုံကြီးတွေသာ
ကျန်သည် ။ လမ်းဘေးတွင် ဂိုဒေါင်မရှိ။ ရထား စက်ခေါင်းရုံတို့
မရှိသည့် အတွက် ရထားလမ်းသည် ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေ၏ ။
အပျက်အစီးပုံများ ကြားတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်နေသည့်
သူပိုင်ကုန်လှောင်ရုံကိုလည်း စကားလက် မြင်လိုက်ရသည် ။
ချားလ်လက်ထက်က ကျန်ခဲ့သည့် ကုန်လှောင်ရုံ။
ဤကုန်လှောင်ရုံအတွက် မြေခွန်များကို ဦးလေးဟင်နရီက
စိုက်ပေးထားခဲ့သည် ။ ဦးလေးဟင်နရီ ကြွေးကိုလည်း
ပြန်ဆပ်ရဦးမည်။ ဤကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းထဲတွင် ထည့်ထားရပြန်သည်
။

မက်မုံပင်လမ်းမပေါ်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ကြသည် ။
 ငါးမြောင့်ဆိုင်လမ်းဘက်သို့ လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် စကားလက်
 အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည် ။ အတ္တလန်တာ တစ်မြို့လုံး
 ပြာပုံဖြစ်နေပြီဟု ဖရင့်ထံမှ ကြားခဲ့ဖူးသည့် တိုင် ဤမျှလောက်

ပျက်စီးလိမ့်မည်ဟု စကားလက် မထင်ခဲ့။ ကျန်သရွေ့
အဆောက်အဦးများကမူ ကျန်ကြဦးမည်ဟု ထင်ခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင်
သူမြင်ရသည့် မက်မုံပင်လမ်းကမူ လုံးဝ မှတ်မိနိုင်စရာ မရှိတော့။
ပြည်တွင်းစစ် ကာလတုန်းက ဤလမ်းမတစ်လျှောက်တွင်
အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရထားဖြင့်
ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည် ။ မြို့ကို ဝိုင်းထားစဉ်က ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်များ ဖြင့်
ဤလမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးသည် ။ ပြည်နယ်တပ်များ ဆုတ်စဉ်က
ဤလမ်းမကြီးကို ဒရောသောပါး ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည် ။
ထိုလမ်းမကြီးသည် ယခု လုံးဝအသွင်ပြောင်းနေပြီ။ စကားလက်
ငိုချင်လာသည် ။

ယန်ကီ ဗိုလ်ချုပ်ရှားမင်းက မီးရှို့ထွက်သွားပြီးနောက်
တစ်နှစ်အတွင်း အဆောက်အဦးသစ်တွေ ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည့် တိုင်
ငါးမြောင့်ဆိုင်လမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ကွက်လပ်ကြီး ကျန်နေသေးသည် ။
မီးကျွမ်းနေသည့် အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့များ ၊ မီးလောင်ထားသည့်
ပေါင်းတောများ ၊ ခြံစည်းရိုးများ ၊ သစ်သားများ ဖြင့် ပြည့်နေ၏ ။
စကားလက် မှတ်မိသည့် အဆောက်အဦအချို့ကျန်သေးသော်လည်း
အမိုး မရှိကြတော့။ နံရံဟာလာဟင်းလင်းတွင် နေရောင်က
ဖြာကျနေသည် ။ မှန်မရှိတော့သည့် ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေက
ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဟထားသည့် နှယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးတွေက
ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်နေခဲ့သည် ။ အချို့ကို
ပြင်ပြီးသား တွေ့ရ၏ ။ အုတ်ခဲအသစ်များ ၏ နီနီရဲရဲ အရောင်သည်
နံရံဟောင်းများကြားတွင် စူးစူးရဲရဲ တောက်နေ၏ ။ စတိုးဆိုင်ရှေ့
မျက်နှာစာများ ၊ ပြတင်းတံခါးများ တွင် သူသိသည့်
ဆိုင်အမည်များကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် သူ

မသိသည့် သူစိမ်းနာမည်များ ဖြစ်ကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်ဆိုင်းဘုတ်များ ၊ ရှေ့နေဆိုင်းဘုတ်များ ၊ ဝါပွဲစား၊ ဝါကုန်သည် တို့ ၏ ဆိုင်းဘုတ်များ ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါကမူ အတ္တလန်တာတွင် စကားလက် မသိသူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားသည် ။ ယခု သူစိမ်းနာမည်တွေ၊ သူစိမ်းမျက်နှာတွေချည်း။ စကားလက် စိတ်ဓာတ်ကျလာသည် ။ သို့ရာတွင် အဆောက်အဦသစ်တွေကို မားမားမတ်မတ် တွေ့ရသဖြင့် စကားလက် အားတက်လာပြန်သည် ။

အဆောက်အဦသစ်တွေက မနည်း။ အများအားဖြင့် သုံးထပ်တိုက်တွေ ဖြစ်ကြသည် ။ နေရာတကာတွင် အဆောက်အဦတွေ ပြန်ဆောက်နေကြသည် ။ တူထုသံ၊ လွှဲတိုက်သံတွေကို ကြားရသည် ။ ငြိမ်းစင်များကို မြင်ရသည် ။ အလုပ်သမားများက အုတ်ခဲတွေကိုသယ်ကာ လှေကားဖြင့် ငြိမ်းစင်များ ပေါ်သို့ တက်နေကြသည် ။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည် ။

‘ဪ အတ္တလန်တာရယ်၊ မင်းကို မီးရှို့ခဲ့ကြပြီ၊ မင်းကို ပြာပုံဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို အရှုံးပေးအောင်တော့ သူတို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းကို အရှုံးပေးအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ မကြာခင် အရင်တုန်းကလို ပြန်စည်ကားပြီး အရင်တုန်းကလို လူနေအိမ်ခြေတွေ ပြည့်လာမှာ ပါ’

စကြိုတွင် စကားလက်က ရှေ့မှ သွား၍ ကြီးဒေါ်က နောက်မှ ကွတကွတဖြင့် လိုက်လာသည် ။ စကြိုလမ်းသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည် ။ ဖျတ်လတ်ရှင်သန်နေသည့် မြို့ကြီးတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ သွားကြလာကြ ရောင်းကြဝယ်ကြဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ

ဖြစ်နေသည် ။ သူ ပထမဆုံး ရောက်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ပျော်စရာကောင်းနေသည် ။ ယခင်တုန်းကကဲ့သို့ပင် လှည်းတွေ၊ ရထားတွေ၊ ရွံ့ဗွက်တွေထဲတွင် တစွက်စွက် မောင်းနေကြသည် ။ ပြည်နယ်စစ်တပ် လူနာတင်လှည်းများ မရှိတော့ခြင်း၊ စတိုးဆိုင်များ ရှေ့က ချည်တိုင်များ တွင် မြင်းများ ၊ လားများ မထားတော့ခြင်း စသည်တို့ သာ ခြားနားသည် ။ စင်္ကြံလမ်းပေါ်တွင် လူတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော်လည်း အားလုံး မျက်နှာစိမ်းတွေ။ ဆိုင်းဘုတ်က နာမည်တွေက နာမည်သစ်ဖြစ်နေသလို လူတွေကလည်း မျက်နှာအသစ်တွေ။ ရုပ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယောက်ျားတွေ။ တောက်တောက်ပပ ဝတ်ထားသည့် မိန်းမတွေ။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကပ္ပလီတွေ သွားလာလျက်။ တချို့က နံရံကိုမှီ၍ ရပ်လျက်။ တချို့က လမ်းထောင့်တွင် ထိုင်ကာ လမ်းပေါ်မှ ယာဉ်ရထားများကို ငေးကြည့်လျက်။ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ခုကို ကြည့်နေကြသည့် နှယ်။

‘ဟင်း၊ တစ်မြို့လုံးလည်း ဘေးမဲ့ကပ္ပလီတွေချည်းပဲ’ ကြီးဒေါ်က နှာခေါင်းရှုံ့သည် ။ ‘ကိုယ်ပိုင်ရထားဆိုလို့ တစ်စီးမှ မတွေ့သေးဘူး၊ ရုပ်တွေကိုက ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့် ’

ဟုတ်သည် ။ သူတို့ ဟန်တွေက ဆောင့်ကြွားကြွား။ စကားလက်ကို ပမာမထားသည့် ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် ဝတ်စုံပြာဝတ်ထားသည့် ယန်ကီစစ်သားတွေကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကပ္ပလီတွေအကြောင်း ပျောက်သွားသည် ။ တစ်မြို့လုံး ယန်ကီစစ်သားတွေချည်း။ တချို့က မြင်းစီးလျက်။ တချို့က ခြေကျင်။ တချို့က စစ်ရထားများ ဖြင့်။ တချို့က လမ်းလျှောက်နေကြသည် ။ အရက်ဆိုင်များ ထဲမှ ယိုင်ထိုး၍ ထွက်လာကြသည် ။

စကားလက် လက်သီးဆုပ်သည် ။ ဤစစ်သားများကို သူ မမြင်ချင်။

‘မြန်မြန်လာစမ်းပါ ကြီးဒေါ်ကလည်း ၊ စကားလက် ဒီကောင်တွေကို မကြည့်ချင်ဘူး’

စကားလက်က သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ ပြောသည် ။

‘ကြီးဒေါ်လည်း ဒီဘေးမဲ့ ကပ္ပလီတွေကို ကန်ပစ်ချင်တယ်’
ကြီးဒေါ်က အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောကာ ကော်ဇောအိတ်ကြီးကို
ယမ်းလိုက်သဖြင့် သူ့ရှေ့က ကပ္ပလီတစ်ယောက်
မနည်းရှောင်လိုက်ရသည် ။ ‘ဒီမြို့ကို ကြီးဒေါ် မကြိုက်ပေါင်၊
ယန်ကီတွေ ဘေးမဲ့ကပ္ပလီတွေ ဒီလောက်သွားနေတာ ဘယ်နေလို့
ကောင်းတော့မလဲ’

‘မြို့လယ်ကောင်မို့လို့ ပါ၊ ငါးမြောင့်ဆိုင်လွန်ရင် ဒီလောက်
မရှုပ်တော့ပါဘူး’

ဒီကက်တောလမ်းကို ခင်းထားသည့် ချော်ကျီကျီ
ကျောက်တုံးတွေကိုဖြတ်ကာ မက်မုံပင်လမ်းအတိုင်း
ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏ ။ တဖြည်းဖြည်း လူပါး လာပြီ။ ဝယ်စလေ
သုခမ္မာဇရပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ၁၈၆၄ ခု မီလာနီ
သားလေးကို မျက်နှာမြင်မည်ပြု၍ ဒေါက်တာမိကို သွားခေါ်စဉ်
ဤသုခမ္မာဇရပ်ရှေ့တွင် နားခဲ့ရသည် ကို အမှတ်ရသည် ။ စကားလက်
ထိုနေရာလေးကို ကြည့်၍ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ရယ်သည် ။ ကြီးဒေါ်က
သင်္ကာမကင်းသည့် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၍ မေးသည် ။ စကားလက်၏
အဖြေကို ကျေနပ်ပုံမရ။ ထိုနေ့က အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်
ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို စကားလက် ပြန်အမှတ်ရ၏ ။ ယန်ကီတို့ ကိုလည်း
တစ်ဖက်က ကြောက်ရ၊ မီလာနီအတွက်လည်း စိုးရိမ်ရဖြင့် ထိုနေ့က

စိတ်မောလိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကြောက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။
ဆူဆူညံညံ အသံကို ကြားရသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
ကြောက်ခဲ့သည် ။ ယန်ကီစစ်သားလောက်၊ မီးလောင်မည်လောက်၊
စစ်ရှုံးမည်လောက်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်၍ အဆိုးဆုံးဟု
ထင်ခဲ့သည့် သူသည် စင်စစ် မည်မျှ ကလေးဆန်သနည်း။ မေမေ
ကွယ်လွန်ခြင်း၊ ဖေဖေ ယောင်ချာချာဖြစ်ခြင်း၊ ငတ်ပြတ်ခြင်း၊
အအေးဒဏ် ခံရခြင်း၊ ခါးကျိုးမတတ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရခြင်း၊
အမြဲတမ်း တထိတ်ထိတ်နေရခြင်း စသည် တို့ နှင့် စာလျှင် ထိုအရာများ
အားလုံးသည် အသေးအဖွဲကလေးများ သာ မဟုတ်လော။
ကျူးကျော်နေသည့် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ရင်ဆိုင်ရခြင်းထက်
မြိုင်သာယာတွင် ယခုကျရောက်နေသည့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရခြင်းက
ပို၍ ခက်ခဲကြောင်းကို စကားလက် သိပြီ။ တော်ပြီ။ လောကတွင်
ဆင်းရဲခြင်းမှ အပ အခြားဘာကိုမျှ မကြောက်တော့ပြီ။

မက်မုံပင်လမ်းဆီမှ အလုံပိတ်ရထားလုံး တစ်စီးမောင်းလာ၏ ။
စကားလက်က အသိ မိတ်ဆွေ၏ ရထားများ လောဟု လှမ်းကြည့်သည်
။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ အိမ်က အနည်းငယ် လှမ်းသေးသည် ။ ရထားနှင့်
ရင်ဆိုင်အရောက်တွင် စကားလက်နှင့် ကြီးဒေါ်က
ကြိုတင်ပြီးထားသည့် အပြုံးဖြင့် ရထားကို လှမ်းကြည့်သည် ။ ပြတင်းမှ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ပြူထွက်လာ၏ ။ ဆံပင်နီနီ။
ခေါင်းတွင် အကောင်းစား သားမွေးဦးထုပ် ဆောင်းလျက်။ မျက်လုံးချင်း
အဆုံလိုက်တွင် စကားလက်နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်
။ ဘဲလ် ဝက်တလင်း။ ပြည့်တန်ဆာမ ဘဲလ် ဝက်တလင်း။ ဘဲလ်
ဝက်တလင်းက နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ။
အတ္တလန်တာတွင် သူသိသည့် လူဟောင်းထဲက ပထမဆုံးတွေ့ရသူက

ဘဲလံ ဝက်တလင်း။ ဆန်းပါဘိ။

‘သူက ဘယ်သူလဲ မလေး’ ကြီးဒေါ်က မသင်္ကာဟန်ဖြင့် မေး၏ ။
‘သိရက်သားနှင့် တောင် နှုတ်မဆက်ဘူး၊ ဒီဆံပင်မျိုးနှင့် မိန်းမလည်း
ကြီးဒေါ်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဆိုးထားတာ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်မှာ ပေါ့’

စကားလက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည် ။

‘ဆံပင်ဆေးဆိုးတဲ့ မိန်းမ၊ မကောင်းတဲ့ မိန်းမ’ စကားလက်က
စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောသည် ။ ‘စကားလက်နှင့် မသိပါဘူး၊ သိပ်
အမေးအမြန်း ထူတာပဲ’

‘ဟော့တော့၊ မကောင်းတဲ့ မိန်းမတဲ့ ’

ကြီးဒေါ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ရထားကို လှမ်းကြည့်နေသည်
။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က စကားလက်တို့ မေမေနှင့် အတူ
ဆဗားနားမှ ထွက်လာကတည်းက ကြေးစားမိန်းမပျက်ဆို၍
တစ်ယောက်မျှ ကြီးဒေါ် မမြင်ဖူးတော့။ သေသေချာချာ
မကြည့်လိုက်ရလေခြင်းဟု တွေးနေသည် ။

‘ဝတ်စား ထားလိုက်တာကလည်း ပျံ့လို့ လန်လို့ ပါလား၊
ရထားကြီးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ၊ ရထားသမားနှင့် ဘာနှင့်
အကျပဲ’ ကြီးဒေါ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသည် ။ ‘အင်း
မိန်းမပျက်တွေက ကြီးပွားပြီး လူကောင်းသူကောင်းတွေက ငတ်ပြတ်
ခြေကျင်လျှောက်နေရသကဲ့၊ ခေတ်ကြီးတော့ ပျက်ပါပြီတော်၊
ဘုရားကလည်း ဘယ်လိုဟာတွေကိုများ မ နေသလဲ မသိဘူး’

‘စကားလက်တို့ ကို ဘုရား မမတာ ကြာပါပြီ’ စကားလက်က

စိတ်ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ပြော၏ ။ ‘မပြောကောင်းဘူးလေး ဘာလေးနှင့် စကားလက်ကို လာတားမနေနှင့် ’

စကားလက်သည် ဘဲလ် ဝက်တလင်းလို မိန်းမမျိုးထက် သာချင်သည် ။ မိန်းမကောင်း ဖြစ်ချင်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ မတတ်နိုင်တော့။ သူ့အစီအစဉ် ချောမောလျှင် သူလည်း ဘဲလ် ဝက်တလင်းနှင့် ဘာထူးတော့မည်နည်း။ ဘဲလ် ဝက်တလင်းသည် ရက် ဘတ်တလာ အထောက်အပံ့ကို ရသည် ။ ယခု သူလည်း ရက် ဘတ်တလာ ၏ အထောက်အပံ့ကို ယူတော့မည် မဟုတ်လော။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စကားလက် နောင်တမရသည့် တိုင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိသည် ။ ‘အို၊ ရှုပ်ပါတယ် ဒါတွေကို ခု မစဉ်းစားသေးဘူး’ ဟု တွေးကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည် ။

ဒေါက်တာမိ၏ အိမ်နေရာဟောင်းသို့ ရောက်ကြသည် ။ ဘာမျှ မရှိတော့။ အုတ်လှေကားထစ်ကလေးနှင့် အိမ်ဝင်လမ်းသာ ကျန်တော့သည် ။ ဂျိုက်တင်းတို့ အိမ်နေရာကမူ ဤမျှပင် မကျန်။ ဟာလာ ဟင်းလင်း။ အောက်ခံ သမံတလင်းနှင့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်များ ပင် မကျန်တော့။ ဖြူဖျက်၍ သယ်သွားကြဟန်ဖြင့် လှည်းဘီးရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ အယ်လဆင်းတို့ တိုက်ကမူ အမိုးသစ် မိုးထား၏ ။ အပေါ်ထပ်ကိုလည်း ပြင်ထားသည် ။ ဆွန်နယ်တို့ အိမ်က သက်ငယ်မိုးပြီး တောသစ်များ ကာထားသည့် တိုင် နေ၍ တော့ ဖြစ်ပုံရသည် ။ သို့ရာတွင် လူသူတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရ။ နှစ်အိမ်စလုံးရှိ ပြတင်းပေါက်တွင် လည်းကောင်း၊ ဆင်ဝင်တွင် လည်းကောင်း လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့။ စကားလက် ဝမ်းသာသည် ။ ။ ဤအချိန်တွင် မည်သူနှင့် မျှ စကားမပြောချင်။

ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ အိမ်မှ သင်ပုန်းကျောက်အမိုးသစ်ကို မြင်ရသည်။ ။
နံရံများက အုတ်နီနီ။ စကားလက် ရင်ခုန်စ ပြုလာ၏။ ပြင်မရအောင်
ပျက်စီးမသွားသည့် အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ။
အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဦးလေးပီတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ။
လက်မောင်းတွင် ဈေးခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ချိတ်ထားသည်။ ။
ခြေကျင်လျှောက်လာနေသည့် စကားလက်နှင့် ကြီးဒေါ်ကို မြင်ရသည့်
အခါတွင် သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးလာသည်။ ။

ကပ္ပလီကြီး မသေသေးပဲကိုး၊ တွေ့ရသည် က ဝမ်းသာစရာ။

‘ဦးလေးပီတာ သွားသွား၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ရှူဆေးပုလင်းကို
ပြေးယူထား၊ စကားလက် ရယ်လေ၊ စကားလက် ရယ်ပါ’

စကားလက်က လှမ်းအော်သည်။ ။

ထိုနေ့ညတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ ထမင်းပိုင်း၌
စားတော်ပဲခြောက်ကြော်နှင့် နို့ဂျုံစေ့ပြုတ်ကို စားရ၏။ ။ သူ
ပိုက်ဆံရှိလာလျှင် ဤနှစ်မျိုးကို သူ့ထမင်းစားပွဲတွင် ဘယ်တော့မှ
မတင်တော့ဟု ပင် စကားလက် ပိုင်းဖြတ်မိသည်။ ။ ပိုက်ဆံကိုမူ မရ
ရအောင် ရှာရမည်။ မည်သည့် နည်းနှင့် ရရ ကိစ္စမရှိ။ တန်ဖိုး မည်မျှ
ပေးရပေးရ။ မြိုင်သာယာအတွက် အခွန်တော်ပေးပြီး လက်ထဲတွင်
ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်အောင် ချန်ရမည်။ လူသတ်လျှင် သတ်ရစေတော့။
တစ်နေ့နေ့တွင် မူ ပိုက်ဆံကို တနည်းနည်းဖြင့် မရအရ ရှာရမည်။

ထမင်းစားခန်းတွင် မီးရောင်က ဝါကျင့်ကျင့်။ ခပ်မှီ နံမှီ နံ။
စကားလက်က ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို
မေးသည်။ ။ ချားလ်၏ ဆွေမျိုးများ ထံမှ ငွေချေး၍ များ ရမည်လောဟု
စိတ်ကူးရ၍ မေးခြင်း ဖြစ်၏။ ။ စကားလက် မေးပုံက ပြောင်ကျသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးပစ်တီက စကားပြော ဖက်လိုနေသဖြင့် သူ့
ဒဲ့ဒိုးမေးခွန်းကို သတိမထားမိ။ ဒေါ်လေးပစ်တီက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်
သူ့ဒုက္ခများကို ပြောပြ၏ ။ ယာတောများ ၊ မြို့က အဆောက်အဦးများ
လည်း မရှိတော့။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။ မည်သို့မည်ပုံ
ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။ ဦးလေးဟင်နရီ အပြောအရ ဆိုလျှင် ဒေဝါလီ
မခံရရုံတစ်မည်မျှသာ ကျန်တော့သည် ဟု ဆိုသည် ။ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏
အိမ်ခြေခွန်များ အတွက်ပင်လျှင် အခွန်တော် မဆောင်ရသေး။ ယခု
သူနေသည့် အိမ်ကြီးသာ ကျန်တော့သည် ဟု ဆိုသည် ။ သို့ရာတွင်
ဤအိမ်မဟုတ်။ မီလာနီနှင့် စကားလက်တို့ အတူပိုင်ကြသည့် အိမ်ဟု
ပြောပြသည် ။ ဤအိမ်ခွန်ကိုမူ ဦးလေးဟင်နရီက ပေးပြီး သူ့ကိုလည်း
လစဉ်ငွေမဖြစ်စလောက်ကလေး ထောက်ပံ့ထားသည် ဟု ဆိုသည် ။
သူထံမှ ပိုက်ဆံ လက်ဖြန့်ခံရသည် မှာ အောက်ကျနောက်ကျ
နိုင်သော်လည်း မတတ်နိုင်။ သူပေးသမျှလေးကို ယူနေရသည် ဟု
ဒေါ်လေးပစ်တီက ပြောပြသည် ။

‘သူ့အပြောကတော့ သူ့မှာ လည်း ကျပ်တယ်တဲ့ ၊ မနည်းချွေတာ
နေရတယ်တဲ့ ၊ အခွန်တော်တွေကလည်း များ တော့ ဝင်ငွေထွက်ငွေ
မျှအောင် ကြည့်သုံးနေရသတဲ့ ၊ ဒေါ်လေးကတော့ ဒေါ်လေးကို
မပေးချင်လို့ သက်သက်မယ့် ညာပြောနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ဦးလေးဟင်နရီ ညာပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း စကားလက်သိသည်
။ ချားလ်၏ ပစ္စည်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလေးဟင်နရီရေးသည့်
စာများ ထဲတွင် ဤအကြောင်းအကုန်ပါပြီးသား ဖြစ်သည် ။
ရှေ့နေအိုကြီး ဦးလေးဟင်နရီသည် ဤအိမ်ကြီးနှင့် မြို့လယ်က
ကုန်လှောင်ရုံ တစ်လုံးကိုမပြုတ်အောင် မနည်းကြံဖန် လုပ်ထားရခြင်း
ဖြစ်သည် ။ စကားလက်နှင့် ဝိတ်ကလေးတို့ အတွက် တတ်နိုင်သမျှ

ကြံဖန်လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အိတ်ထဲက စိုက်၍ ပင် အခွန်တော် ဆောင်လိုက်ရသေးသည် ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေးဟင်နရီမှာ လည်း ရှိပုံမရပါဘူး၊ ဦးလေးဟင်နရီနှင့် ဒေါ်လေးပစ်တီဆီကတော့ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရက် ဘတ်တလာ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပိုက်ဆံရအောင်တော့ လုပ်ရမှာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတွေကို ခု မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ ရက် ဘတ်တလာ အကြောင်းကိုတော့ ဒေါ်လေးပစ်တီဆီ မသိမသာ တီးခေါက်ကြည့်ဦးမှ ၊ အခန့်သင့်ရင် မနက်ဖြန် အိမ်လာဖို့ အဖိတ်ခိုင်းရမယ်’

စကားလက်က ပြုံးကာ ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ ၀၀ကစ်ကစ်လက်ကလေးကို ဆွဲယူညှစ်လိုက်သည် ။

‘ကဲပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ စိတ်ညစ်စရာ ငွေရေးကြေးရေးတွေကို ပြောမနေပါနှင့် တော့၊ ဒီပြင် စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ပြောကြရအောင်ပါ၊ စကားလက်တို့ အသိမိတ်ဆွေတွေ အကြောင်းတွေ ပြောပြပါဦး၊ မစ္စက်မယ်ရီဝယ်သာတို့ ကော၊ မေဘယ်တို့ ကော၊ ဒေါက်တာမိနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မိတို့ ကော’

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသဖြင့် ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်လာ၏ ။ သူ၏ ကလေးမျက်နှာလေးသည် မျက်ရည်တွေဖြင့် မဲ့နေရာမှ အမဲ့ရပ်သွား၏ ။ ဒေါ်လေးပစ်တီက အိမ်နီးချင်းများ အကြောင်း၊ မည်သည့် အလုပ် လုပ်ကြောင်း၊ မည်သို့ စားသောက်ကြောင်း၊ မည်သို့ဝတ်စားကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည် ။ ရီနီပိကာဒ် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်မလာခင် မစ္စက်မယ်ရီဝယ်သာတို့ သားအမိ ဆင်းရဲကြကြောင်း၊ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ကာ

သွားရောင်းရကြောင်း၊ အနည်းငယ် ပိုက်ဆံစုမိလျှင် မြို့လယ်တွင် မုန့်ဖိုတစ်ဖိုတည်မည်ဟု မစ္စက် မယ်ရီဝယ်သာက ပြောကြောင်း၊ ဤသို့ မုန့်ဖိုတစ်ရောင်းသည် ကို သူ ဘာမျှ မပြောလိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ... သူ့သဘောအရဆိုလျှင် ယန်ကီတွေနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်သည် ထက် အငတ်ခံ သေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းတွင် ယန်ကီစစ်သားတွေ့လျှင် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ကြောင်း၊ ယန်ကီစစ်သားများ နှင့် စကြိုတစ်ဖက်တည်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေမိလျှင် တခြားတစ်ဖက်သို့ ကူးလျှောက်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းဖြတ်ကူးသဖြင့် ဖိနပ်ရွံ့တွေထဲ မြုပ်နေတတ်ကြောင်း၊ သို့တိုင်အောင် ယန်ကီများကို ရှောင်ဖြစ်အောင် ရှောင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည် ။ စကားလက်က ဒေါ်လေး ပစ်တီ စကားများကို နားထောင်သည် ။ သူ့အဖို့ ပြည်နယ်အား သစ္စာရှိကြောင်းကိုပြရာ၌ ရွံ့ဗွက်ထဲ ဆင်းလျှောက်ရခြင်းသည် ဧရာမ စွန့်လွှတ်မှုကြီးဖြစ်နေသည် ။

ဒေါက်တာမိနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မိတို့ အိမ်မှာ ယန်ကီတို့ မြို့ကို မီးရှို့သည့် အခါတွင် မီးထဲသို့ ပါသွားကြောင်း၊ သူတို့ တွင် အိမ်ပြန်ဆောက်ရန် ပိုက်ဆံလည်း မရှိ ဆောက်ချင်စိတ်လည်း ရှိပုံ မရတော့ကြောင်း၊ သူတို့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖိလစ်နှင့် ဒါလ်စီတို့ လည်း တိုက်ပွဲတွင် ကျသွားကြကြောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်မိကမူ အိမ်ပြန် မဆောက်ချင်တော့၊ သားသမီးနှင့် မြေးငယ် မရှိသည့် အိမ်ဟူသည် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ပြောကြောင်း၊ ပိုက်တင်းတို့ လင်မယားလည်း သူတို့ နှင့် အတူနေကြောင်း၊ သူ့အိမ်ကို ယန်ကီ စစ်အရာရှိတစ်ဦးအား ငှားဖြစ်လျှင် မစ္စက် ဆွန်နယ်လည်း ပြောင်းနေမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည် တို့ ကို ပြောပြ၏ ။

‘ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ဘယ်လိုများ လုပ်နေကြမှာ တဲ့ လဲ ဒေါ်လေးရဲ့ ’

စကားလက်က မေးသည် ။ ‘မစ္စက် အယ်လဆင်းရော၊ ဖန်နီရော၊ သူ့ယောက်ျားရော’

‘မစ္စက် အယ်လဆင်းနှင့် ဖန်နီက ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်တယ်၊ ဟူးချ်က မြေတိုက်ထဲမှာ အိပ်တယ်’ ဒေါ်လေးပစ်တီက မိတ်ဆွေတွေအားလုံး၏ အိမ်အနေအထားများကို သိသူပီပီ အသေးစိတ် ပြောပြ၏ ။ ‘ဒေါ်လေးဖြင့် သူတို့ အစား စိတ်ပျက်လွန်းလို့ အေ၊ မစ္စက်အယ်လဆင်းကတော့ စရိတ်ပေးပြီး လာနေတဲ့ ဧည့်သည် တဲ့ အေ၊ တကယ်ကိုအေး အိမ်ခန်း ငှားစားတာပါ၊ အိမ်ခန်းငှားစားရင် ငှားစားတယ် ရှင်းရှင်းပြောပေါ့’

‘စကားလက်တောင် အားကျ လာပြီ’ စကားလက်က ပြောသည် ။ ‘စကားလက်တို့ မှာ တော့ ဘော်ဒါတွေချည်းများ နေလို့ ခက်တယ်၊ ခုလို စရိတ်ပေးတဲ့ ဧည့်သည် တွေလာရင် စကားလက်တို့ ဒီလောက်ဆင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဟင်၊ ဧည့်သည် စောင်သည် လာရင် ဒီလိုပဲ ပြုစုရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ပိုက်ဆံယူရမှာ လဲ၊ ညည်း အမေများကြားရင် သိချိုင်းထဲကတောင် ထလာလိမ့်ဦးမယ်၊ မစ္စက် အယ်လဆင်းတို့ ကတော့ ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ သူတို့ အခြေအနေက ကောင်းမှ မကောင်းတာ၊ ခုပဲကြည့်လေ၊ မစ္စက် အယ်လဆင်းက စက်ချုပ်ရတယ်၊ ဖန်နီက ကြွေပန်းကန်လေးတွေ ဘာလေးတွေ ဆေးရေးရတယ်၊ ဟူးချ်က ထင်းရောင်းရတယ်၊ ဒါလေးနှင့် စားနေကြရတာ မဟုတ်လား၊ ဟူးချ် ခမျာ သနားပါတယ်ကွယ်၊ ထင်းရောင်းနေရရှာတယ်၊ မှန်းတုန်းကတော့ ရှေ့နေလိုက်မလို့ မှန်းတာပဲ၊ ဒေါ်လေးဖြင့် သူငယ်ကလေးတွေ ကြည့်ပြီး နည်းနည်းမှ

စိတ်မကောင်းဘူး'

စကားလက် မျက်စိထဲတွင် မြိုင်သာယာက ဝါခင်းကြီးကို မြင်လာသည် ။ ထိုဝါခင်းထဲတွင် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည် ။ ခါးတွေတောင့်အောင် အလုပ် လုပ်ရသည် ။ လက်တွင် လည်း အပေါက်အပြဲတွေဖြစ်ကာ အသားမာတွေ ထနေသည် ။ ။ ဟူးချုံကို ဘာသနားစရာ ရှိသနည်း။ ဒေါ်လေးပစ်တီသည် လောကအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်း ဘာမျှကို မသိပါတကား။ သူ့ပတ်ပတ်လည် အပျက်အစီးပုံကြီးတွေ ကြားတွင် အေးချမ်းလှပါတကား။

‘ထင်း မရောင်းချင်ရင် ရှေ့နေလိုက်ပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ အတ္တလန်တာမှာ ရှေ့နေလိုက်လို့ မရတော့ဘူးလား’

‘လိုက်ချင်ရင်တော့ အပုံပါတော်၊ လိုက်ရပါတယ်၊ ခုခေတ်မှာ လူတိုင်း အမှုဖြစ်နေကြတာချည်းပဲ၊ ငါက သူတရားစွဲ သူက ငါတရားစွဲနှင့် ရှုပ်ပွေနေတာပဲ၊ မီးလောင်ပြီး ခြံစည်းရိုးတို့ ဘာတို့ လည်း မရှိတော့ ကိုယ့်မြေ သူ့မြေလည်း ခွဲမရတော့ဘူး၊

ဒါပေမယ့် ရှေ့နေလိုက်တော့ကော ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရမလဲ၊ ရှေ့နေခ ပေးရအောင် ဘယ်သူ့မှာ မှ ပိုက်ဆံမရှိတာ၊ ဒီတော့ ဟူးချုံလည်း ထင်းရောင်း နေရတာပေါ့၊ ဪ မေ့နေတယ်၊ ညည်းဆီကို ဒေါ်လေး စာရေးပြီးပြီလား မသိဘူး၊ ဖန်နီလည်း မနက်ဖြန်မှာ လက်ထပ်တော့မယ်၊ ညည်း ရောက်နေတယ်ဆိုရင် သူတို့ ကလည်း လာစေချင်မှာ ပဲ၊ ညည်းမှာ ဝတ်စုံအပိုလေး ဘာလေး ပါသေးရဲ့ လား၊ ခု ဝတ်စုံကလည်း သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းဟောင်းနေတယ်၊ ဘာ ဝတ်စုံသစ်တစ်ခု အပိုပါတယ်

ဟုတ်လား၊ အတော်ပဲဟေ့၊ ပြည်တွင်းစစ် ပြီးတဲ့ နောက် ဒီမြို့မှာ ပထမဆုံးမင်္ဂလာပွဲပဲ၊ အရက်ချိုနှင့် ကိတ်နှင့် ဧည့်ခံမှာ တဲ့ ၊ ညမှာ လည်း ကပွဲရှိသတဲ့ ၊ ဘယ်က ပိုက်ဆံ ရသလဲတော့ မသိဘူး'

‘ဖန်နီက ဘယ်သူနှင့် လက်ထပ်မှာ တဲ့ လဲ၊ ဒါးလတ် ကျပြီးရင်း ဖန်နီတော့’

‘ဒီလိုတော့ မပြောပါနှင့် ကွယ်၊ ချားလ်ကို ညည်းလွမ်းသလို သူ့ခမျာလည်း ဒါးလတ်ကို လွမ်းမှာ ပေါ့၊ နေပါဦး၊ သူနှင့် လက်ထပ်မယ့် သူငယ်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ခုတလော နာမည်တွေကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်ဘူး၊ တွမ် ဆိုလား ဘယ်သူဆိုလား၊ သူ့အမေကိုတော့ သိပါတယ်၊ အမျိုးသမီးအသင်းတိုက်က ဟောပြောပွဲတောင် အတူသွားဖူးသေးတယ်၊ တွမ်လင်ဆန် ဆိုလား ဘာဆိုလားပဲ၊ ထားပါတော့လေ၊ မျိုးကောင်း ဆွေကောင်းထဲကပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖန်နီက ဘာများ သဘောကျလို့ ယူသလဲမသိဘူး’

‘သူက အရက်သောက်လို့ လား ဒါမှ မဟုတ်’

‘ဟင့်အင်း၊ မသောက်တတ်ပါဘူး၊ သူငယ်လေး အကျင့်စာရိတ္တကတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက အမြောက်ဆန် ထိလို့ ခူးဖြတ်ပစ်ရတယ်၊ ကြည့်ရတာ မကောင်းဘူးပေါ့အေ၊ လမ်းလျှောက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဘာကြောင့် များ ယူသလဲ မသိဘူး’

‘မိန်းကလေးဆိုတော့ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်’

‘အမယ်လေး၊ မိန်းကလေးတိုင်း သီးရ ပွင့်ရမှာ လားအေ၊ ဒီလိုဆို ငါ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ

‘အို ဒေါ်လေးကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့၊ ဒေါ်လေး ငယ်ငယ်က ဘယ်လောက်စန်းပွင့်သလဲ၊ ခုထိ ဘယ်လောက် မျက်နှာပွင့်သလဲ ဆိုတာကတော့ လူတိုင်း အသိပဲဟာ၊ ဘာလဲ ဒေါ်လေးက ဒေါ်လေးကို ကြည့်ကြည့်နေတဲ့ ဟို ပင်စင်စား တရားသူကြီး အဘိုးကြီးကို’

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ တိတ်စမ်း’ ဒေါ်လေးပစ်တီက သဘောကျ၍ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ကို အပျိုကြီးပြောသဖြင့် စိတ်ဆိုးနေရာမှ စိတ်ဆိုးပြေသွားပုံရ၏ ။ ‘တကယ်က ဖန်နီက ဒီထက် မျက်နှာပွင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီထက် သာတာရဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူလည်း အဲဒီသူငယ်ကို တကယ်ချစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါးလတ်ကိုပဲ လွမ်းနေမှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူက ညည်းလို မဟုတ်ဘူး ၊ သစ္စာ မစောင့်ဘူး၊ ညည်းသာ ချားလ်အပေါ်မှာ သစ္စာမစောင့်ဘဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင် တစ်ပုံကြီးပေါ့၊ တချို့ကတော့ ညည်းဟာ မလွမ်းတတ်ဘူးတဲ့ ၊ ပျံတန်တန်တဲ့ ၊ ဒေါ်လေးနှင့် မီလာနီကတော့ မထင်ပေါင်၊ ညည်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတော့ ချားလ်ကို ဘယ်လောက်လွမ်းတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့’

စကားလက် သူ့ကို အဟုတ်ထင်နေသည့် ဒေါ်လေးပစ်တီကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လမ်းလွှဲသည် ။ အခြားမိတ်ဆွေတွေအကြောင်းကို လျှောက်မေးသည် ။ သို့ရာတွင် ရက် ဘတ်တလာ အကြောင်းကို သိချင်လှပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့် ထွင်းဆိုသလို ရက် ဘတ်တလာ အကြောင်းကို ဗြုန်းစားကြီးကောက်မေး၍ မဖြစ်သေး။ သို့မေးလျှင် သူမေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စများကို ပြန်အစ ဖော်ပေးသည့် နှယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒေါ်လေးပစ်တီက ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည် ။

နားထောင်မည့် သူ ရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်သွက်နေ၏ ။
ရီပါဘလီကန်များ အရမ်းလျှောက်လုပ်သဖြင့် အတ္တလန်တာ
အ ခြေ အ နေ မှာ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကပ္ပလီများ
ခေါင်းထဲသို့ မဟုတ်သည့် အယူအဆတွေကို သွင်းနေသဖြင့်
အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးလာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည် ။

‘ကြည့်ကြစမ်းပါဦးကွယ်၊ ကပ္ပလီတွေကို မဲပေးခွင့်ပေးမလို့ တဲ့ ၊
ကြားဖူးရဲ့ လား၊ ရီပါဘလီကန် ဆိုတာ တို့ အိမ်က ဦးလေးပီတာ
လောက်တောင် အဆင့်အတန်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးလေးပီတာတောင်
မဲပေးပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်လို့ တစ်လုံးမှ မပြောရင် ဒင်းတို့ ကဘာသိလို့
မဲပေးပိုင်ခွင့်ကို ပြောနေရမှာ လဲ၊ မဲပေးခွင့်ရမယ်လည်း ဆိုရော
တချို့ကပ္ပလီများ ကမ်းတက်လာကြတာပဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ
တောင် အမျိုးသမီးတွေကို လမ်းပေါ်မှာ ပခုံးစောင်း တိုက်သွားကြတာ၊
တချို့ဆိုရင် ရွံ့ထဲတောင် လဲကျကြတယ်၊ မခံချင်လို့
လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် အနေနှင့် သွားပြီး မပြောလေနှင့် ၊
ပြောတဲ့ လူ ဆွဲဖမ်းတာပဲ၊ ဒါထက် ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာ
ထောင်ထဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ ညည်းကို မပြောရသေးဘူး ထင်တယ်’

‘ရက် ဘတ်တလာလား’

သတင်းကမူ မကောင်း။ သို့ရာတွင် သူက မမေးရဘဲ ရက်
ဘတ်တလာ အကြောင်းကို ဒေါ်လေးပစ်တီက အလိုအလျောက်
ပြောလာသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသည် ။

‘အစစ်ပေါ့’ ဒေါ်လေးပစ်တီက စိတ်ထက်သန်နေသည် ။ သူ့ပါးတွင်
ပန်းနုရောင် လွှမ်းနေ၏ ။ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည် ။

‘ကပ္ပလီတစ်ယောက်ကို သတ်မှုနှင့် ထောင်ထဲရောက်နေပါရောလား

အေး၊ ကြိုးကျမှာ ပါပဲ၊ အင်း ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာ တစ်ယောက်တော့ ကြိုးစင်တက်ရတော့မယ်'

စကားလက် အဆုတ်ထဲက လေတွေအကုန်လုံး ထွက်သွားသည် ဟု ထင်ရ၏ ။ သတင်းဦး သတင်းထူးကို ပြောရသည့် အတွက် ကျေနပ်နေသည့် ဒေါ်လေးပစ်တီကို စကားလက် စိုက်ကြည့်နေသည် ။

‘ခုထိတော့ သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိသေးဘူး၊ မျက်နှာဖြူမတစ်ယောက်ကို စော်ကားတာနှင့် အဲဒီကပ္ပလီကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားတာတဲ့ ၊ သူတို့ ဘက်ပါတဲ့ ကပ္ပလီတွေ ခုတလော အသက်ခံခံနေရလို့ ယန်ကီတွေ ဒေါပွနေကြတယ်။ ခုကိစ္စမှာ လည်း ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာ သတ်တာလို့ တော့ အထောက်အထား ရှာမတွေ့သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် နမူနာအဖြစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူပြုလိမ့်မယ်လို့ ဒေါက်တာမိက ပြောနေတယ်၊ ရက် ဘတ်တလာလို လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးတယ် ဆိုရင်တော့ ယန်ကီတွေ လုပ်သမျှထဲမှာ ဒီအလုပ်တစ်ခုပဲ ချီးကျူးစရာ ကောင်းသေးတယ်တဲ့ ၊ ဒေါက်တာမိက ပြောတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ရက် ဘတ်တလာ အိမ်လာသွားတယ်၊ ငုံးလေးတစ်ကောင်တောင် လက်ဆောင်ပေးသွားသေးတယ်၊ ညည်းကိုလည်း မေးသွားတယ်၊ မြို့ကို ယန်ကီတပ်တွေ ဝိုင်းတုန်းက သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ညည်း စိတ်နာနေမလား မသိဘူးတဲ့ ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ပြောသွားသေးတယ်’

‘ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမှာ တဲ့ လဲ’

‘ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ ကြိုးပေးတဲ့ အထိ နေရမှာ ပေါ့၊ သူ သတ်တယ်ဆိုတာ သက်သေအထောက်အထား ရှာလို့ ရမှာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ယန်ကီတွေက တကယ်အပြစ် ရှိမရှိ သိပ်စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်မထင်ရင် ကြိုးပေးချင် ကြိုးပေးပစ်မှာ ၊ သိပ် စိတ်ဆိုးနေတယ်' ဒေါ်လေးပစ်တီက လျှို့ဝှက်သည့် ဟန်ဖြင့် အသံကို နှိမ်လိုက်သည် ။ 'ကေသုံးလုံး လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဆိုတာ ပေါ်နေတယ်၊ ညည်းတို့ နယ်တွေမှာ ကော ကေသုံးလုံး ဂိုဏ်းတွေ မရှိဘူးလား၊ ရှိမှာ ပါအေ၊ အက်ရှလေက ညည်းတို့ ကြောက်မှာ စိုးလို့ မပြောဘဲ ထားတာ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ကေသုံးလုံးဂိုဏ်းတွေက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတဲ့ ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မပြောရဘူးတဲ့ ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင် ဝတ်ပြီး ညကျမှ မြင်းတွေနှင့် ပေါ် လာပြီး ကော်ဇောအိတ်သမားတွေ၊ ပြည်ထောင်စုဘက်ပါတဲ့ ကပ္ပလီတွေဆီ လာသတဲ့ ၊ တချို့ကျတော့လည်း မသတ်ဘဲနှင့် အတ္တလန်တာမှာ မနေဖို့ သတိပေးရုံပေးသတဲ့ ၊ သတိပေးလို့ မရရင် ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်ပြီး တချို့ကိုတော့ သတ်ပစ်သတဲ့ ၊ အလောင်းနားမှာ ကေသုံးလုံး တံဆိပ်တွေ ချပစ်ခဲ့သတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ယန်ကီတွေ သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို စံပြအဖြစ် ကြိုးပေးချင်ပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟူးချံက ပြောတော့ ယန်ကီတွေက ရက် ဘတ်တလာကို ကြိုးပေးမယ် မထင်ပါဘူးတဲ့ ၊ ပြည်နယ်အစိုးရရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာ ထားသလဲဆိုတာ သူ သိတယ်လို့ ထင်နေတယ်တဲ့ ၊ သူ့ကိုပေါ်အောင် စစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်တဲ့ '

‘ပိုက်ဆံတွေ ဟုတ်လား’

‘ညည်း မသိဘူးလား၊ ဒေါ်လေး စာထဲမှာ ပါသားပဲ၊ ငါ့ တူမကလည်း မြိုင်သာယာမှာ ချည်းပဲ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေတာကိုး၊ အတ္တလန်တာကို ရက် ဘတ်တလာ ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်မြို့လုံး ဥက္ကောဋေယျ

ဖြစ်သွားတာပဲ၊ မြင်းဖြူကတဲ့ ရထားကြီး စီးလို့ ၊ သူ့အိတ်ထဲမှာ လည်း ပိုက်ဆံတွေကအပြည့်၊ ဒီတုန်းက တို့ မြို့သူမြို့သားတွေမှာ ဖြင့် နောက်ထမင်း တစ်နပ်စားဖို့ တောင် ခပ်ခက်ခက်ရယ်၊ တစ်မြို့လုံး ဒေါပွလို့ ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်အေ ငိုစား ရယ်စား အမြတ်ကြီးစားလုပ်၊ သွေးစုပ်နေပြီး ပြည်နယ်ကို ရစရာမရှိအောင် ပြောတဲ့ လူကျတော့ ရွှေတွေ ငွေတွေ ပိုက်ဆံတွေအပြည့်၊ တို့ မှာ တော့ မွဲလို့ ၊ ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ သိချင်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှာ လည်း မမေးရဲဘူး၊ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ပဲ မေးရဲတယ်၊ ဒေါ်လေးက မေးတော့ သူကရယ်ပြီး ရိုးရိုးသားသားရတဲ့ ငွေ မဟုတ်ဘူး လို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ ဒေါ်လေးရာတဲ့ ၊ ဒီသူငယ် ဘယ်တုန်းက စကားကောင်း ပြောဖူးလို့ လဲ၊ ညည်းလည်း အသိသားပဲ'

‘မှောင်ခိုကုန်တွေ ကူးတုန်းက ရတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ’

‘ဟုတ်သလောက်တော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့အေ၊ ဒါပေမယ့် ဒါက မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ လူတွေကတော့ ပြောတာပဲ၊ တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ပြည်နယ်အစိုးရရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရွှေတွေတဲ့ ၊ သန်းချီပြီး ရလိုက်သတဲ့ ’

‘ရွှေတွေ သန်းချီပြီး ရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့အေ၊ ပြည်နယ်အစိုးရ ရွှေတွေနည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက် ရတာပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာက အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပေါ့၊ ပထမတော့ ယန်ကီတွေက ပြည်နယ်သမ္မတ ဒေးဗီးစ် ယူသွားတယ်ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒေးဗီးစ်ကို ဖမ်းမိတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားတောင် မရှိဘူးတဲ့ ၊ ပြည်တွင်းစစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ရွှေတိုက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ

မရှိဘူးတဲ့ ၊ မှောင်ခိုကုန်ကူးတဲ့ လူတွေ ရသွားပြီး ဂှက်ထားကြတယ်လို့
ပဲ လူတွေက ထင်နေကြတယ်'

‘သန်းချီပြီး တန်တဲ့ ရွှေတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီး
ဘတ်တလာက ဝါဂွမ်းတွေကို ထောင်ချီပြီး ပြည်နယ်အစိုးရ ကိုယ်စား
ဘိလပ်တို့ ၊ နာဆောတို့ ကို ပို့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊’ ဒေါ်လေး ပစ်တီက
အောင်မြင်သည့် အသံဖြင့် ပြော၏ ။

‘ဝါဂွမ်းထုပ်မှ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဂွမ်းထုပ်တွေရော
အစိုးရဂွမ်းထုပ်တွေရော အကုန်လုံးပဲ၊ ဘိလပ်ကို အဲဒီတုန်းက
ဝါဂွမ်းထုပ် ပို့ရတယ်ဆိုတာ နည်းသလားအေ၊ လိုချင်တဲ့
ကြိုက်ဈေးအကုန်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူက ပြည်နယ်အစိုးရ
ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတော့ အစိုးရကိုယ်စား ဝါဂွမ်းရောင်းတယ်၊ ပြီးတော့
ဘိလပ်က လက်နက်တွေကို အစိုးရ ကိုယ်စား ဝယ်တယ်၊ ပိတ်ဆို့မှုက
ကျပ်သထက်ကျပ်လာတဲ့ အခါကျတော့ လက်နက်သွင်းလို့ မရတော့ဘူး၊
ဝါဂွမ်းရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပိုနေတာပေါ့၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေကို
ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာနှင့် တခြား ကုန်သည် တွေက အင်္ဂလိပ်
ဘဏ် တွေ မှာ အပ်ထားကြတယ်၊ ဒီငွေတွေကို
ပြည်နယ်အစိုးရနာမည်နှင့် မအပ်ဘဲ သူတို့ နာမည်တွေနှင့်
စားရင်းဖွင့်ထားတာပေါ့၊ ပြည်တွင်းစစ်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ပွစ်ပစ်နှင့်
ပြောကြတာပေါ့၊ ဟော ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာကို လူသတ်မှုနှင့် လည်း
ဖမ်းလိုက်ရော ယန်ကီတွေကလည်း ဒီသတင်း မကြားဘဲနေမတဲ့ လား၊
ကြားတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မလဲ စစ်တာပေါ့၊
ပြည်နယ်အစိုးရရဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတော့ ယန်ကီတွေကလည်း သူတို့
ပိုင်တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီး ဘတ်တလာက ဘူးကွယ်သတဲ့ ၊
ဒေါက်တာမိကတော့ ဒီသူငယ်ကို ကြိုးပေးဖို့ ပဲ ကောင်းသတဲ့ ၊ သူ့လို

အမြတ်ကြီးစားသူခိုးကို ကြိုးပေးတာ နည်းတောင် နည်းသေးသတဲ့ ၊ ဟဲ့ စကားလက် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မူးလို့ လား၊ ဒေါ်လေး ပြောတာတွေ ကြားရလို့ လား၊ ရက် ဘတ်တလာက တစ်ခါတုန်းကတော့ ညည်း မိတ်ဆွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီသူငယ်ကို ညည်း အဆက်ပြတ်သွားတာ ကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဒေါ်လေးတစ်ဦးတည်း အနေနှင့် ပြောရရင် ဒီသူငယ်ကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး၊ လူက တေလေကြမ်းပိုး'

‘စကားလက် မိတ်ဆွေမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ’ စကားလက်က ကြိုးစား၍ ပြောသည် ။ ‘မြို့ကို ဝိုင်းထားတုန်းက စကားလက်နှင့် အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ရတာပေါ့၊ ခု ခု သူ ဘယ်မှာ တဲ့ လဲ’

‘ဟို မြို့လယ်ပန်းခြံနားက မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ရုံးမှာ ’

‘မီးသတ်ရုံး ဟုတ်လား’

ဒေါ်လေးပစ်တီက အားရပါးရ ရယ်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ မီးသတ်ရုံးထဲမှာ ယန်ကီတွေက စစ်ထောင်လုပ်ထားတယ်၊ ယန်ကီတွေက မြို့တော်ခန်းမဘေးက ပန်းခြံထဲမှာ တပ်စခန်း ချနေကြတယ်၊ မီးသတ်ရုံးကတော့ ထောင်ပေါ့၊ မနေ့က သူ့ အကြောင်း ရယ်စရာတစ်ခု ကြားရသေးတယ်၊ ဘယ်သူပြောသလဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ရက် ဘတ်တလာ ဆိုတဲ့ သူငယ်က ရှိုးကျကျ ဝတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ စစ်ထောင်ထဲမှာ သူ့ကို ရေချိုးခွင့် မပေးဘူးတဲ့ ၊ နေ့တိုင်း ရေချိုးခွင့် ပေးရမယ် တောင်းသတဲ့ ၊ ဒါနှင့် သူ့ကို အချုပ်ထဲကထုတ်ပြီး ပန်းခြံထဲကို ခေါ်လာသတဲ့ ၊ ပန်းခြံထဲမှာ မြင်းစားခွက် ရှည်ရှည်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ တပ်တစ်တပ်လုံး အဲဒီမြင်းစားခွက်ကြီးထဲ ရေထည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရေချိုးရတယ်၊ သူ့ကိုလည်း အဲဒီထဲ

ဆင်းခိုင်းသတဲ့ ၊ ဒီတော့ သူက ညစ်ပတ်တာချင်းအတူတူ
တောင်ပိုင်းညစ်ပတ်တာမျိုးကို အညစ်ပတ် ခံမယ် တဲ့ ၊ ယန်ကီ
ညစ်ပတ်တာမျိုးကို မခံဘူးတဲ့ '

ဒေါ်လေးပစ်တီ၏ တတွတ်တွတ် အသံကို စကားလက်
ကြားနေသည်။ သို့ရာတွင် စကားလုံးများကိုမူ မကြား။ သူ့ စိတ်ထဲတွင်
အကြံနှစ်ခုသာ ရှိသည်။ ရက် ဘတ်တလာသည် သူ ထင်သည် ထက်
ပိုက်ဆံရှိသည်။ ထောင်ထဲ ရောက်နေသည်။ ထောင်ထဲ ရောက်ရုံမျှမက
ကြိုးပေးခံရမည့် အလားအလာ ရှိနေသည်။ ဤအချက်ကြောင့်
အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင်
သူ့အတွက် ပိုကောင်းသွားသည်။ ရက် ဘတ်တလာ ကံကြမ္မာကို
သူစဉ်းစားမနေနိုင်။ ဒေါက်တာမိ ပြောသလို ရက် ဘတ်တလာကို
ကြိုးပေးသည် ဆိုလျှင် နည်းသေးသည် ဟု ပင် စကားလက် ထင်သည်။
စစ်တပ်ကြီးနှစ်တပ်အကြား ညကြီးသန်းခေါင် တောအုပ်အလယ်တွင်
မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့သည့် အတွက်ပင်လျှင် သူ့ကို
ကြိုးဒဏ်ပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ။ သူ ထောင်ထဲ ရောက်နေတုန်း
လက်ထပ်အောင် လုပ်နိုင်လျှင် ဤသန်းပေါင်းများ စွာသော ငွေများကို
သူရမည်။ သူ ကြိုးပေးခံရလျှင် သူတစ်ဦးတည်း အမွေရမည်။ အကယ်၍
လက်ထပ်ခွင့်မရလျှင် ထောင်မှ အထွက်တွင် လက်ထပ်မည်ဟု
ကတိပေးမည်။ လက်ထပ် ကတိသာမဟုတ် မည်သည့် ကတိမျိုးမဆို
ပေးမည်။ ဤသို့ ကတိပေးပြီး သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံချေးမည်။ သူ
ကြိုးပေးခံသွားရလျှင် ကြွေးပင်ပြန်ဆပ်စရာ လိုတော့မည် မဟုတ်။

ဤငွေများ ရလျှင် မြိုင်သာယာကို ပြင်နိုင်မည်။ ယာကူလီတွေ
ငှားနိုင်မည်။ ဝါခင်းတွေ ထပ်စိုက်နိုင်မည်။ ကောင်းကောင်း ဝတ်၍
ကောင်းကောင်း စားရမည်။ ဆွီလင်တို့ ကာရင်တို့ တစ်တွေကိုလည်း

ကောင်းကောင်း ထားနိုင်မည်။ ဝိတ်ကလေးလည်း အစားအသောက်
ကောင်းကောင်း စားရသဖြင့် အားပြည့်လာမည်။ ပါးလေးတွေ
ဖောင်းလာမည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်နိုင်မည်။ ဆရာမတစ်ယောက်
ငှားမည်။ ကြီးလျှင် တက္ကသိုလ် ပို့မည်။ ဖိနပ်မပါ ဦးထုပ်မပါဖြင့်
ဆင်းရဲသား မဖြစ်စေရ။ ဖေဖေအတွက်လည်း ဆရာဝန်ကောင်းကောင်း
ငှားရမည်။ အက်ရှလေကိုမူ မည်သို့ကူညီရမည် မသိသေး။

‘ဟန်မကျဘူးလား ကြီးဒေါ်’

စကားလက်က စိတ်ကူးနေရာမှ ယောင်၍ အသံထွက်လိုက်သဖြင့်
ဒေါ်လေးပစ်တီပင် စကား ပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏ ။
ကြီးဒေါ်က အခန်းဝတွင် ရပ်ကာ စကားလက်ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့်
ကြည့်နေသည် ။ ဤတံခါးဝတွင် ကြီးဒေါ် ရပ်ကြည့်နေသည် မှာ
မည်မျှကြာပြီဟု စကားလက် မသိ။ သူ့မျက်လုံးက အရောင်ကို
ကြည့်လျှင် အတော်ကြာပြီဟု စကားလက် ထင်သည် ။

‘မလေး ခရီး ပန်းနေတယ် ထင်တယ်၊ ခဏ လှဲလိုက်ပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းပန်းသလိုလိုပဲ’ စကားလက် ထိုင်ရာမှ
ထကာ အားကိုးရာမဲ့ ကလေးငယ်၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြီးဒေါ်ကို
ကြည့်၏ ။ ‘စကားလက် အအေးပတ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန်
ဖျားများ နေဦးမလား မသိဘူး၊ စကားလက် ဆင်းမလာရင်
ခွင့်လွှတ်နော် ဒေါ်လေး၊ ဖန်နီရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လည်း
သိပ်သွားချင်တာပဲ၊ အရေးထဲ ဖျားနေရင်တော့ ဒုက္ခ၊ တစ်နေ့လောက်
အနားယူလိုက်ရင်တော့ ပျောက်သွားမှာ ပါ’

ကြီးဒေါ်က စကားလက်၏ လက်များကိုစမ်းရင်း စိတ်ပူသွား၏ ။
စကားလက်၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည် ။ စကားလက် ကြည့်ရသည် က

နေကောင်းပုံမရ။ စကားလက်သည် သူ့အတွေးဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ မျက်နှာဖြူရောင်နေသည် ။ တုန်ယင်နေသည် ။ မလေးလက်တွေက အေးစက်လို့ ပါလား ဟင်၊ သွား သွား အိပ်ရာပေါ် လဲနေလေ၊ မလေးဖို့ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်လေး တစ်ခွက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ချွေးအောင်းရအောင် အုတ်ခဲလည်း မီးဖုတ်လိုက်ဦးမယ်'

‘ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒေါ်လေးအပြစ်ပဲ၊ ဒေါ်လေးကိုယ်က အလိုက် မသိတတ်ဘူး’ ဒေါ်လေး ပစ်တီက ကုလားထိုင်မှ ထလာကာ စကားလက်၏ လက်မောင်းကို ပွတ်သပ်ပေး၏ ။ ‘သူများ အခြေအနေကို မသိဘဲ ကိုယ်ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ နေနော်၊ ဒေါ်လေး လာပြီး နေမယ်၊ အို ဒေါ်လေး လာလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာ မစွက်ဆွန်နယ်တို့ အိမ်လာမယ်လို့ ကတိပေးပြီးနေပြီ၊ သူတို့ တစ်အိမ်လုံးလည်း တုပ်ကွေးကွေးနေကြတယ်၊ အတော်ပဲ ကြီးဒေါ်ရေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒေါ်လေးနှင့် လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး’

ကြီးဒေါ်က စကားလက်ကို လှေကားမှောင်မှောင်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည် ။ လက်တွေ အေးစက်သည် အထိ နေရကောင်းလော၊ လွှာဖိနပ်ကလေးကို စီးရကောင်းလောဟု မြည်တွန်လာသည် ။ စကားလက်က ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လိုက်လာ၏ ။ ကြီးဒေါ် မသင်္ကာမှုကို ဖျောက်နိုင်လျှင်၊ မနက်ဖြန် နံနက်တွင် ကြီးဒေါ်ကို ပထုတ်နိုင်လျှင် သူ့ကိစ္စ အဆင်ပြေမည်။ ယန်ကီစစ်ထောင်သို့သွားကာ ရက် ဘတ်တလာကို သွားတွေ့မည်။ လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ တက်ရင်း မိုးချုန်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏ ။ မြို့ကိုဝိုင်းစဉ်က အမြောက်သံများ နှင့် တူသည် ဟု စကားလက် ထင်သည် ။ စကားလက် တုန်သွားသည် ။ သူ့အဖို့ မိုးချုန်းသံသည် အမြောက်သံများ နှင့် ခွဲ၍ မရ။

* * *